

1. fejezet Kidd kapitány tévedése

Minden jel arra mutatott, hogy iszonyú baklövés történt. Máskor is követte el már hibát bűnözők, többnyire sietségből, figyelmetlenségből vagy szellemi rövidlátásuk következtében, s szinte mindig a maguk kárára, hogy aztán a legjobb esetben is a rácson keresztül, keserves évek során át merenghessenek gyarlóságaik fölött. Ez azonban olyan tévedés volt, amely a nagykönyvbe kívánkozik.

Úgy látszik, az éleselméjűség nem tartozott a bizarr nevű Kidd kapitány csekély számú erényei közé. Elképesztő méretű férfiú volt, valóságos emberhegy, s a túlméretezett fizikum áldását — mindenki úgy vélte — nekikeseredett alkotója azzal kívánta helyrehozni, hogy az agy kicsinységével büntette érte. Kezdetben eléggé világosnak tűnt, hogy a szóban forgó balfogást Kidd kapitány követte el, merő ostobaságból.

Csak az volt szomorú, hogy ez esetben a bűnözői tévedés egy cseppet sem látszott ártani a gazembernek, aki elkövette, és még kevésbé annak a titokzatos személynek, akinek a megbízásából ez a hatalmas és együgyű figura eljárt. Minden következmény egyértelműen az áldozatot sújtotta.

Hogy a Kidd kapitány képtelen alakjában fellépő végzet miért éppen szegény David Kummert szemelte ki áldozatul, nos, ez azon kozmikus rejtvények egyike volt — ebben az események idején mindenki egyetértett (még Mr. Ellery Queen is) –, amelyekre a választ sűrű fátyol borítja. Csak bólogtattak, némán és szomorúan, míg az áldozat nővére, Stella, a maga hisztérikus gyászbeszédét mondta: “De mikor David mindig olyan csendes fiú volt! Emlékszem... egyszer, még gyerekkorunkban egy cigányasszony jósolt a tenyeréből. Azt mondta, hogy «sötét végzet» vár rá. Ó, David!”

Ez azonban hosszú és bonyolult történet, s hogy Mr. Ellery Queen hogyan keveredett bele: úgyszintén. De az nem vitás, hogy tudósi mivoltában, mint az emberi lélek rejtélyeinek kutatója, végül is hálás lehetett Kidd kapitány groteszk tévedéséért. Mert amikor jó néhány zűrzavaros és döbbenetes nap után végre világosság támadt, metsző élességgel mutatkozott meg a gigászi tengerész által elkövetett hiba alapvető szerepe a rejtély megoldásában. Bizonyos értelemben Ellery elméletének egész szövete erre épült. És mégis, kezdetben csak összezavarta a dolgokat.

Ez a tévedés alighanem be sem következett volna, ha David Kummer egyfelől nem utálja a tömeget - inkább ízlés kérdése volt ez nála, mint valamiféle beteges iszony -, másfelől pedig nem ragaszkodik annyira unokahúgához, Kosához. Mindkét érzés jellemző volt rá. Kummer sosem

szerette az embereket: vagy untatták, vagy idegesítették. Mégis, magának való természete ellenére csodálták, sőt szerették.

Harmincas évei vége felé közeledett ekkor, magas volt, erős, jó kiállású férfi. Megrögzött szokásai voltak, és majdnem annyira magának való ember volt, mint hírneves sógora, Walter Godfrey. Az év nagyobbik részében Murray Hill-i legénylakásában lakott, a nyarakat a Spanish Cape-en töltötte, Godfreyéknál. Rosszmájú sógora arra gyanakodott, hogy nem is annyira nővére és unokahúga közelsége vonzza őt ide, hanem a hely zordon fensége. Ez rosszindulatú túlzás volt. Az azonban bizonyos, hogy volt valami hasonlóság Kummer és a Spanish Cape között; mind a kettő magányos volt, csendes és a maga módján lenyűgöző.

Kummer időnként csizmát húzott, és eltűnt egy hétre; ilyenkor vadászgatott valahol. Máskor Godfreyék valamelyik vitorlásán vagy nagy motorcsónakján hajózkodott a part mentén. Már rég kiismerte a Spanish Cape nyugati oldalán fekvő kilencyukú golfpálya minden csínját-bínját; ritkán játszott, mondván, hogy a golf "öregeknek való". Ha elég erős volt az ellenfél, hajlandó volt teniszezni egy kicsit, de általában azokat a sportokat szerette, amelyeket magányosan élvezhet az ember. Természetesen állandó, független jövedelemmel rendelkezett. És néha írogatott is, leginkább a sporttal és a természettel összefüggő témákról.

Nem volt romantikus lélek. Szilárdan hitt a realitásokban; az élet, ahogy gyakran mondogatta, néhányszor keményen megleckéztette. Elsősorban a tettek embere volt, és mint ilyen, állandóan "szembenézett a tényekkel". Szerelmi ügyek nem bonyolították az életét; a nők, nővérén, Stellán, és annak lányán, Rosán kívül a semminél is kevesebbet jelentettek a számára. Mrs. Godfrey baráti körében suttozták, hogy húsz-egynéhány éves korában súlyos szerelmi csalódás érte, de Godfreyék erről sohasem beszéltek, ő maga pedig természetesen örök hallgatásba burkolózott. Íme tehát az áldozat, David Kummer, a magas, fekete hajú sportember, akit Kidd kapitány magával ragadott az ismeretlenbe.

Rosa Godfrey a Kummerekre ütött: ugyanaz az éles vonalú fekete szemöldök, erős, egyenes orr, nyílt tekintet és karcsú, szívós test jellemezte, mint az egész családot; aki egymás mellett látta őket, azt hihette, az anyja meg ő nővérek, Kummer pedig mindkettőjük bátyja. De Rosa kiegyensúlyozott teremtés volt. akárcsak a bácsikája; semmi sem volt benne Stella ideges mozgékonyaságából, nyughatatlan társaságvágyából vagy alapvető felszínességéből. No és persze semmi sem volt közte és magas nagybátyja között - mármint a szó rossz értelmében. Egymás iránti szeretetük tiszteletben tartotta a vérségi köteléket, mindkettőjüket mélyen felháborította volna bármilyen más feltételezés, és egyébként is majdnem húsz év korkülönbség

volt köztük. Ám Rosa mégsem az anyjához fordult, ha bántotta valami, és nem is az apjához, aki némán jött-ment, és nem kért mást, mint hogy hagyják békében - hanem Kummerhez. Bármely más apa neheztelt volna ezért az érzelmi jogbitorlásért. Walter Godfrey azonban ugyanolyan kiismerhetetlen rejtélyt jelentett a családjá számára, mint azoknak a bégető juhoknak, amelyek lenyírt gyapjából hatalmas vagyona származott.

A ház zsúfolásig megtelt emberekkel — legalábbis Kummer így látta. Nővére társaságvágya — amint azt vasárnap délután keserűen közölte is hallgatag sógorával — ezúttal különösen visszataszító vendégsereget eredményezett.

A szezon a vége felé járt, s múlása különböző bizonytalan egzisztenciák idegesítően hosszúra nyúló látogatását hozta magával. Már hosszú hetek óta itt volt például Marcó, elegánsan föl sem véve a háziasszony férfi hozzátartozóinak sötét pillantásait; ő már ilyen volt. Meghívása nem tartozott Stella Godfrey legszerencsésebb ötletei közé, amint azt egy ritka alkalommal még férje is meg jegyezte. A szép John Marcó, akinek az egész világon nem akadt férfibarátja, nem volt a formaságok embere. Ha egyszer meghívták, ő maradt - ahogy David Kummer mondta, "egy lapostetű makacs szívósságával" tapadva házigazdáira. Marcó még Walter Godfrey számára is tönkretette a nyarat, pedig az rendesen észre sem vette, hogy a felesége kiket hoz a házába, míg ő ócska, piszkos overalljában ödöng fel-alá a sziklakertekben. A többiek aztán segítettek azt is elrontani, ami még hátravolt a nyárból; Laura Constable, akit Rosa kuncogva így jellemezett: "kövér, kapkodó és koros"; a Munn házaspár, akikről még a legnagyobb igyekezettel is nehéz volt bármi jót mondani; és Earle Cort, egy boldogtalan szóke ifjú, aki minden hétvégén feltűnt a Spanish Cape-en, s Rosa után áhítozott. Nem voltak sokan, de David Kummer számára — talán Cort kivételével, akit lenézett, de elviselt — egy egész ellenséges hadsereg.

Vasárnap este történt, a késői vacsora után, hogy a magas férfi a hűvös napalliból magával vonta Rosát a még meleg kertbe, amely a hatalmas, spanyol stílusú ház felől lefelé ereszkedett. A kövezett belső udvarban Stella csevegett vendégeivel, míg Cort, Mrs. Munn hálójában vergődve csak vadul vágyakozó pillantásokat küldözgethetett a nagybácsi és unokahúg kettőse irányába. Már besötétedett, és Marcó — meg kell adni — valóban ragyogó arcéle az ég háttérére rajzolódott, amint Mrs. Constable székének karfáján ült kecsesen. A póz feltehetőleg a látótávolságon belül elhelyezkedő nőnemű lényeknek szólt — ahányan csak voltak –, de Marcó állandóan pózolt, így hát ebben nem volt semmi rendkívüli, ő vitte a hangot, és *a patio-t* betöltötte a harsány és üres, értelmetlen fecsegés.

Kummer megkönnyebbülten sóhajtott fel, amint lesétáltak a kőlépcsőkön.

— Egek, micsoda társaság! Komolyan mondom, Rosa, a te drága édesanyád kezd veszélyessé válni. Olyan kártevőket hurcol ide, hogy az már-már fenyegeti a tisztességes emberek társadalmát. Nem tudom, Walter hogyan bírja. Ezek az ostoba majmok! — Aztán felnevetett, és karon fogta a lányt. — Drágám, elbűvölő vagy ebben a valamiben ma este!

Az a valami, amit Rosa viselt, fehér volt, hús és fodros, és a földet söpörte.

— Köszönöm, pedig rettentő egyszerű az egész – mondta mosolyogva. — Végy egy kis fehér organdit és egy csipetnyit Miss Whitaker fekete mágiájából. Nagyon naiv alak vagy te, David — és nagy embergyűlölő. De te legalább észreveszed azt, amit kell — tette hozzá, s a mosoly elhalványult. — Nem úgy, mint egyesek.

Kummer elővette rövid szárú pipáját, rágyújtott, és boldog pöfékelésbe kezdett, miközben a rózsaszín foltos eget szemlélte.

— Egyesek?

Rosa az ajkába harapott. A lépcsősor aljára értek, és mintha csak megbeszéltek volna, egyszerre fordultak a parti terasz felé, amely ilyenájt már egészen elhagyatott volt, s a fenti házból sem látni, sem hallani nem lehetett, mi történik idelent. Kicsi és hangulatos volt ez a terasz, és különösen szép így az alkonyatban. Padozata színes kőlapokból állt, s fehér gerendákból, ácsolt pergola emelkedett fölötte. Lépcsők vezettek le ide a sétányról, és innen további lépcsők indultak lefelé, a strand félkör alakú sávjára. Rosa kissé duzzogva helyezkedett el egy nádszékben az egyik nagy, tarka napernyő alatt, összefonta karját, és ajkát csücsörítve elnézett a kis strand és az öböl homokját nyalogató hullámok fölött. A távolban, túl a szoros keskeny bejáratán, épp hogy csak kivehető, fehérén dagadó vitorlák rajzolódtak a kéklő messzeség hátterére.

Kummer csendesen szemlélte a lányt, és a pipáját szívta.

— Mi bánt, kislány? Rosa megrezzent.

— Bánt? Mi bántana? Miből gondolod, hogy...

— A színészkedéshez nagyjából annyit értesz, mint az úszáshoz — kuncogott Kummer. — Sajnos, egyik területen sem tartozol a legkiválóbbak közé. Amennyiben a te ifjú Hamletedről, Earle-ről volna szó...

Rosa elfintorodott.

— Earle! Méghogy ő bántana! Nem is értem, anya miért hívja meg. Úgy látszik, elment az esze. Mi keresnivalója van *neki* itt? Nekem ugyan nem kell. Te is jól tudod, hogy ezt egyszer s mindenkorra elintéztük. Jó, lehet, hogy valamikor bolondultam érte, amikor eljegyeztük egymást...

— Melyik eljegyzésedetkről van szó? – kérdezte Kummer komoly hangon.

— Ja igen, a nyolcadikról. Az első hét alkalommal természetesen csak játszottatok. Drága gyermekem, érzelmileg te még a csecsemőkorban jársz...

— Kösz, nagyapó — vágta közbe Rosa gúnyosan.

—... akárcsak a te sértett ifjú lovagod. A magam részéről erősen hiszek a hasonló érzelmi beállítottságú egyedek párosításában, így kívánja... ízé... a fajta érdeke. Cort nem is olyan rossz választás, Rosa, minden világfájdalmával együtt.

— Szép kis választás volna! És nem vagyok csecsemő. Ő pedig... elviselhetetlen. Hogy egy felnőtt férfi így nyalogassa annak a kikent-kifent, félresikerült táncosnőutánzatnak a cipőcskéit...

— Íme, a nő — sóhajtotta Kummer. — A tigristermészet. Közületek még a legjobb is reménytelen. Drága gyermekem, légy ésszerű! Ha egyáltalán szó lehet valamiféle cipőnyalogatásról, akkor Mrs. Munn a tettes, nem pedig Earle. Ez biztos. Csupán egy pillanattal ezelőtt úgy bámult utánad, mint egy beteg borjú. Ugyan, Rosa, te mellébeszélsz.

— Fogalmam sincs, mire gondolsz – mondta Rosa, s a tenger felé bámult.

— Én azt hiszem, hogy tudod — morogta Kummer. — És azt hiszem, kevés választ el attól, hogy valami óriási örütséget kövess el, Rosa kedves. Komolyan mondom, ez örütség. Ha bármely más férfiről volna szó, mint Marcóról, nem ütném bele az orromat. De ilyen körülmények között...

— Marcóról? — hebegte Rosa nem túl meggyőzően.

Kummer gunyoros kék szeme egy kissé elmosolyodott. A lány még a növekvő sötétségben is látta ezt a mosolyt, és lesütötte a szemét.

— Úgy emlékszem, kedvesem, hogy egyszer már figyelmeztettek. De nem gondoltam volna, hogy idáig jutnak a dolgok...

— Meddig?

— Rosa. — A férfi korholó hangjára a lány egy kissé elpirult.

— Azt hittem – mondta Rosa fojtott hangon –, hogy Mr.... Mr. Marcó sokkal nagyobb figyelemben részesíti... nos. Mrs. Munnt, Mrs. Constable-t és... igen, anyámat is, mint engem, David.

— Az más kérdés – mondta a nagydarab férfi komoran. — E pillanatban egy fiatalabb, bár talán nem ostobább nőről beszélünk. — Szeme összeszűkült, ahogy a lány fölé hajolt. — Kislány, hidd el nekem, hogy ez az ember haszontalan alak és közönséges kalandor. Semmiféle látható jövedelmi forrása nincs, a híre gyanús, már amennyire megállapíthattam. Vettem a fáradságot, hogy valamelyest utánanézzek a fickónak. Persze elismerem, hogy fizikai vonzereje...

— Köszönöm. Nem vetted észre, David kedves – mondta Rosa feszültséggel és némi gúnnyal a hangjában –, hogy fizikailag jócskán emlékeztet rád? Lehet, hogy ez valamiféle szexuális kompenzáció...

— Rosa! Ne beszélj ocsmányságokat. Számomra ez nem vicc. Anyádon és rajtad kívül nincs nő a világon, akivel fikarcnyit is törődnek. Komolyan

mondom...

A lány hirtelen felállt, de még mindig a tengert nézte.

— Kérlek, David, nem akarok beszélni róla. — Ajka remegett.

— Dehogynem akarsz, drágám. — Kummer az asztalra tette a pipát, megfogta a lány vállát, és szembefordította magával, úgy, hogy a kék szemek egészen közel kerültek az övéihez. — Már jó ideje láttam, mi készül. Ha megteszed, amit a fejedben forgatsz...

— Honnan tudod, mit forgatok a fejemben? – kérdezte a lány halkán.

— Könnyű kitalálni. Ismerve a Marcó féle piszok alakok...

Rosa megragadta a férfi karját.

— De David, én nem ígértem meg neki...

— Nem? Én abból a diadalmas tekintetéből másra következtettem. Hidd el, hallottam, hogy ez az ember...

A lány hirtelen leejtette a karját.

— Amit hallottál, ostobaság. John olyan jóképű, hogy minden férfi utálja. Persze hogy egy ilyen csinos férfi életében voltak más nők is... David, kérlek! Erről többet egy szót sem akarok hallani.

Kummer eleresztette a lány vállát, egy pillanatig némán nézte, aztán elfordult, felvette a pipáját, kiverte belőle a hamut, majd zsebre vágta.

— Azt hiszem, nincs jogom szemrehányást tenni neked azért, mert éppolyan makacs vagy, mint én – dűnnyögte. — Szóval a döntésed végleges, Rosa?

— Igen!

Egyszerre mind a ketten elhallgattak, és a terasz lépcsői felé fordultak, miközben egy kicsit közelebb húzódtak egymáshoz. Valaki a felső sétányon lefelé tartott, a terasz felé.

Nagyon furcsa volt az egész. Súlyos léptek zaját hallották a kavicsokon, csikorgó hangokat, amelyekben volt valami esetlen óvatosság. Mintha egy óriás lopózkodna lábujjhegyen, üvegcserepeken, föl sem véve a fájdalmat.

Már majdnem egészen besötétedett. Kummer hirtelen az órájára pillantott. Nyolc óra múlt tizenhárom perccel.

Rosa érezte, hogy lúdbőrös lesz a háta, és összerezzen, anélkül hogy tudta volna, miért. Nagybátyjához húzódott, miközben a homályba burkolózott ösvény mélységeit próbálta kifürkészni.

— Mi baj? – kérdezte Kummer hűvös nyugalommal. — Rosa, te reszketsz.

— Nem tudom. Jó volna, ha... Ki lehet az?

— Biztosan Jorum, őrjáratban, mint mindig. Ül le, kedves. Sajnálom, ha idegessé tettelek...

Kummer hófehérben volt; jól megtermett férfi, haja és arcbőre sötét, simára borotvált, nem éppen rossz külsejű... És rohamosan sötétedett, a holdfénytelen

tengerparti éjszakák áthatolthatatlan, fekete sötétsége ereszkedett a tájra.

Fent, a teraszra vezető lépcsők kezdeténél fekete alak jelent meg, hatalmas árny. Lassan közeledett. Azután megmerevedett, és mintha az arcukat fűrkészte volna.

Rekedt basszus hang szólt:

— Ne mozduljanak! Egyikük se! Látom magukat! — és egy apró tárgy tűnt fel ott, ahol a keze lehetett.

— Ki az ördög maga? – kérdezte Kummer hidegen.

— Azzal ne törődjön! — Hatalmas mancsa meg se rezsent. Rosa mozdulatlanul állt, és érezte a feszültséget Kummer testében. Megkereste a férfi kezét a sötétben, és figyelmeztetve, kérlelve megszorította. Hangtalanul, megnyugodva sóhajtott fel, amikor a meleg, elektromos erőt sugárzó ujjak összezárultak az övéi felett. — Jöjjenek fel szépen ide – folytatta a basszus hang –, de gyorsan és csendben!

— Igazán revolver az, amit a kezében tart? – kérdezte Rosa, maga is meglepődve azon, hogy milyen nyugodt a hangja.

— Indulás!

— Gyere, Rosa – mondta Kummer, és megfogta a lány csupasz karját. Végiglépdeltek a közbeeső kőlapokon, és megindultak felfelé a lépcsőn. A formátlan árnyék egy kissé visszahúzódott előlük. Most, hogy eddigi megfoghatatlan félelme alakot öltött, Kosának nevetni lett volna kedve. Olyan komikus volt az egész. És éppen a Spanish Cape-en! Nyilván — nem is lehet másként — valaki bolond viccet űz velük. Biztosan Earle az! Pontosan rá vall. Az a...

Hirtelen elakadt a lélegzete. Karnyújtásnyi közelségben a basszus hangú alak valósággá vált. Most már látta, ha nem is egészen tisztán, de eléggé jól ahhoz, hogy néhány borzasztó tény világossá váljon.

Az ember, akit látott — mert ember kellett hogy legyen –, olyan magas volt, hogy Kummer, aki maga is több volt hat lábnál, eltörpült mellette. Legalább hat láb nyolc hüvelyk volt a magassága. És vaskos is volt, mint egy kínai birkózó, afféle felfújtt Falstaff, a hasa óriási és a válla egy söröslőé. Egyszerűen túl nagy és túl kövér ahhoz — gondolta Rosa borzongva –, hogy ember legyen. A 38-as revolver játékszernek látszott a tenyerében, öltözéke többé-kevésbé tengerészes volt: piszkos és rongyos vitorlavászon nadrág, fekete vagy sötétkék matrózkábat kopott rézgombokkal és egy lepattogzott, törött ellenzőjű sapka.

S az egész rémlátomás betetőzéseként a gömbölyű ábrázatot sötét kendő, alighanem selyemkendő takarta, mely a szemekig ért. Rosának a szája is nyitva maradt: csak egy szeme volt. Már csak ez hiányzott ehhez a képtelen figurához. Félszemű! A bal szemén fekete kötés. Rosa ismét majdnem

elnevette magát. Nem valami ügyes útonálló! Mintha a maszk elég lenne ahhoz, hogy felismerhetetlenné tegye! Egy több mint hat és fél lábnyi óriás, aki vagy háromszáz fontot nyom, és ráadásul félszemű... Nevetséges. Mintha valami operettből jött volna elő!

— Akár le is veheti azt az izét az arcáról – mondta Rosa elfulladó hangon. — Így is meg tudjuk adni a személyleírását.

— Rosa – szólt rá Kummer. A lány elhallgatott. Hallották, ahogy az óriás lassan lélegzetet vesz.

— Arra nem lesz alkalmuk – mondta a basszus hang. Némi bizonytalanság érződött benne. — Nem bizony, hölgyem. — Volt valami tunya, nehézkes és bárgyú ebben a hangban; tulajdonosa olyan volt, mint egy ökör. — Maguk ketten szépen felsétálnak ezen az ösvényen odáig, ahol az autók befordulnak, és felmennek a házhoz, rendben? Én meg maguk mögött leszek a pisztolyommal.

— Ha rabolni jött – mondta Rosa megvetéssel a hangjában –, akkor vegye a gyűrűmet, a karkötőmet, és tűnjön el. Nem fogunk...

— Nem kellene a vacakjai. Indulás!

— Ide figyeljen – mondta Kummer nyugodtan, két kezét maga mellett tartva. — Akárki is maga, minek a hölgyet belekeverni az ügybe? Ha én kellek magának...

— Maga Rosa Godfrey? – kérdezte az óriás.

— Igen – felelte Rosa, és ismét elfogta a fëlelem.

— Ennyi nekem elég – dörmögte az óriás elégedetten. — Akkor nincs semmi tévedés. Maga meg a ba...

Kummer kemény ökle a kövér ember gyomrában kötött ki. Rosa orrlikai kitágultak, megfordult, hogy futásnak eredjen. Egyszerre több váratlan dolog történt. Kiderült, hogy a kövér óriásnak vas van a haja alatt. Az ütés semmiféle látható hatást nem gyakorolt rá; nem görnyedt össze, és még csak nem is nyögött. Ehelyett nyugodtan, szinte hanyagul zsebre vágta fegyverét, egyik hatalmas karját Kummer nyaka köré lendítette, s úgy emelte őt a levegőbe, mintha csak gyermek volna, a másik mancsa pedig Rosa vállát ragadta meg. Rosa sikolyra nyitotta a száját, majd újra becsukta. David levegő után kapkodott, fulladozott...

— Csak semmi ugrálás – mondta az óriás szelíden. — Rendesen fog viselkedni, Mr. Marcó?

Rosa lába alatt hullámszerűen kezdett a föld, és megindult az ösvény melletti sziklafal. Kummer mozgott egy keveset, napbarnított arca elfehéredett, és a lába úgy rángatózott, mint az akasztott emberé.

Rosa végre mindent értett, összeesküvés áldozatai voltak, amely John Marcó ellen irányult, Marcó ellen, akit minden nő szeret, és minden férfi

gyűlöl. És szegény David! Nyilván elsősorban a ruha tette; ma este Marcó is fehérbe öltözött. S a két férfi kora, magassága és felépítése azonos. Ha ez a bárgyú hústorony megkapta Marcó személyleírását, könnyen tévedhetett, és David Kummert csípte el helyette. De honnan tudta, hogy merre keresse őket? A Spanish Cape elég nagy. Senki sem követhette őket, ez biztos. És ki mondta meg neki, milyen ruhát fog viselni Marcó? Mert valaki nyilván megmondta... Ezer gondolat futott át az agyán. Amikor magához tért, úgy érezte, mintha órák teltek volna el.

— Eresszen el! – kiáltotta. — Nem... *nem ő* az, akit keres! Eressze...

Az óriás elengedte a vállát, és piszoktól, whiskytől és hajókötéltől bűzlő mancsát a szájára szorította. Aztán leeresztette Kummert a kavicsútra, fél kézzel a gallérja alá nyúlt, és megragadta a tarkója mögött. Kummer lihegve próbálta visszanyerni lélegzetét.

— Indulás! — dörmögte az óriás, és elindultak.

Rosa artikulatlan hangokat hallatott az acélkéz alatt. Egyszer még a fogát is kipróbálta rajta. De az óriás csupán könnyedén szájon legyintette, és a lány, a fájdalom könnyeivel a szemében, feladta a harcot, így meneteltek, középen elrablójuk, aki jobb kézzel Kummer gallérját szorongatta, a ballal pedig Rosa száját fogta be. Csendben, melyet csak a kavicsokon csikorgó cipőik zaja tört meg, kissé feszetlenül, de gyorsan igyekeztek visszafelé, a meredek, csupasz sziklafalak közt kanyonná záruló úton.

Végre elérték azt a pontot, ahol az ösvény balra beletorkolt a ház felé tartó, emelkedő, széles autótútb. Alig valamivel az elágazás előtt, a sziklák árnyékában öreg autó állt. Kioltott lámpákkal, orrával a Spanish Cape-ről kivezető út irányában.

— Miss Godfrey! – mondta az óriás egyenletes hangon. — Én most leveszem a kezem a szájáról. De csak egyet sikítson, és esküszöm, a torkában köt ki a fogsora. Nyissa ki annak az autónak az első ajtaját! Maga meg, Mr. Marcó, mihelyst eleresztem a gallérját, beugrik előre, és a kormány mögé ül. Én hátulra ülök, és megmondom, hová vezessen. Nem csinálnak semmiféle lármát. Tegyék, amit mondtam!

Eleresztette őket. Kummer ujjaival óvatosan simogatta a torkát, és megpróbálkozott egy halvány mosollyal. Rosa egy finom zsebkendővel megtörülte a száját, és haragos pillantást küldött nagybátyja felé. De Kummer alig észrevehetően megrázta a fejét.

— Komolyan mondom – suttozta Rosa kétségbeesetten, hirtelen szembefordulva az óriással –, ez az ember *nem* John Marcó! Ez Mr. Kummer, Mr. David Kummer, a nagybátyám. Nem ő az, akit keres. Hát nem érti?...

— A nagybátyja, mi? – mondta az óriás halkán kuncogva, némi csodálattal.
— És nem Marcó, ugye? Beszállás, kisasszony; nem szívesen csúfítanám el

magát. Úgy látszik, maga nem túlságosan ijedős.

— Ó, maga szerencsétlen tökkelütött! – kiáltotta a lány, de már nyitotta is az ajtót, és becsúszott a kocsiba. Kummer megtörtén szállt be utána; mintha sötét végzetének előérzete szállta volna meg, de az is lehet, hogy erőt gyűjtött az utolsó küzdelemhez. Rosa kavargó agyában legalábbis ezt a benyomást keltette. Hátrafelé fordult az első ülésben, és vészjósló tekintetet vetett az óriásra. Az már kinyitotta a hátsó ajtót, és a felhágóra tette a lábát.

Rosa meglepetten vette észre, hogy a hold közben felkelt: a kavicsút halvány fényben derengett, és ezüstös fényfoltok jelentek meg a Spanish Cape felé emelkedő szikla barázdált falán. Aztán megpillantotta az óriás jobb lábát... kopott fekete bőrcipő volt rajta; a belső oldalán egy lyuk és egy dudor, ahol hatalmas bütyke kinyomta. A lány egy pillanatra lehunyta a szemét. Olyan méretű láb volt ez, hogy az egyszerűen hihetetlennek látszott... Azután a láb eltűnt, és a hústorony keresztülpréselte magát az ajtónyíláson, majd az ülésre vágta magát. A rugók – jajszávára a lány majdnem felnevetett. De visszatartotta magát, mert a kezdődő hisztéria első jeleit érezte, és megrémült.

— Indulás, Mr. Marcó! – mondta a basszus hang. — A kulcs ott van benne, és ne mondja, hogy nem tud vezetni, mert láttam a szép sárga kocsiját.

Kummer előrehajolt, bekapcsolta a lámpát, elfordította a kulcsot, és rálépett a gázpedálra. Amint a motor halkán zümmögni kezdett, kiengedte a kéziféket. — Hová? – kérdezte rekedt, száraz hangon.

— Elfelé a Spanish Cape-ről. Végig ezen a földúton, át a földnyelven, egyenesen keresztül a parkon és ki az országútra. Ott balra, aztán egyenesen tovább. — A súlyos hangban némi türelmetlenség érződött. — Gyerünk, gyerünk! Egy rossz mozdulat, és kiszorítom magából a lelket. Maga is nyugton marad, kisasszony!

Rosa behunyta a szemét, és ahogy a kocsi gurulni kezdett, hátradőlt. Rossz álom az egész. Mindjárt felébred, és jót nevet majd ezen az esztelen történeten. Megkeresi Davidet, elmeséli neki, és együtt fognak nevetni... Aztán, ahogy a magáé mellett érezte a nagybátyja merev jobb karját, összeborzongott. Szegény David! Kegyetlen dolog ez vele szemben, a sors kíméletlen szeszélye.

Ami pedig őt magát illeti... Végigfutott a hátán a hideg. Túl gyengének érezte magát ahhoz, hogy minden eshetőséget végiggondoljon.

Amikor kinyitotta a szemét, már maguk mögött hagyták a keskeny parkot, és befordultak balra, a főútra. Az út túloldalán, pontosan szemben a park bejáratával, a benzinállomás fényei világítottak. Láta az öreg Harry Stebbins fehér overallos alakját, amint egy autó tankja fölé hajol, a csövel a kezében. A jó öreg Harry! Csak merne sikítani, csak egyet merne... Aztán a nyakán érezte a szörny forró, savanykás leheletét, hallotta figyelmeztető morgását, és

undorral visszahanyatlott.

Kummer néma beletörődéssel vezetett. De Rosa ismerte őt. Tudta, hogy a sűrű fekete haj alatt éles ész lakozik, amely most nyilván vadul dolgozik. Fohászzkodott, hogy sikerüljön valamiféle tervet kidolgoznia. Ezt a mesebeli szörnyet csak kellő mennyiségű szürkeállomány segítségével lehet legyőzni. Az izmok — még Kummeré is — mit sem érnek az óriás fölényes erejével szemben.

Könnyedén suhantak az országút betonján. Jókora forgalom volt; az autók a tíz mérfölddel távolabb fekvő lunaparkhoz igyekeztek. Szombat este... Vajon mit csinálnak otthon a többiek? — gondolkozott Rosa. — Anya. John Marcó. Igaza van-e Davidnek Johnnal kapcsolatban? Valóban szörnyű hibát követett-e el? De hát... Keserűség fogta el, amikor megértette, hogy órák telhetnek el, amíg észreveszik, hogy ő és David hiányoznak. A Spanish Cape-en mindenki úgy jön-megy, ahogy akar, különösen David, és mostanában ő maga is szeszélyesen viselkedett...

— Itt forduljon balra – mondta az óriás. Mindketten meglepődtek. Ez csak valami tévedés lehet! Alig egy mérföldet tettem meg a Spanish Cape-től idáig. David valamit dörmögött, de Rosa nem értette. Balra... ez csak az a magánút lehet, amely a nyilvános strand melletti Waring-házhoz vezet... látótávolságon belül, szinte karnyújtásnyira a Spanish Cape-től!

Ismét egy elhagyott parkon robogtak át, és rövidesen már nyílt területen haladt az út. A strand!... Magas kerítés mellett kezdtek suhanni, a part homokján. Kummer bekapcsolta a fényszórót; egyenesen egy roskatag épületcsoport felé tartottak. Lassított.

— Merre, Küklopsz? – kérdezte csendesen.

— Nem szemtelenkedünk! Csak egyenesen oda az épületekhez! — Aztán, amikor Rosa izgatottan kapott levegő után, az óriás kajánul elnevette magát.

— Ne örüljön, kisasszony! Nincs ott egy lélek sem! Ez a Waring, akié a ház, egész nyáron oda van. Minden zárva, de úgy ám! Na gyerünk, Marcó.

— Nem én vagyok Marcó, érti? – mondta Kummer az előbbi nyugodt hangon. De lassan tovább hajtott.

— Már maga is? — morogta az óriás enyhe undorral. Rosa elkeseredetten dőlt hátra az ülésen.

A kocsikivilágítatlan, láthatóan elhagyott nyaraló mellett állt meg. Mögötte kisebb épület állt, amely csónakháznak látszott, nem messze pedig egy másik, alighanem garázs. Az épületek egészen közel voltak a parthoz. Ahogy kikászálódtak az autóból, a holdfényfoltos vízen át, alig pár száz méterrel távolabb, jól láthatták a Spanish Cape magasra törő szirtjét. De lehetett volna akár néhány száz mérföldnyire is, oly kevés hasznuk volt ebből a közelségből. Mert a sziklafal derékszögben emelkedett fölfelé, legalább

ötvenlábnyi magasságba, a tövében pedig hatalmas szikladarabokat korbácsoltak a haragos hullámok. De a Waring nyaraló partszakasza felől sem lehetett megközelíteni a Spanish Cape-et. A Spanish Cape partfala az épületek mögött folytatódott, valamivel alacsonyabban ugyan, de a csupasz sziklán nemigen található fogódzót a kéz.

A másik oldalon, a nyilvános strand felé nem volt más, csak homok és szétszórt papírhulladék. A homok csillámlott a holdfényben.

Rosa látta, hogy a nagybátyja titokban körülnéz, elszántan felméri a lehetőségeket. Az óriás valamivel hátrébb állt, egyetlen figyelő szeme engedékenyen nyugodott rajtuk. Úgy viselkedett, mint akinek csöppet, sem sietős a dolga; engedte, hogy kedvükre kiszemlélődjék magukat a terepen. A csónakháztól rámpa vezetett a vízhez, s a végében, félig már a hullámok között, kis méretű, de erősnek látszó, kabinos motorcsónak feküdt. Több görgő hevert szerteszét a homokban, és a csónakház ajtaja nyitva állt. Az óriás nyilván betört az épületbe, és maga gurította ki a motorcsónakot, készen arra... de mire?

— Ez Mr. Waring hajója! – kiáltott fel a lány, a csónakra szegezve tekintetét. — Ez lopás, maga... maga szörnyeteg!

— Nevezzen, aminek akar, hölgyem! – mondta mogorván, szinte sértődötten az óriás. — Azt teszek, amit akarok! Nos, Mr. Marcó...

Kummer közben megfordult, és lassan őrzője felé tartott. Rosa, aki megpillantotta a holdfényben felcsillanó kék szemeket, látta, hogy a férfi elszánta magát a cselekvésre, s alighanem valamilyen végső, kétségbeesett tervet forgat a fejében. A kemény, tiszta arcra rá volt írva az elszántság. Semmi félelem nem volt benne, ahogy a tengerészruhás óriás felé sétált, aki kifejezéstelen arccal figyelte.

— Több pénzt kaphat tőlem, mint amennyit életében... — kezdte David Kummer nyugodtan, mintha csak társalogna, miközben minden sietség nélkül közeledett az óriáshoz.

De be már nem fejezhette, Rosa pedig sohasem tudta meg, mire készült, s a rémülettől megnémulva csak annyit érzett, hogy a lába elgyengül, és tompa bámulattal meredt a különös szörnyetegre, aki elrabolta őket. Mert az óriás felemelt ökle előrelendült, de oly sebesen, hogy a lány kábult tekintete követni sem tudta. A hatalmas ököl tompa puffanással ütközött valaminek, és Rosa csak azt látta, hogy Kummer arca az ő döbbszerűen előreszegezett tekintetének vonala alá süllyed. Azután pedig már a földön fekszik, egészen mozdulatlanul.

Rosa úgy érezte, mintha valami kattanna agyában, és sikoltva, kimeresztett körmökkel vetette magát az óriás mérhetetlen hátára. Az nyugodtan térdelt az eszméletlen férfi mellett, és a lélegzetét hallgatta. Amikor megérezte a lány testének súlyát, mindössze felemelkedett, megrázta a vállát, s a lány zokogó

rongycsomóként terült el a homokban. Az óriás szó nélkül felemelte a síró és rúgkapálódzó testet, és elindult vele a sötét nyaraló felé..

Az ajtó kulcsra volt zárva. Az óriás egyik karja alá fogta a lányt, a másikkal pedig az ajtólapnak feszült, amely recsegve-ropogva engedett a nyomásnak. Az óriás berúgta a törött ajtót, és besétált.

Az utolsó dolog, amit Rosa látott, amint rabtartója a lábával behúzta az ajtót, David Kummer arca volt a homokon, a holdfényben fürdő motorcsónak előtt.

Nappali szoba, méghozzá egész lakályos, — állapította meg Rosa kábult meglepetéssel az óriás zseblámpájának fényénél. Nem ismerte Hollis Waringot, soha nem is találkozott vele. New York-i üzletember volt, csak időnként töltött itt egy hetet vagy néhány napot. Gyakran látta őt a szirten túl hajókázni (amint azt később Mr. Ellery Queennek elmondta) az odakint pihenő motorcsónakon. Kis, törékeny, szürke emberke volt, vászonsapkában, mindig egyedül. A lány úgy tudta, hogy nyár eleje óta: — tehát jóval régebben, mint ahogy Marcó megjelent sárga kocsiján és rengeteg bőrdíjével — nem, is járt a nyaralóban, és valaki — mintha Rosa apja lett volna — megemlítette, hogy Európába ment. Nem is tudta, hogy apja és Waring ismerik egymást; az biztos, hogy itt a parton sohasem találkoztak; ami azt illeti, ismeretségük üzleti kapcsolatból is származhatott; az apjának annyi...

Az óriás letette a kandalló előtti szőnyegre. — Üljön arra a székre! — utasította a lehető leggyengédebb hangon. Zseblámpáját egy közeli díványra fektette, úgy, hogy az erős fény a székre összpontosult.

Rosa csendesesen leült. Könyökétől alig háromlábnyira egy kis asztalon telefon állt. A készülék formájából látta, hogy az helyi telefon, amelyet valószínűleg nem kapcsoltak ki. Ha el tudná érni, csak fel kellene kapnia a hallgatót, és segítségért kiáltani... Az óriás fogta a készüléket, és vagy tíz lábnyira tőle, ameddig csak a drót ért, a padlóra helyezte. Rosa minden ellenállást feladva összecuklott a székben.

— Mit akar... Mit akar tenni velem? — kérdezte rekedt, alig hallható hangon.

— Nem bántom magát. Ne féljen, kisasszony. Nekem csak ez a Marcó fiú kell. Csak azért hoztam el magát is, mert különben fellármázza a házat. Képes lett volna rá, az biztos. — S míg csodálattal nevetgélt, az óriás egy köteg erős zsineget halászott elő az egyik zsebéből, és kezdte letekerni. — Maradjon nyugton, Miss Godfrey. Ha jól viselkedik, nem esik bántódása. — És mielőtt a lány mozdulhatott volna, elképesztő gyorsasággal a szék támlájához kötötte a kezét. Rosa hirtelen elkeseredéssel rángatta-húzkodta a zsineget, de az csak még jobban megszorult. Aztán a férfi lehajolt, és a bokáját is a szék lábához kötötte. A lány durva, őszes haját látott a sapkája alatt, és egy csúf, mély,

elhegesedett sebhelyet a vörös nyak hátsó felén.

— Miért nem tömi be a számat is? – kérdezte keserűen.

— Minek? — kuncogott az óriás, láthatólag kitűnő hangulatban. — Kikiabálhatja a torkát, ha úgy tetszik. Úgyse hallja senki. No, gyerünk!

Székestől felemelte a lányt, és egy másik ajtóhoz vitte, amelyet hatalmas lábának egyetlen rúgásával kinyitott. Kis, levegőtlen hálószobába léptek, ahol a lányt és a széket az ágy mellé helyezte.

— Csak nem akar itt hagyni? – kiáltotta a lány borzadva. — Hiszen itt... itt éhen halok... megfulladok!

— Nyugalom, nyugalom! Nem lesz semmi baja — nyugtatta meg az óriás.

— Gondom lesz rá, hogy megtalálják.

— De David, a nagybátyám... az az ember odakint — lihegte. — Vele mi lesz?

Az óriás a nappali szoba ajtaja felé indult, lépései mennydörögtek a kicsiny helyiségben.

— He? – dünnyögte vissza se nézve. A háta hirtelen fenyegetővé vált.

— *Vele mi lesz?* — sikította Rosa, szinte eszét veszve a félelemtől.

— He? – mondta az óriás ismét, és kiment. Rosa hátradőlt a székben, amelyhez kötötték, s a szíve fájdalmasan vert a torkában. Ó, ez az ostoba, ostoba... ez a túlméretezett, félkegyelmű gyilkos! Ha ezt időben megússza, könnyű lesz megtalálni. Nem lehet még egy ilyen a világon; az emberi faj ilyen gúnyképe ritkán születik párosával. És akkor... csak túl késő ne legyen... édes lesz a bosszú...

Tehetetlen, összekötözött madárként ült ott, és minden erejét összpontosítva hallgatózni próbált. Tisztán hallotta, ahogy a szörny fel-alá dübörög a nappaliban. Aztán valami mást hallott: magas, tiszta csilingelést. Összeráncolta a homlokát, és ajkába harapott. Ez csak... Igen, a telefon! Hallotta a készülék fémcsattogását, ahogy forgott a tárcsa. Ó, ha sikerülne...

Kétségbeesett erőfeszítéssel megpróbált felállni, de a kísérlet eredménye csak valami guggolás féle volt, ahogy a szék egy kissé felemelkedett a padlóról. Maga sem tudta, hogyan, de egyik lábát a másik után húzva sikerült ügyel-bajjal közelebb jutnia az ajtóhoz, miközben a szék oda-oda ütődött. Jókora zajt okozott ezzel, ám az óriást a szomszéd szobában túlságosan elfoglalta a maga dolga ahhoz, hogy meghallja.

Amikor elérte az ajtót, és rászorította a fülét — inkább az izgalomtól reszketve, mint a kimerültségtől —, semmit sem hallott. Még nem fejezhette be a beszélgetést! De aztán megértette, hogy az óriás még a kapcsolásra vár. Minden erejét egyetlen akaratra összpontosította. Hallania *kell*, amit az óriás mond. S ha lehet, meg kell tudnia, kivel beszél. A lélegzetét is visszatartotta, ahogy az óriás mormoló hangjának rezgései áthatoltak az ajtón.

Az első hangok azonban elmosódottan, érthetetlenül érkeztek. Talán a telefonhoz kért valakit. Ha úgy volt, a lány nem tudta kivenni a nevet. Forogni kezdett vele a világ. Türelmetlenül megrázta a fejét, és alsó ajkát harapdálta, amíg a fájdalom el nem hagyta az agyát. Ó...

—... minden rendben. Igen... Marcó most odakint van. Be kellett húznom neki egyet... Nem, nem fog. Ha én egyszer behúzok egyet, az tartós. — Csend. Rosa szárnyakat szeretett volna magának, látnoki erőt, akármit... Ó, ha hallhatná a hangot a vonal másik végén! De most ismét az óriás basszusa hallatszott. — Miss Godfrey jól van. Megkötöztem a hálósobában... Semmi baja. Nem, mondom, hogy nincs! Csak arra legyen gondja, hogy ne maradjon itt túl sokáig, ő nem ártott magának, ugye? Jó, jó!... most a tengerre, aztán... Maga a főnök... Rendben van, na! Mondom, hogy nem tér magához. — Aztán ismét elmosódott a rekedtes hang.

Hát már sohasem fogja kimondani annak a másíknak a nevét — gondolta elkecsereáetáen a lány. — Vagy akármit! Egyetlen nyomra vezető szót!

— Oké, oké! Megyek már. Marcóra többé nem lesz gondja. De ne felejtse a lányt! Van benne bátorság, annyi szent! — És Rosa felkavarodott gyomorral hallotta a lezuhanó telefonkagyló zaját, majd az óriás lassú, bárgyú, kedélyes nevetését.

Kimerülten hátradőlt, és lehunyta a szemét, de gyorsan újra kinyitotta; a nappali szoba ajtaja becsapódott. Vajon az óriás távozott-e, vagy valaki bejött? De teljes volt a csend, és Rosa már tudta, hogy az óriás elhagyta a nyaralót. Látnia *kell*... Újra előrecsúszott, kinyitotta az ajtót, és az előbbi esetlen, kacszázó mozgással keresztülvonszolta magát a nappali padlóján, a legközelebbi ablak felé. Az óriás zseblámpája már nem volt itt, és a szobában teljes volt a sötétség; nekiütközött ennek-annak, és egyszer fájdalmasan végigkarcolta lekötözött jobb karját. Végre elérte az ablakot.

A tagbaszakadt férfi éppen David Kummer fölé görnyedt, aki most is ugyanabban az elterült, eszméletlen testhelyzetben feküdt, mint amikor Rosa utoljára látta. A lány nézte, ahogy az óriás minden erőfeszítés nélkül felemeli Kummert, a vállára hajtja az ernyedáetá testet, a partra húzott motorcsónak felé indul vele, majd egyszerűen a csónakba ejti, aztán a rámpának feszíti óriási lábát, vállát a csónaktestnek támasztja és megtolja...

A motoros megmozdult, majd felgyorsult, ahogy az óriás toltá, végül pedig már a vízen úszott, s az óriás térdig a tengerben állt. Megkapaszkodott a hajó peremében, és majomügyességgel mászott a fedélzetre. Egy pillanattal később már nyugodt fényvel világítottak a hajó fényszórói. És a lány látta, hogy az óriás a fedélzeten lehajol, felemeli nagybátyja mozdulatlan alakját, és leviszi a kabinba. Aztán felbögött a motor, bíborfehéren habzott a tengervíz, és a kis hajó elsiklott a parttól.

Rosa nézte, míg a szeme is belefájdult. Le nem vette tekintetét a fényszórókról, amelyek fel-le buktak, és távolodtak, dél felé, el a Spanish Cape-től. Végül pedig eltűntek, mintha valamelyik hullám kioltotta volna őket.

És a sötét hajú lány aki elpiszkolódott estélyi ruhájában úgy ült a székhez kötözve, mint bűnös a kalodában, hirtelen úgy érezte, hogy megőrül, hogy a part lopva felemelkedik, hogy maga alá temesse, és a tengerből élő hullámok nőnek ki, amelyek vigyorgó, csúfondáros arccal bámulnak rá.

És mielőtt öntudatlanságba süllyedt, szédülő agyán még átvillant a meggyőződés, hogy David Kummert soha többé nem fogja látni.

2. fejezet A hibát kiigazítják

Friss és hűs volt a reggel, s a nedvességet szinte csak sejteni lehetett a levegőben. Ám ez a nedvesség az apró tengervízcseppek sós párája volt, s ahogy megcsapta orrukat, a két férfi új erőre kapott. A nap még mélyen feküdt keleten, és a szél még csak most kergette el a tengert megülő szürke éjjeli párát, s fodros felhőket terelgetett a mélykék égbolton.

Mr. Ellery Queen, az ismert természetrajongó teleszívta tüdejét az alacsony építésű, elnyűtt Duesenberg kormánykereke mögött; s miután egyben gyakorlati lény is volt, a gumikerek megnyugtató zümmögését fülelte az országút betonján. Elégedetten felsóhajtott. Egyenes vonalban húzódott mögöttük az út, a tiszta, elhagyott hajnali mérföldek halvány, szürkésfehér szalagja.

Útitársára pillantott. Az ezüstös hajú öregúr hosszú lábait behúzva ült a kocsiban, s mélyen fekvő szemei úgy ültek a ráncok közé ágyazva, mint régi ékkövek fodros bársonyon. Macklin bíró hetvenhat éves volt, de úgy szimatolt bele a sós levegőbe, mint a kölyökkutya, amelyik még csak most tanul lélegzetet venni.

— Fáradt vagy? – kiabálta Ellery a motor bögésén keresztül.

— Frissebb vagyok, mint te — válaszolta a bíró. — A tenger, a tenger, a csodás tenger... Ellery, határozottan megfiatalodtam!

— Az elnyűhetetlen aggastyán. Én már kezdtem érezni a magam éveinek súlyát a hosszú út után, de ez a levegő valahogy feléleszti az embert. Azt hiszem, már közel vagyunk, bíró uram.

— Nem vagyunk messze. Hajts, ó, Hermész! — Az öregúr kinyújtotta ráncos nyakát, és énekelni kezdett erőteljes baritonján, amely egészen jól állta a versenyt a motorzajjal. A dal valami tengerészről szólt, és Ellery elmosolyodott. A vén csatalóban több az élet, mint egy kamasz fiúban! Ellery ismét az útra fordította figyelmét, és jobb lába kissé erősebben nehezedett a

gázpedálra.

Mr. Ellery Queen nyara nem volt terméketlen; sőt, ha lehet így mondani, túlságosan is termékeny volt. Olyannyira, hogy mindössze egy-két hétvégét tölthetett a tengerparton — imádta a tengert —, de igazi vakációra nem futotta az idejéből. Miután a forró nyár legnagyobb részét New York fogságában töltötte, egy különösen bonyolult gyilkossági ügy részleteivel birkózva, amelyet — igaz, ami igaz — nem sikerült megoldania, szeptember eleje óta olthatatlan vágyat érzett arra, hogy az ősz beállta előtt legalább egyszer hosszabb időt tölthessen a sós víz mellett, viszonylagos meztelenségben. Lehet, hogy a kudarc is bántotta. Mindenesetre, miután apja nyakig ült a munkában a rendőrpáncsnokságon, barátai közül pedig egy sem ért rá, már kezdte magát megadni egy magányos vakáció gondolatának, amikor üzenetet kapott Macklin bírótól.

Macklin bíró Ellery apjának igen régi barátja volt, sőt ő is segítette előre rendőri pályája kezdetén. Azon ritka jogászok egyike volt, akik számára az igazság egyenlő a szépséggel, s a szépség az igazsággal, és így eseménydús életének nagy részét az igazságszolgáltatásnak szentelte, miközben humorérzékre, szerény vagyona és országos hírnévre tett szert. Özvegyember volt, és gyermektelen, így hát az ifjú Elleryt vette szárnyai alá, ő irányította tanulmányait, végigsegítette a serdülőkor nehéz évein, amikor Queen felügyelő tanácstalanul állt a reá váruló atyai feladatokkal szemben. Macklin bírónak komoly része volt Ellery páratlan logikai érzékének kifejlődésében is. Most, túl a hetvenen, az öregúr már néhány éve visszavonult a bírói hivatás gyakorlásától, és lassú, békés utazgatással töltötte idejét. Ellery számára a köztük levő korkülönbség ellenére pajtás volt és frissítő szellemi társ. De amióta a bíró visszavonult a közélettől, ritkán találkoztak; utoljára több mint egy évvel ezelőtt. "Szólónról" hallani — ahogy Ellery szeretettel nevezte —, méghozzá ilyen váratlanul és a legjobbkor, kimondott öröm volt hát, különösen minthogy el sem tudott volna képzelni kellemesebb társat, akivel megossza a szabadságát.

A bíró valami lehetetlen helyről táviratozott Ellerynek, Tennessee-ből, ahol — mint mondta — elszántan pihentette tiszteletben elaggott csontjait, és "tanulmányozta a bennszülötteket", arra szólítván őt, hogy találkozzanak valahol félúton, utazzanak együtt tovább a tengerpartra, s töltsenek ott egy hónapot. A táviratra Ellery örömujjongásban tört ki, néhány holmit a bőröndjébe hajigált, búcsúmosolyt dobott Djunának és apjának, majd a kivénhedt csataló felé vette az útját, amely egykor híres versenyautóként szolgált. S máris úton volt. A megbeszélte helyen találkoztak, összeölelkeztek, egy órán át tereferéltek, mint az asszonyok, majd komolyan megvitatták, vajon megvárják-e a reggelt — hajnali fél három volt, amikor találkoztak —,

vagy azonnal továbbinduljanak. Úgy döntöttek, hogy az alkalom hősi erőfeszítésekre szólít; annak ellenére, hogy egyikük sem aludt, 4.15-kor kifizették a meglepett fogadóst, bepattantak Ellery Duesenbergjébe, s a bíró robusztus baritonjának aláfestő zenéjére már száguldottak is.

— Egyébként – kérdezte Ellery, amikor a fontosabb dolgokon már túl voltak, s több mint egyévi szünet után végre kibeszélgették magukat — hol van ez az Árkádia?

Nagyjából arrafelé tartok, de nem vagyok gondolatolvasó.

— Tudod, hol van a Spanish Cape?

— Körülbelül. Már hallottam róla.

— Nos – mondta a bíró –, oda megyünk. Pontosabban nem a Spanish Cape-re, hanem egy kedves öreg helyre pontosan mellette, körülbelül tíz mérföldre a Wayland Parktól és ötvenre Maartenstől, dél felé. Rögtön az állami műút mellett.

— Csak nem vendégségbe megyünk? – kérdezte Ellery rémülten. — Ifjonti lelkesedésedben képes volnál a barátodat valami gyanútlan házigazda nyakába varrni?

— Meg is érdemelné a csirkefogó — nevetett a bíró. — De szó sincs ilyesmiről. Egy ismerősömnek nyaralója van a Spanish Cape közelében — alig néhány lábnyira a víztől, egészen szerény, de kényelmes, a szokásos nyárilak –, az lesz a végállomásunk.

— Csábítóan hangzik.

— Várj, amíg meglátod. Néhányszor már az előző években is bérbe vettem tőle — a múlt nyáron nem, mert Norvégiában voltam –, tavasszal eszembe jutott, hát írtam az ismerősöm New York-i irodájába. Megegyeztünk, mint rendesen, és most itt vagyunk. Október közepéig enyém a ház, úgyhogy remek horgászásnak nézünk elébe.

— Horgászni — morogta Ellery. — Nagyszerű ötlet. Nekem erről perzselt emberbőr és sajtó szemek jutnak az eszembe. Nem hoztam magammal még csak egy... izé... horgonyt sem. Van egyáltalán ember, aki horgászik?

— Van és mi is fogunk. Igazi sporthorgászt faragok belőled. Pazar motoros áll a csónakházban; ez az egyik fő oka annak, hogy szeretem ezt a helyet. A felszerelés miatt pedig ne aggódj! Írtam a házvezetőnőmnek, és hétfőn egész halom horgászbot, zsinór, orsó, horog és egyéb érkezik, expressz.

— Remélem – mondta Ellery gyászos hangon –, kisiklik a vonat.

— Fel a fejjel! A helyzet az, hogy egy nappal korábban érkezünk. Waringgal úgy állapodtam meg...

— Kivel?

— Hollis Waringgal. Ő a tulajdonos. Csak hétfőn kellene beköltöznöm, de gondolom, ez nem számít.

— Nem fogunk beleütközni, ugye? Valahogy teljes magányra vágyom, de iszonyúan.

— Aligha. A tavasszal azt írta, hogy ezen a nyáron nemigen veszi igénybe a nyaralót, mert augusztusban és szeptemberben előreláthatólag Európában lesz.

— Jól ismered?

— Jóformán alig. Tulajdonképpen csak leveleztünk. És akkor is a nyaralóról, három éve.

— Nyilván van valami gondnok, aki a házat őrzi.

Macklin bíró önmagában is szokatlanul fiatalos szürke szeme felcsillant. — Ó, hogyne!

Meg egy nyársat nyelt inas oldalszakállal, valamint egy ember, aki a csizmánkat fogja pucolni. Úgy élünk majd, mint Bertie Wooster és Tóbiás. Mit gondolsz, hová megyünk? Egyszerű kunyhó az egész, és ha nem sikerül a környéken felhajtanunk egy erre alkalmas hölgyet, akkor magunk takaríthatunk, vásárolhatunk és főzhetünk. De én tudok bánni a tepsivel, tudod-e?

Ellery kételkedő pillantást vetett rá.

— Remélem, mert a magam konyhaművészete előre gyártott porból készült süteményekre, zaccos kávéra és rántottára korlátozódik. A kulcs, ugyebár, nálad van?

— Waring azt mondta – felelte a bíró ünnepélyesen –, hogy pontosan egylábnyi mélységbe temeti, két lépésre egy, a birtok északkeleti sarkától húzott átlós vonal mentén. Van humorérzéke. Kedves fiam, ez becsületes környék! Mindazon idő alatt, amit itt töltöttem, az egyetlen dolog, amit bünténynek lehetett tekinteni az volt, amikor Harry Stebbins — akinek benzinkútja és büféje van a közelben az országút mentén — harmincöt centet kért egy sonkás szendvicsért. Ugyan, fiam errefelé még az ajtaját sem zárja be senki!

— Mindjárt ott leszünk – mondta a bíró türelmetlenül sóhajtva, és fürkészően nézett előre, amint fölértek egy emelkedő tetejére. — Éppen ideje – kiabálta Ellery. — Kezdek megéhezni. Mi a helyzet a táplálékkal? Csak azt ne mondd, hogy ez a te jó humorú házigazdád konzerveket is hagyott a számunkra!

— Jóságos ég — nyögte az öregúr. — Erről teljesen megfeledkeztem. Meg kell állnunk Wye-ban, a Spanish Cape-től körülbelül két mérföldnyire északra, hogy beszerezzünk némi takarmányt. Ez az! Már ott is vagyunk, csak egyenesen előre! Remélem, találunk valami nyitott üzletet vagy piacot. Legfeljebb hét óra lehet.

Nagy szerencsájukra találtak egy ásítozó fűszerest, aki éppen friss zöldséget rakodott a boltja előtt, és Ellery rövidesen fejedelmi éléstár súlya

alatt roskadozva tért vissza a kocsihoz. Némi vita következett arról, hogy ki fizessen, ami a bírónak a vendéglátás íratlan törvényeiről szóló sommás előadásával ért véget. A két férfi a csomagtartóba halmozta a beszerzett készleteket, majd folytatták útjukat. Ez alkalommal a bíró a "Horgonyt fel"-t énekelte.

Három perc múlva már a Spanish Capehez közeledtek. Ellery lassú gurulásra fogta a kocsit, miközben a magasba törő szirtet csodálta. A természet különös szeszélye folytán ez volt a táj egyetlen részlete, amely jelentősebb mértékben emelkedett a tenger szintje fölé. Békésen sütkérezett a korai nap fényében, alvó óriás módjára, lapos tetejének csak a pereme látszott, amelyet — jól látták — fák és bokrok borítottak.

— Szép, mi? – kiáltotta a bíró boldogan.

— Állj meg itt, El! Ott van szemben a benzinállomás, üdvözölni szeretném az én Harry Stebbins barátomat — azt a brigantit!

— Gondolom, az a csábító sziklaszirt nem közterület — mormogta Ellery, miközben az útszéli kavicsra kormányozta a kocsit, a görög oszlopos építmény elé, amely vörös szivattyúkkal hívta fel magára a figyelmet. — Az lehetetlen. Milliomosaink nem engedik az ilyesmit.

— De még mennyire, hogy magánterület!

— nevetett Macklin bíró. — Hol van Harry? Több szempontból is az. Először is a szárazföldön át csak egy út vezet oda, amelyik ott kezdődik, annál az elágazásnál az országút túloldalán — Ellery két vastos kőoszlopot látott a szemközti mellékút bejáratának két oldalán; az út a park hús fái közt vezetett tovább. — A park egészen keskeny, az utat mindkét oldalon magas szögesdrót kerítés szegélyezi, és ha az ember átjutott a parkon, egy földnyelven át kell folytatnia az útját, egy sziklaúton, amely épp hogy elég széles egy-két kocsi számára. Az út vízszintes, és mivel a Spanish Cape emelkedik, az eredmény egy süllyesztett országút, ami egyenesen a Cape tenger felőli végéig halad. Nézd meg azokat a sziklákat! Volna kedved megmászni őket? Egészen körülveszik a Spanish Cape-et... Másodszor pedig a Spanish Cape tulajdonosa Walter Godfrey. — Ezt olyan komoly véglegességgel közölte, mintha a név önmagában mindent megmagyarázna.

— Godfrey? — ráncolta a homlokát Ellery. — A Wall Street-i Godfrey?

— Ama kiváló utca számos... hm... farkasának egyike – dűnnyögte a bíró. — Magányos is. Azon a csodás sziklán — úgy értesültem — több emberi lény lakozik, gazdája azonban nem tartozik az utóbbiak közé. A lábamat sem tettem be oda mindazon idő alatt, amit kőhajításnyira töltöttem ettől a helytől. Nem mintha nem próbálkoztam volna a szomszédbarátsággal.

— Szóval Godfrey nem híve a bukolikus erényeknek?

— Ő aztán nem. Szó, ami szó, ezt az egyik beszédesebb levélváltásunk

során Waring is megemlítette. Soha még csak a közelébe sem jutott Godfrey... hm... palotájának, pedig isten tudja, hány éve szomszédok.

— Talán te és a házigazdád nem vagytok elég fontos emberek – mondta Ellery mosolyogva.

— Nem kétséges. Egy becsületes bíró nem mindenütt szívesen látott vendég. Ami azt illeti...

— Nocsak! Fogadok, hogy te tudsz valamit.

— Semmit a világon, szó sincs ilyesmiről. Csak arra gondoltam, hogy egy ilyen Godfrey-féle ember aligha tudott volna ekkora vagyont szerezni ilyen rövid idő alatt a Wall Streeten, hacsak nem kerüli meg egyszer kétszer a törvényt. Semmit sem tudok a fickóról, de épp eleget az emberi természetéről ahhoz, hogy gyanítsak bizonyos dolgokat. Mindenesetre úgy hallottam, fura ember. A lánya viszont helyes. Az egyik nyáron felénk csónakázott egy szőke fiatalemberrel, és remekül összebarátkoztunk, miközben az ifjú duzzogott... Ó, hát itt van, Harry, maga csirkefogó! Méghozzá fürdőruhában!

A bíró kikászálódott a Duesenbergből, és sugárzó arccal sietett egy pirospozsgás képű, pocakos, középkorú emberke felé, aki lángvörös fürdőruhában és gumicipőben, pislogva lépett elő irodájából, és egy bolyhos törülközővel dörzsölgette kövér, vörös nyakát.

— Macklin bíró úr! — örvendezett Stebbins, és elejtette a törülközőt, majd a szája széles mosolyra húzódott, s hosszasan és hevesen rázni kezdte az öregúr kezét. — Ez aztán a meglepetés! Persze sejthettem volna, hogy ilyentájt megjelenik nálunk! Hol járt múlt szeptemberben? És hogy van mostanában, bíró úr?

— Vagyogatunk, vagyogatunk, Harry. Tavaly külföldön voltam. Hogy van Annie?

Stebbins keserűen ingatta golyófejét. — Rosszul, bíró úr, sokat szenved az isiászával. — Ellery mindebből arra következtetett, hogy a szerencsétlen Annie nem más, mint a szerencsés Mrs. Stebbins.

— Ejnye, ejnye, egy ilyen fiatal asszony! Mondja meg neki, hogy jobbulást kívánok és üdvözlöm! Harry, bemutatom kedves fiatal barátomat, Mr. Ellery Queent. — Ellery illő módon megrázta az emberke kemény, nyirkos kezét. — Egy hónapig leszünk együtt Waring nyaralójában. Erről jut eszembe, ugye, Waring nincs itt?

— Nyár eleje óta nem láttam, bíró úr.

— Látom, már megfürdött. Nem szégyelli magát, hogy így szaladgál mindenki szeme láttára az országúton azzal a térdig érő pocakjával, maga ifjú csirkefogó?

Stebbins zavartan vigyorgott. — Hát az biztos, hogy szép látvány lehetek! De hát errefelé mindenki így jár, én meg szeretek korán reggel megmártózni.

A strandon ilyenkor nincs egy lélek sem.

— Azon a strandon, amit elhagytunk, úgy egy mérföldnyire? – kérdezte Ellery.

— Igen, Mr. Queen. Van egy másik is, éppen Mr. Waring telke mellett, ahová maguk igyekeznek.

— Egészen érdekes környék lehet ez egy-egy forró nyári délutánon — elmélkedett Ellery –, azzal a sok csinos lánnyal, aki fürdőruhában futkározik errefelé. Különösen, ha tekintetbe vesszük az idei fürdőruhadivatot...

— Ó, ti fiatalok! — sóhajtotta a bíró. — Különben emlékszem, két évvel ezelőtt a helybéli erénycsöszök panasszal fordultak a hatósághoz, amiért a fürdőzők majdhogynem meztelenül jártak az országúton. Mellesleg van egy helyi rendelkezés, amely megengedi, hogy a strandolók fürdőruhában közlekedjenek. Nem történt újabban semmi botrány, Harry?

— Semmi a világon, bíró úr — kuncogott Stebbins. — Továbbra is betartjuk a törvényt.

— Az ilyen vitáknak az öregek irigysége az oka. Nem tudunk úszni... — jegyezte meg Macklin bíró.

— Itt az ideje, hogy megtanulj – mondta Ellery szigorúan. — Akkor nem kellene mentőangyalt játszanom, és örökösen kihalásznom téged a különböző óceánokból és egyéb vizekből, mint hat éve is, Maine-ben. Azt hinné az ember, hogy hetvenhat év elég hosszú idő ahhoz, hogy valaki más közegben is megtanuljon létezni, mint a szárazföldön.

— A halászatról jut eszembe — vágta közbe a bíró gyorsan, elvörösödvé — hogy megy, Harry? Harapnak a halak?

— Ahogy hallom, egész rendesen, bíró úr. Én magam nemigen vettem kézbe mostanában a horgászbotom. Nohát, nohát! Remekül néz ki! Látom, a kosztjukról már gondoskodtak. Különben, ha bármikor...

— Nem fog még egyszer harmincöt centre megválni egy sonkás szendvicsért – mondta a bíró könnyörtelen hangon. — Soha többé...

Hirtelen kis, kopottas autó zúgott el mellettük, elszántan sietve célja felé, bármi lett legyen is az. Valamilyen aranybetűs felirat volt az első ajtaján, de oly sebesen száguldott, hogy nem tudták elolvasni. Meglepetésükre fékcsikorgás hallatszott, a kocsni balra lódult, áthajtott a Spanish Cape bejáratát jelző két kőoszlop között, és mintha puskából lőtték volna ki, olyan gyorsan tűnt el a szemük elől a park fái közt.

— Nagy és dicső hazánk eme részén általában így szoktak vezetni, Mr. Stebbins? — kérdezte Ellery.

A benzinkutas megvakarta a fejét. — Közönséges emberek talán nem, de ez a rendőrség volt.

— A rendőrség? — visszhangozta a bíró és Ellery egyszerre.

— A megyei rendőrség kocsija. — Stebbins láthatólag a fejét törte. — Már a második az elmúlt tizenöt percben, amelyik a Spanish Cape-re tart. Valami történhetett.

Némán lesték a parkon át vezető árnyas utat. De semmit sem hallottak, az ég pedig még mindig kék volt, a nap már kissé magasabban járt, és melegedett, és a sós szellő mintha valami forró illatot hozott volna magával.

— Szóval a rendőrség? – mondta Macklin bíró elgondolkozva. Finom vágású orrlikai kissé megremegetek.

Ellery hirtelen rémülettel érintette meg a karját. — Bíró uram, az ég szerelmére! Arról volt szó, hogy távol tartjuk magunkat a gondoktól, nemdebár? Remélem, nem óhajtsz valakinek a magánügyeibe avatkozni!

Az öregember felsőhajtott. — Á, dehogya.

Bár éppenséggel azt hittem volna, hogy *te* érdeklődsz az...

— Ejnye-bejnye! – mondta Ellery szemrehányó hangon. — Szó sincs róla. Az utóbbi időben éppen eleget dolgoztam ahhoz, hogy egy darabig ne is kívánjak a munkára gondolni, kedves Szolónom. Szükségleteim e pillanatban merőben testiek: úszás, egy adag tojás, aztán jöhet Morfeusz ölelő karja. A mihamarabbi viszontlátásra, Mr. Stebbins!

— Hogyne, hogyne — rázkódott össze Stebbins, aki eddig elkomorult tekintettel bámulta a Spanish Cape-re vezető utat. — örülök, hogy megismerhettem, Mr. Queen. Nem lesz szükségük házvezetőnőre, bíró úr?

— De bizony igen. Tud valakit?

— Ha az én Annie-m jobban lenne... – mondta Stebbins. — Így hamarjában nem tudok senkit, bíró úr, de majd nyitva tartom a szemem. Talán Annie hallani fog valamit.

— Biztosan, Harry. Hát a viszontlátásra! És a bíró visszaszállt a Duesenbergbe.

Mindannyian kissé kedvetlennek tűntek; a bíró elnémult, Stebbins gondterhelten pislogott, Ellery pedig minden figyelmét a kocsi elindításának rendes körülmények között egyszerű feladatára összpontosította. Aztán elindultak, maguk mögött hagyva a kis, szürke benzinkutast, aki tűnődve nézett maga elé.

A rövid úton, amely a benzinkúttól a Waring nyaraló és a part felé tartó bal oldali mellékútig vezetett, mindkét férfi némán mélyedt gondolataiba. A bíró utasítására Ellery befordult, és máris a park hűs, zöld mélyében jártak.

— Nahát! – mondta Ellery egy pillanat múlva. — így már mindjárt egészen más! Minden éhség, szomjúság és fáradság ellenére máris kezdem jól érezni magam.

— Hogy? – kérdezte a bíró szórakozottan. — Ja, igen. Ez tényleg nagyon szép hely, El...

— Nem úgy viselkedsz, mint akinek nagyon tetszik — jegyezte meg Ellery szárazon.

— Ugyan! — A bíró hosszú alakja fiatalos lendülettel egyenesedett ki, ahogy előrepillantott. — Máris tíz évvel fiatalabbnak érzem magam. Hajts tovább, fiam. Mindjárt elhagyjuk a parkot, és onnan már egyenesen oda visz az út.

Kiérték a napfényre, és szinte itták a csillámló part, a kék víz és ég szépségét. Távolabb, balra tőlük, Spanish Cape szirtje emelkedett némán és egy kissé komoran.

— Látványos – mondta Ellery, lelassítva a kocsit.

— Hát perszие. Itt is vagyunk, El. Az a kis épületesoport ott szemben. A kerítés itt jobboldalt távol tartja a tömegeket; az ott mögötte a nyilvános strand. Sohasem értettem, miért építette Waring a nyaralóját ilyen közel a strandhoz, bár *nem* hiszem, hogy bárki is zaklatni fog minket. Errefelé jólneveltek az emberek. — Hirtelen abbahagyta a beszédet, és ráncos szemhéjai pislogni kezdtek a bölcs, fénylő szemek fölött, miközben egy kissé felegyenesedett és előrebámult. — Ellery – szólt kemény hangon –, autó az ott a Waring nyaralónál, vagy rémeket látok?

— Autó bizony – felelte Ellery –, már azt gondoltam, hogy esetleg Waringé, ő hagyta itt neked. Bolond gondolat volt, én is tudom. Furcsa, nem?

— Aligha lehet Waringé — mormogta a bíró. — Tudom, hogy ő Európában van, amellett ő nem adja alább egy Packardnál. Ez meg inkább Henry Ford valamelyik gigászi tévedésének látszik. Siessünk, fiam!

A Duesenberg szinte hangtalanul siklott a megviselt öreg autó mellé a Waring nyaraló közelében, majd megállt. Ellery kiugrott a kavicsra, s a parkoló kocsihoz ment, miközben tekintete nyugtalanul járt körbe. A bíró egy kicsit elzsibbadva szállt ki, ajkát vékony vonallá préselte.

Megszemlélték a kocsit. Semmit nem láttak a belsejében, sem élőt, sem élettelen. Benne volt az indítókulcs, s egy 1 pound; más kulcs lógott róla a műszerfalra.

— Még, égnek a lámpái. Mondta halkán Ellery, de pislákolni kezdett lemerült a telep.

Nocsak, nocsak, egész érdekes kis rejtély! Besurranó tolvajokról volna szó? — A kocsi első ajtaja felé nyúlt. A bíró megragadta a karját.

— Inkább ne! — mondta nyugodtan.

— Miért ne, az ég szerelmére?

— Sosem lehet tudni. Én nagy híve vagyok az ujjlenyomatoknak.

— Ugyan! Felgyújtotta a képzeletedet az a fürge kis rendőrautó. — De azért Ellery sem érintette meg a kilincset. — Nos, hát mire várunk? Ássuk elő a kulcsot arról a romantikus rejtékhelyről, ahová Waring eltemette, aztán

fogjunk a dolgunkhoz. Fáradt vagyok.

Megkerülték a kocsit, és lassan a nyaralóhoz mentek. De hirtelen megálltak.

Az ajtó kissé nyitva állt, sarkainál a fán friss hasadások látszottak. A ház belseje hűvös csendet árasztott.

Tűnődő, hirtelen óvatossá vált tekintettel néztek egymásra. Majd Ellery hangtalanul a Duesenberghez futott, és súlyos csavarkulcsot halászott elő. Aztán visszasietett, arrébb intette a bírót, nekiugrott az ajtónak, berúgta, felemelte a csavarkulcsot, és átlépte a küszöböt.

Az öregember összeszorította a száját, és sietve követte.

Ellery közvetlenül az ajtó mögött állt, s tekintetét a padlóra meresztette, az egyik bejárati ablak alá. Halkan elkáromkodta magát, ismét felemelte a csavarkulcsot, és berontott a hálósobába. Aztán kisvártatva visszatért, és a konyhában tűnt el.

— Nincs szerencsénk – mondta lihegve, amikor előkerült és elhajtotta a kulcsot. — Nos, bíró úr?

Macklin bíró csontos térdeire ereszkedett a cementpadlón. Egy szék hevert ott felborulva, s a székben egy nő feküdt, keze-lába erős zsineggel a székhez kötözve. A feje — ezt világosan lehetett látni — a cementpadlóhoz ütődhetett; száradt vércsik húzódott a jobb halántéka alatt, és eszméletlen volt.

— Nos – mondta halkan a bíró –, nyakig benne vagyunk valamiben. Ellery, ez Rosa Godfrey, a Spanish Cape-i rablólovag lánya.

A lány szeme alatt kékes színű árnyak ültek. A haja kibomlott, úgy omlott az arcára, mint a fekete selyem. Rettenetesen fáradtnak és megviseltnek látszott.

— Szegény gyerek — mormolta Macklin bíró. — Hála az égnek, szabályosan lélegzik. Vegyük már le róla ezeket a szörnyű köteleket, Ellery!

Ellery zsebkése segítségével kiszabadították a lányt, ketten felemelték a puha, ernyedtestet, a hálósobába vitték, és lefektették az ágyra. Egy kicsit nyöszörgött, ahogy a bíró megnedvesítette az arcát. A vizet Ellery hozta a konyhából. A seb a halántékán egészen kicsi volt, csupán felületi karcolás.

Nyilvánvaló volt, hogy az ablak mellett ült a széken, amelyhez kötözték, elájult és öszszecsuklott, és a hirtelen mozdulattól felborult vele a szék, ő pedig a kemény cementpadlóba ütötte a halántékát.

— Egész jó véleménnyel vagyok a te rablólovagodról, ami a lányát illeti — dörmögte Ellery. — Igen csinos leányzó. Meg vagyok elégedve. — Lelkesen dörzsölte a lány kezét; a kötelek mély nyomokat hagytak.

— Szegény gyerek – mondta még egyszer a bíró, miközben lemosta a vért a lány halántékáról. Rosa megremegett, és ismét felnyöszörgött; a szemhéjai megrebbentek. Ellery felállt, megkereste a gyógyszeres szekrényt, és egy üveg

jóddal tért vissza. A fertőtlenítő csípésére a lány levegő után kapott, óriásira nyitotta a szemét, és rémülten rájuk bámult.

— Jól van, jól van, kedvesem — nyugtatta a bíró. — Nem kell félnie. Barátok között van. Macklin bíró vagyok... emlékszik, tavalyelőtt, nyáron ismerkedtünk össze. Macklin bíró. Ne fárasza magát, gyermekem; szörnyű dolgokon eshetett át.

— Macklin bíró! — hebegte a lány, és megpróbált felülni. Nyögve visszahullott, de a rémület elhagyta kék szemét. — Ó, hála istennek. Hála istennek. Megtalálták... megtalálták Davidet?

— Davidet?

— A nagybátyámat. David Kummert. Ugye, nem... ne mondják, hogy meg halt... — Keze fejét a szájára szorította, és rájuk meredt.

— Nem tudjuk, kedvesem – mondta a bíró szelíden, megpaskolta a lány kezét. — Tudja, mi csak most érkezünk, és itt találtuk magát a nappaliban, a székhez kötözve. Kérem, pihenjen, Miss Godfrey. Addig mi értesítjük az édesapját és az édesanyját...

— Hát nem értik? – kiáltotta a lány, majd elhallgatott. — Ez a Waring nyaraló?

— Igen – felelte meglepetten az öregúr.

— És már reggel van! Egész éjszaka itt voltam. Szörnyű dolog történt. — Aztán az ajkába harapott, és különös pillantást vetett Elleryre. — Beszélhetek... ki ez, bíró úr?

— Az én kedves fiatal barátom – mondta sietve a bíró. — Engedje meg, hogy bemutassam Mr. Ellery Queent. Tulajdonképpen van némi híre, éppen mint detektívnek. Ha bármi erőszak történt...

— Detektív — ismételte a lány keserűen. — Attól tartok, már késő. — Hátradőlt a párnán, és lehunyta a szemét. — De hadd mondjam el, mi történt, Mr. Queen. Ki tudja? — Megborzongott, ismét tágra nyitotta hihetetlenül kék szemét, és belekezdett a gonosz óriásról szóló történetbe.

A két férfi összeráncolt homlokkal, némán és gondterhelten hallgatta. A lány szabatosan beszélt, és nem hagyott ki semmit, annak a beszélgetésnek a tartalmát kivéve, amelyet a teraszon folytatott a nagybátyjával az óriás érkezése előtt. Aztán amikor befejezte, ők ketten összenéztek, majd Ellery felsóhajtott, és kiment a szobából.

Mire visszatért, a karcsú fekete lány már felült, és úgy-ahogy megpróbálta rendbe hozni magát. Kisimította gyűrött estélyi ruháját, és éppen a haját igazgatta. De ahogy Ellery belépett, talpra ugrott.

— Nos, Mr. Queen?

— Semmi sincs odakint, ami más megvilágításba helyezné mindazt, amit ön elmondott, Miss Godfrey – mondta halkán Ellery, és cigarettával kínálta a

lányt. Az visszautasította, és a férfi elgondolkozva rágyújtott. — A motorcsónak eltűnt, és nyoma sincs sem a nagybátyjának, sem annak, aki elhurcolta. Az egyetlen nyom az az autó, amely most is kinn áll, az meg nem hiszem, hogy túl sokat mondana nekünk.

— Valószínűleg lopott kocsi — dörmögte a bíró. — Nem hagyta volna itt, ha a nyomára vezethetne.

— Az egy olyan ostoba alak — jajdult fel Rosa –, olyan ostoba! Mindenre képes!

— Egyetértek, hogy nem lehet valami ragyogó elme – mondta Ellery szomorú mosollyal –, ha mindaz, amit elmondott, igaz. Egészen rendkívüli történet, Miss Godfrey; szinte hihetetlen.

A bíró orrlikai ismét remegni kezdtek. — Egy ilyen méretű szörnyeteget... – mondta — nem lesz nehéz azonosítani. És az a kendő az egyik szemén...

— Az lehet hamis is. Bár nem hiszem...

A legérdekesebb az a telefonhívás, Miss Godfrey. Biztosan nem tudott meg semmit arról, hogy kivel beszélt?

— Bárcsak tudnék valamit! – mondta a lány halkán, ökölbe szorítva a kezét

— Hmm! Azt hiszem, nagy vonalakban tiszta az ügy. — Ellery elgondolkozva körüljárta a szobát. — Ezt az ostoba óriást valaki felbérelte, hogy rabolja el a maga Mr. John Marcóját, aki mindent egybevetve igen szerencsés fickónak látszik. Fénykép hiányában az emberrabló csak hozzávetőleges személyleírást kaphatott Marcóról. Marcó általában fehér öltönyt szokott viselni a vacsoránál, Miss Godfrey?

— Igen, pontosan.

— Tehát a maga bácsikája, akinek — mint mondja — testalkata és magassága nagyjából azonos Marcóéval, balszerencséjére szintén fehér ruhában volt tegnap este, és így ártatlanul vált a személycsere áldozatává. Apropó, Miss Godfrey — bizonyára megbocsátja a kérdést –, szokása önnek Mr. Marcóval sétálgatni vacsora után — esetleg éppen a szóban forgó terasz felé?

A lány lesütötte a szemét. — Igen. Ellery egy pillanatig kíváncsian nézte.

— Akkor hát ön is hozzájárult a dologhoz. Tévedések tragikus összjátéka az egész. Megjelent ez az ember, aki vakon követte a kapott utasításokat, nem volt hajlandó elhinni, hogy a bácsikája nem Marcó, és máris kész a tragédia. A telefonbeszélgetés rendkívül fontos, mert ez bizonyítja, hogy a támadójukat felbérelték. Nyilván úgy szólt a parancs, hogy a nyaralóból jelentkezzenek. Ez a hely így lakatlanul s a motorcsónakkal, ideális támaszpont volt az egész művelethez. Nyilvánvaló, hogy az óriás csupán eszköz.

— De vajon kinek telefonálhatott? – kérdezte a bíró csendesen.

Ellery vállat vont.

— Ha ezt tudnánk...

Mind a hárman elnémultak, és ugyanarra gondoltak. Helyi telefon, s a szomszédban a Spanish Cape-i ház...

— Mit gondolnak – suttogta Rosa –, mi lett David sorsa?

A bíró elfordította arcát. Ellery szelíden mondta:

— Értelmetlen dolog volna nem nézni szembe a nyilvánvaló igazsággal, Miss Godfrey. A maga elbeszélése szerint az óriás azt mondta a telefonba: “nem lesz rá többé gondja”, vagy valami hasonlót. Eddig emberrablásnak neveztem ezt a bűntényt. Sajnos, ezzel tulajdonképpen önt szerettem volna kímélni, Miss Godfrey. Az, amit az ön elrablója mondott, egészen másképp hangzik, sokkal végzetesebben.

Rosa visszafojtott valamit, ami feltörni készült benne, és a földre szegezte tekintetét. Fehér arcán kétségbeesés ült.

— Én is ettől félek, kedvesem – mondta halkan a bíró.

— Mindazonáltal – folytatta Ellery bizakodóbb hangon – nincs értelme előre kétségbeesni. Sok minden történhetett vagy történhet még; az ügy mindenesetre a rendőrségre tartozik. Egyébként a rendőrség már ott van a Spanish Cape-en, Miss Godfrey.

— Már... ott van?

— Röviddel ezelőtt két rendőrautó tartott arrafelé. — Cigarettaját szemlélte. — Meglehet, hogy a mi véletlen felbukkanásunk csak összezavarja a dolgokat. Akárkit hívott is az óriás, az illetőnek nyilván szándékában állt önt kiszabadítani, Miss Godfrey, mielőtt valami komoly baj éri. A maga Góliátja erről is beszélt a telefonba. Attól tartok, most már késő. — Megrázta a fejét. — De ha jobban belegondolok, talán mégse. Lehet, hogy ennek a csúnya ügynek az irányítója már felfedezte bérence baklövését, hogy nem azt fogta el, akit kellett volna. S akkor most egy időre megbújik... — Az egyik ablakhoz ment, kinyitotta, és hirtelen mozdulattal kihajította a cigarettát. — Nem gondolja, Miss Godfrey, hogy értesítenie kellene az édesanyját arról, hogy jól van? Biztosan rettenetesen aggódik.

— Ó... anya — motyogta Rosa, felemelve elkínzott tekintetét. — Egészen... elfelejtettem. Igen, máris telefonálok.

A bíró elébe lépett, figyelmeztető pillantást vetve Elleryre. — Bízta ezt Mr. Queenre, kedvesem. Inkább dőljön le egy kicsit. — A lány hagyta magát visszavezetni az ágyhoz; a szája reszketett.

Ellery a nappaliba ment, és becsukta a hálószoza ajtaját maga mögött. Hallották a tárcsa kattogását és Ellery halk hangját. Sem az öregember, sem a lány nem szólt. Aztán nyílt az ajtó, és Ellery visszajött; keskeny arcán különös kifejezés ült.

— David?... — kezdte a lány elfulladó hangon.

— Nem, a nagybátyjáról semmi hír, Miss Godfrey – mondta Ellery lassan.
— Természetesen aggódtak magáért és Mr. Kummerért. Egy Moley nevű helybéli úriemberrel beszéltem... Moley felügyelővel a megyei nyomozóktól.
— Elhallgatott, mint aki nem szívesen folytatja.

— Semmi hír – mondta a lány tompa hangon, maga elé meredve.

— Moley? — morogta a bíró. — Ismerem. Érti a dolgát. Két évvel ezelőtt egyszer hosszasan beszélgettem vele szakmai kérdésekről.

— Az édesanyja kocsit küld magáért – folytatta Ellery, s úgy nézegette a fekete hajú lányt, mintha valami súlyos és megfoghatatlan dolgot próbálna felmérni. — Rendőrségi kocsit... Egyébként úgy látszik, az egyik vendégük kissé furcsán viselkedik, Miss Godfrey. Néhány perccel ezelőtt eltulajdonította az édesapja egyik kocsiját, és úgy porzott el a Spanish Cape-ről, mint akit üldöznek. Ezt Moleynak egy perccel azelőtt jelentették, hogy beszéltem vele. Két motoros rendőr van a nyomában.

A lány értetlenül összeráncolta a homlokát:

— Kicsoda?

— Egy Earle Cort nevű fiatalember. A lány döbbenten összerázkódott:

— Earle? – kérdezte.

— Nem ő az a fiatalember, aki két éve magával csónakázott, kedvesem? — dörmögte a bíró.

— De igen. Earle... az lehetetlen! Nem... ő ilyet soha...

— Úgy látszik, szaporodnak a bonyodalmak – mondta Ellery. — Aztán hirtelen szembefordult velük. — Történt valami, ami még Mr. Cort szökésénél és Miss Godfrey és Mr. Kummer elrablásánál is megdöbbentőbb, bíró uram.

Az öregember szája elkeskenyedett.

— Gondolod, hogy...

— Azt hiszem, Miss Godfreynak tudnia kell. Egyébként néhány perc múlva amúgy is megtudja.

A lány elgyötört, zavarodott tekintettel, szinte kábultan nézett rá.

— M... mi... — kezdte, de az ajka nem akart engedelmeskedni.

Ellery szóra nyitotta a száját, aztán becsukta. Mind a hárman meglepetten fordultak hátra. A motor bögéséből ítélve nagy teljesítményű kocsik rohant a ház felé az úton. Mielőtt mozdulhattak volna, már hallották a fékcsikorgást, az ajtó csapódását és a kavicsos úton dobogó lépéseket. Aztán forgószél zúdult a szobába: magas, erőteljes fiatalember tépte fel az ajtót, szőke haja égnek állt. A sima bőrét sötétbarnára égette a nap. Sortot viselt, s karján-combján megfeszültek az izmok.

— Earle! – kiáltotta Rosa.

A fiú becsapta maga mögött az ajtót, nekitámasztotta félmeztelen hátát, egy pillantást vetett Rosára, mintegy ellenőrizve, hogy épségben van-e, majd

Elleryre mordult:

— Beszélj, te briganti! Mi ez az egész, és hol van David Kummer?

— Earle, ne légy ostoba! – kiáltott rá Rosa; arcára már visszatért a természetes szín. — Nem emlékszel Macklin bíróra két évvel ezelőtről? Ez pedig Mr. Queen, a barátja. Bérbe vették a nyaralót, és ma reggel itt találtak. Earle! Ne állj ott, mint egy darab fa! Mi történt?

A fiatalember kihívóan meredt rájuk, aztán a kihívás szégyenné változott, s lassan a nyakát is elöntötte a pír.

— Bocsánatot kérek — dadogta. — Nem tudtam... Rosa jól vagy? — Az ágyhoz ugrott, letérdelt mellé, és megragadta a lány kezét.

De Rosa elkapta a kezét.

— Köszönöm, nagyon jól. De te hol voltál az éjjel, amikor szükségem lett volna rád, amikor David bácsit meg engem elrabolt az a félszemű szörnyeteg? — kérdezte hisztérikus nevetéssel.

— Elraboltak? — hebegte a fiú. — Nem... , nem tudtam. Azt hittem...

Ellery elgondolkodva szemlélte Cortot.

— Nem hallom az üldözők zaját, Mr. Cort. Most beszéltem Moley felügyelővel a Spanish Cape-en, és úgy értesültem, két motoros rendőr követte magát.

A fiatalember feltápászkodott, még mindig egy kissé zavarodottan.

— Leráztam őket. Befordultam erre az útra... ők meg egyenesen továbbmentek.

— Honnan tudta, Mr. Cort – kérdezte a bíró lágy hangon –, hogy merre keresse Miss Godfreyt?

A fiú az egyik székbe süllyedt, és arcát a kezébe temette. Aztán megrázta a fejét, és felnézett.

— Bevallom – mondta lassan –, az én egyszerű agyam számára túl sok ez az egész. Néhány perccel ezelőtt felhívott valaki a házban, és közölte, hogy Rosát itt találom, a Waring nyaralóban. A rendőrség ugyan már ott volt, de úgy gondoltam... szóval megpróbálom lenyomozni a hívást. De nem sikerült. Aztán — azt hiszem — elvesztettem a fejemet, és most itt vagyok.

Rosa szeme állhatatosan kerülte a fiatalember arcát; úgy tűnt, haragszik valamiért.

— Hmm! – mondta Ellery. — Basszus hang volt?

Cort szerencsétlen képet vágott.

— Nem tudom. Mintha rossz lett volna a vonal. Még csak azt sem tudtam megállapítani, férfi-e vagy nő az illető. Suttogó hang volt. — Megfordult, és furcsa, szenvedő tekintettel nézett a fekete hajú lányra. — Rosa...

— Nos – mondta Rosa hűvösen, a falat bámulva –, most már itt kell ülnöm egész nap, és hallgatom ezt a... vagy lesz szíves végre valaki elmondani, mi

történt otthon?

Ellery tekintete egy pillanatra sem hagyta el Earle Cort arcát.

— Mr. Cort telefonhívása bonyolítja a dolgot – felelte. — Hány telefon van a házban, Miss Godfrey?

— Több is. És minden szobában külön házi telefon.

— Ó! – mondta halkan Ellery. — Akkor lehet, hogy Mr. Cortot a házon belül hívta valaki. Ugyanis a múlt éjszaka eseményei — bizonyos események, amelyek az önök elrablása után történtek, Miss Godfrey — arra engednek következtetni, hogy az emberrabló az önök házában hívott fel valakit.

— Ez... ez lehetetlen! – suttopta Rosa, és ismét elsápadt.

— Az a helyzet – folytatta Ellery csendesen –, hogy a tévedést, amelyet az ön képtelen kalóza elkövetett, a felbérleje szinte azonnal felfedezte.

— Azonnal? Én...

— És helyreigazította. Lehet, hogy személyesen. — Ellery újabb cigarettát vett elő, Earle Cort pedig elfordította a fejét. Aztán Ellery kissé fojtott és töprengő hangon így folytatta:

— John Marcót ugyanis ma hajnalban a teraszon ülve találták, Miss Godfrey — holtan.

— Holtan?

— Igen. Meggyilkolták.

3. fejezet A csupaszb ember rejtvénye

Moley felügyelő őszülő veterán volt, vörös képű, elszánt arckifejezésű, keménykötésű. Ezek a világon mindenütt a tapasztalt embervadász jegyei, akit kemény ökle, a hivatásos bűnözők arcának és szokásainak ismerete és egy bizonyos vele született ravaszság emelt ki az egyszerű sorból. De az ilyen emberek gyakran zavarba jönnek, ha a bűn eltér a szabványostól.

Megjegyzés nélkül hallgatta végig Rosa elbeszélését és Earle Cort eldadogott magyarázatát, de Ellery zavart olvasott le a homlokáról.

— Hát, Mr. Queen – mondta, miközben a bíró besegítette Rosát a rendőrökcsiba, Cort pedig tehetetlenül mérgelődött mögöttük –, ez bizony cifra ügynek látszik. Nem egészen az én területem. Én... már hallottam önről, és persze a bíró úr véleménye rengeteget számít. Volna kedve — hogy úgy mondjam — segíteni?

Ellery sóhajtott.

— Azt reméltem, hogy... Nem aludtunk, felügyelő úr, és ami az evést illeti... — Vágyakozva nézett a Duesenberg csomagtartója felé, de a hangjában bizonytalanság bujkált. — Mindazonáltal Macklin bíró és jómagam végezhetnénk némi — hogy úgy mondjam — felderítést.

A Spanish Cape országút felőli bejáratánál ezúttal már egy megyei rendőr állt őrt; Cort ideiglenes szökése után, úgy látszik, már megtették a szükséges elővigyázatossági intézkedéseket. A kocsi suhant az úton, és mindenki hallgatott. Rosa mereven ült, mint akit kivégezni visznek; szeme üvegesen csillogott. Mellette Cort a körmeit gyötörte... A földnyelv szűkületénél újabb rendőr állt, és a Spanish Cape szívébe vezető süllyesztett utat mindenütt leállított motorkerékpárok szegélyezték.

— Mi lesz az elhagyott kocsival? – kérdezte Ellery tünődő hangon a felügyelőt. A szeme kíváncsian megcsillant.

— Az embereim már vizsgálják – mondta a felügyelő rosszkedvűen. — Ha van rajta ujjlenyomat, megtalálják. De nem nagyon bízom az ujjlenyomatokban. Nem látszik profi munkának, bármilyen simán ment is az egész. Az a nagydarab fickó... — beszívta kemény ajkait. — Különös egy figura lehet, az biztos. Könnyűszerrel fel lehetne ismerni. Egyébként úgy rémlik, mintha hallottam volna valakiről errefelé, aki megfelel ennek a személyleírásnak. Mindjárt rájövök.

Ellery nem szólt többet. Ahogy lefordultak a mély útról, meglátta a parti terasz bejáratát. Egész emberraj nyüzsgött arrafelé.

Aztán bekanyarodtak, és rátértek a ház felé vezető emelkedőre. A távolban feltűntek az épület vidám, könnyed cseréptetői.

Az út két oldalán apró sziklakert-vadonok terültek el, kimódolt tervszerűtlenséggel szétszórva. Édeskés illatot árasztottak, amely áthatóan keveredett a sós levegővel. Baloldalt, egy kissé távolabb, csontos öregember dolgoztatott görnyedten. Olyan volt az arcszíne, mint a környező szikláké, és olyan elmélyült odaadással munkálkodott, mint akit az erőszakos halál sem zavarhat meg szent tevékenységében. Csupa szín volt minden, a virágzó bokrok, a tarka kövek, a makulátlan sövény. Aztán előtűnt a ház, ez a hosszú, alacsony, spanyol stílusú épület... Ellerynek hirtelen az jutott eszébe, hogy a sziklakertben ügyködő öregember akár maga Walter Godfrey is lehet.

— Jorum – mondta Moley felügyelő Ellery arckifejezése láttán.

— És ki ez a Jorum?

— Ártalmatlan öreg flótás, aki mindig itt ögyeleg a ház körül.

Azt hiszem, ő az öreg Godfrey egyetlen barátja széles e világon. Afféle mindenese Godfreynek; hol valamelyik kocsit vezeti, hol őrködik, hol pedig a kertészkedésben segít a főnöknek. Ők ketten szinte elválaszthatatlanok egymástól. — Moley felügyelő ravasz tekintete töprengővé vált. — Akad néhány tennivalóm. Először is itt van az a tegnapi esti telefonhívás Hollis Waring nyaralójából. Nem tudom, de talán mégis le tudjuk nyomozni...

— Lenyomozni egy hívást, amely az automata központon át történt? — dörmögte Ellery. — Aztán a kis Cort is azt mondja, hogy neki sem sikerült

kiderítenie a maga telefonhívását.

— Hogy mit mond a kis Cort – felelte komoran a felügyelő –, az nálam se nem oszt, se nem szoroz. Bár az egyik emberem már utánanézett, és eddig, úgy látszik, igazat mondott... No, megérkeztünk. Fel a fejfel, Miss Godfrey! Biztosan nem akarja, hogy az édesanyja még jobban megijedjen. Elég baj érte már a mai napon.

Rosa gépiesen elmosolyodott, és ujjjaival a hajába túrt.

Aelső udvarban, tanácstalan embercsoport álldogált. Körülöttük kemény arcú férfiak keringtek. A balkonról több rémült szempár bámult, láthatólag a személyzet tagjai.

Ahogy Rosa kiugrott a rendőrökcsiből, magas, sötét hajú, kivörösödött szemű asszony rohant elé a kocsifeljáróra, az alakja szoborszerű volt, s vékony csuklójánál zsebpendő libegett. Egymás nyakába borultak.

— Semmi bajom, anya – mondta Rosa halk hangon. — De David... félek...

— Rosa drágám! Ó, hála istennek...

— Jól van, anya...

— Rettegtünk miattad... Olyan szörnyű volt ez a nap... Először te és David, aztán J... Mr. Marcó... Drágám, meggyilkolták!

— Kérlek, anya! Szedd össze magad!

— Egyszerűen *minden* elromlott. Először Pitts, ma reggel... azt sem tudom, hol van ... aztán te meg David, végül Mr. Marcó...

— Tudom, anya. Tudom. Már mondtad.

— De David! Hát ő... őt is...

— Nem tudom, anya. Nem tudom.

— Ki az a Pitts, felügyelő úr? – kérdezte halkán Ellery.

— Az ördög tudja. Várjon egy percig! — A felügyelő jegyzetfüzetet húzott elő, és egy telefirkált lapot nézegetett. — Megvan! Az egyik szobalány. Mrs. Godfrey személyes komornája.

— De Mrs. Godfrey épp most mondta, hogy eltűnt.

Moley vállat vont.

— Biztosan itt van valahol. Nem fogok egy szobalány miatt idegeskedni, éppen most... Egy percet várjon, amíg... — A felügyelő hirtelen elhallgatott. A zilált fiatalember eddig a patio bejáratában állt, és vad, zavarodott tekintettel bámult Rosára. A körmeit rágta, s majd felfalta a lányt a szemével. Most kelleetlenül megrázta a fejét, arckifejezése megváltozott, és valamiféle haragos beletörődöttséggel félreállt.

Kis, köpcös, piszkos vászonnadrágot viselő. szürke emberke jött elő a házból, és esetlenül megfogta Rosa kezét. A többiek mellett úgy festett, mint egy segédkertész vagy másodkukta. Semmi sem volt a megjelenésében, ami hatalomra utalt volna — talán kemény tekintetét kivéve. Walter Godfrey úgy

fogta a lánya kezét, mint bármely nyugdíjas apa, a feleségéről pedig egyszerűen tudomást sem vett.

A gépkocsivezető elhajtott a rendőrautóval, és egy percnyi zavarodott hallgatás után a három Godfrey lassan bevonult a belső udvarba.

— A mindenit! – suttogta Moley felügyelő, és ujjával csettintett.

— Mi történt? — morogta a bíró, miközben le nem vette a szemét Godfreyékről.

— Megvan! Rájöttem, ki az. Várjanak, míg egy-két telefonnal végzek... Jól van, jól van, Joe, megyek már. Várjon azzal a jelentéssel! — Gyorsan megkerülte a ház sarkát. Aztán újra előbukkant. — Menjen csak be, és várjon meg, bíró úr! Maga is, Mr. Queen. Egy perc múlva itt vagyok. — És újra eltűnt.

Ellery és a bíró kissé bátortalanul lépett az udvarba. Rosa elcsigázottan kelt fel fonott székéből.

— Bocsásson meg, bíró úr! Sajnos, egy kicsit ideges vagyok. Anya, apa, bemutatom Macklin bíró urat. Felajánlotta, hogy segít. Ez pedig Mr. Ellery Queen, ő... ő detektív. Én... De hát ő hol van? – kiáltotta hirtelen kétségbeesett hangon, és sírni kezdett. Nem lehetett tudni, hogy John Marcóra vagy David Kummerre gondol-e.

— Detektív! – mondta Walter Godfrey, és feljebb rántotta piszkos vászonnadrágját. — Abból már van itt elég! Rosa, hagyd abba a szipákolást! Illetlenség. A gazember csak azt kapta, amit megérdemelt, és őszintén remélem, hogy az a derék fickó, aki megszabadította tőle az emberiséget, szabadon megússza. Ha gyakrabban hallgatnál az apádra, mint...

— Kedves ember – mondta Ellery halkán. Elfordultak, a bíró is, ő is, miközben Stella Godfrey haragos pillantást vetett a férjére, és Kosához sietett. — Figyeld az ifjú lovagot! Egy lépésre sem tágít szíve hölgye mellől, és feltűnően rosszul bírja a könnyeket. Meg kell mondanom, hogy tulajdonképpen megértem. Mondd, neked is az a véleményed, hogy az az emberi bárka ott nem lehet más, mint a Rosa által említett “kapkodó és koros” Mrs. Constable?

Laura Constable ott ült, nem messze tőlük, jaj vörös köntösben és elrévedt arckifejezéssel. Nem látta sem a két férfit, sem Stella Godfreyt, aki bekísérte Rosát a házba, sem az ajkát harapdáló Earle Cortot, sem pedig Walter Godfreyt, aki gyűlölködve meredt az udvaron tébláboló detektívekre. Ellery elmélyülten tanulmányozta Mrs. Constable arcát. Az asszony torkán vadul ugrált az ütőér. Lassan, nehézkesen, szinte asztmásán lélegzett.

— Alighanem bántja valami – mondta a bíró rosszkedvűen.

— Az nem kifejezés... Azok pedig ott, gondolom, a Munn házaspár.

— A hallgatás tornyai — dörmögte a bíró. — Nem akármilyen gyűjtemény

ez, fiam.

Az asszonyt könnyű volt felismerni. Fényképét számtalan újság és folyóirat közölte. Már húszéves kora előtt rövid, ám szédítő pályát futott be középnugati, sáros kis szülőfalujától az enyhén kétes hírnévig, amelyre mint számos szépségverseny győztese tett szert. Egy ideig fotómodellként működött; volt egyfajta kemény, szőke báj az arcában és az alakjában, ami kitűnően mutatott a fényképeken. Aztán eltűnt, és legközelebb Párizsban bukkant fel, – egy léha amerikai milliomos feleségként. Két hónap múlva már egy jól jövedelmező válóperi megegyezés és egy hollywoodi szerződés boldog tulajdonosa volt.

Pályájának e szakasza éppoly rövid volt, mint amilyen eseménydús. Mivel tehetsége vajmi csekély volt, végül is három egymást követő botrány hőseként elhagyta Hollywoodot, és visszatért New Yorkba, ahol szinte azonnal újabb szerződés birtokába jutott, ezúttal egy sikeres broadwayi revühez. És úgy látszik, Cecília Ball itt rátalált igazi műfajára, mert a siker olyan rakétasebességgel repítette revüről revüre, ami csak a Broadwayn lehetséges. Aztán találkozott Joseph A. Munn-nal.

Munn sajátos figura volt. Kamaszkorában havi harminc dollárért bélyegezte a marhákat a távoli nyugaton, ahol született. Belépett Pershing hadseregébe, és részt vett a Villa elleni mexikói büntető hadjáratban, majd az európai háborús konfliktus viharában találta magát, őrmesteri rangot és két kitüntetést szerzett Franciaországban, és üres zsebű hősként, három gránátrepesszel a testében tért meg az Egyesült Államokba. Sebei azonban nem csökkentették herkulési erejét; ezt további pályafutása fényesen bizonyította. Szinte azonnal elhagyta New Yorkot egy rozoga teherhajó fedélzetén. Évekig senki sem látta. Amikor egyszerre csak újra felbukkant New Yorkban, negyven év körüli férfi volt, fekete, mint egy mesztic, a haja sűrűbb és göndörebb, mint valaha, a lényében volt valami higgadt, parancsoló magabiztosság, a bankszámláján pedig több millió dollár. Hogy az utóbbira miképp tett szert, legfeljebb a bankára tudta. De leginkább azt beszéltek, hogy vagyonának fő forrásai a forradalmak, a marhák és a bányák voltak. Láthatólag úgy ismerte a dél-amerikai kontinenst, mint a tenyerét.

Joe Munnt New Yorkban egyetlen gondolat vezérelte, amely szinte már rögeszméjévé vált: hogy amilyen hamar csak lehet, kárpótolja magát a sebes lovaglással, kemény küzdelmekben és félvér asszonyokkal való, nem éppen gyengéd kapcsolatokkal töltött évekért. Törvényszerű volt, hogy Cecilia Ballba botoljék. Egy csillogó-villogó éjjeli lokálban történt a dolog, a társaság harsány volt, jókedvű és mámoros, a zene izgató; Munn szilajul berúgott, és egy maharadzsa könnyedségével szórta a pénzt. Másnap délben Munn egy connecticuti szállodaszobában ébredt, a kacéran mosolygó Ceciliával az

oldalán, s a komódon ott feküdt a házasságlevél.

Más férfi ilyen esetben dührohamot kap, fenyegetőzik, vagy ügyvédhez rohan — ki-ki természete szerint. Joe Munn azonban nevetve így szólt:

— Jól van, gyermekem, megfogtál; de én tehetek róla, és azt hiszem, téged éppenséggel el lehet viselni. Csak egyet ne felejts: mostantól fogva Joe Munn felesége vagy. És ez zártkörű társaság lesz, érted? Engem nem érdekel, ki voltál és kikkel szórakoztál azelőtt; az én múltam sem éppen rózsairlatú. Rengeteg dohányom van; olyannal te nem találkozhatsz, aki többet adhatna neked. És azt hiszem, tudok vigyázni magamra, ha zűr van. De a mi zúrjeink csak ránk tartoznak, ennyi az egész.

Ez néhány hónappal korábban történt. S most Munnék, férj és feleség, egymás mellett ültek a Godfrey ház udvarán. Nem szóltak, nem mozdultak, szinte lélegzetet is alig vettek. Cecilia Munn érzelmi állapotát nem volt nehéz lemérni. Arca holtápadt volt a festék alatt, keze görcsösen összeszorítva feküdt az ölében, és hatalmas szürkészöld szemét félelem fátyolozta. Keble apró, elfojtott hullámokban emelkedett és süllyedt, őszintén rettegett; a maga módján legalább annyira, mint Laura Constable.

Munn ott magaslott mellette; félig lehunyt fekete szeme titokban feszülten figyelt. Nagy, izmos keze félig eltűnt sportkabátja zsebeiben. Arca tökéletesen üres volt, mint a szerencsejátékosoké hivatásuk gyakorlásának pillanatában.

— Mi az ördögtől félnek ezek? — dűnnyögte Ellery a bíró felé, miközben az udvar távolabbi sarkában levő ajtóban feltűnt Moley felügyelő erőteljes alakja. — Életemben nem láttam még ennyire beijedt társaságot.

Az öregúr egy pillanatig hallgatott, majd lassan így szólt:

— Nagyon kíváncsi volnék arra az emberre, akit megöltek. Szívesen megnézném az ő arcát. Vajon ő is félt-e?

Ellery tekintete Joe Munn mozdulatlan alakjára tévedt. — Nem csodálkoznék – mondta halkán.

A detektív hosszú léptekkel sietett feléjük.

— Nem sokra mentem — közölte halk hangon. — Beszéltem a telefonosokkal. Feljegyezték egy hívást tegnap éjjel a Waring házból.

— Remek! – mondta a bíró.

— Nem olyan remek. Ez minden. Nem lehet tudni, kit tárcsáztak, a rendszer nem jelzi, vagy valami ilyesmi. De helyi hívás volt.

— Igen?

— Igen, ez azért valami. Valóban úgy látszik, hogy az az emberhegy ebben a házban tett valakinek jelentést. De bebizonyítani... — A felügyelő arcán összehúzódtak az izmok. — Viszont már tudom, ki az az óriás.

— Az emberrabló?

— Tudtam, hogy eszembe fog jutni, és már utána is néztem. — Moley

csavart olasz szivart dugott a szájába. — Ezt hallgassák meg: Nem fogják elhinni. A pasast Kidd kapitánynak hívják.

— Ugyan! — tiltakozott Ellery. — Ez minden valószínűségnek ellentmond. Még hozzá kötéssel a fél szemén? Hová jutott a világ? Kidd kapitány! Meglep, hogy nincs falába.

— Alighanem a kötés sugallta a nevet, fiam — jegyezte meg a bíró.

— Igaza lehet, bíró úr — mormogta a felügyelő, maró füstöt eregetve. — Ha már a faláról beszélünk, Mr. Queen — éppen Miss Godfrey egyik megjegyzése juttatta őt az eszembe. Neki van a legnagyobb lába az óceánon innen. Azt mondják, nagyobb, mint Carneraé. A fiúk néha ezzel szokták csúfolni. Az a sebhely a nyakán szintén segített. Azt hiszem, golyótól ered.

— Igazi gladiátor — dörmögte Ellery.

— Tovább is van. Senki sem tudja az igazi nevét. Csak úgy hívják: Kidd kapitány. A kötés valódi,; vagy tíz éve vesztette el a fél szemét, amikor összekapott valamelyik nehéz fiúval a parton.

— Szóval, jól ismerik errefelé?

— Jól hát – mondta Moley rosszkedvűen. — Egyedül él egy kunyhóban a lapályon, Barham felé, és horgászokat visz ki a tengerre, abból tartja fenn magát. Van valami ócska kis vitorlása. Literszám issza a pálinkát mindennap, és nemigen áll szóba senkivel. Nehéz fiúnak ismerik. Vagy húsz éve boldogítja ezt a partszakaszt, mégse tudnak róla szinte semmit.

— Vitorlása van — mondta Ellery elgondolkodva. — Akkor miért lopta el Waring motorosát, csak nem merő rosszindulatból?

— Mert az gyorsabb. Messze lehet jutni vele. Aztán kabinja is van. Egyébként az egyik emberem azt jelentette, hogy éppen szerdán adta el a vitorlását egy másik halásznak. Érdekes, nem?

— Szóval eladta – mondta a bíró, hirtelen komorrá vált hangon.

— Ennyit tudok. Már riasztottam az egész partvidéket, és a partórség is utasítást kapott, hogy tartsa nyitva a szemét. Nem lehet valami nagy ész, ha azt hiszi, megúszhatja, amit tegnap éjjel elkövetett. Valaki alaposan csőbe húzta. Egy akkora embernek, mint ő, körülbelül annyi esélye van az elrejtőzésre, mint egy elefántnak a bolhacirkuszban. És ide figyeljenek! — horkantotta a felügyelő. — A kocsit valóban lopta. Körülbelül öt perce azonosította a tulajdonosa.

Tegnap este hat óra körül lopták el az egyik mellékútról, ahol parkolt. Úgy öt mérföldnyire innen.

— Fura – dünnyögte Ellery. — De nem is olyan ostobaság ez az egész, mint amilyennek látszik. Egy olyan embernél, mint a maga kalózkapitánya, megeshet, hogy rászánja magát egy utolsó, elkeseredett vállalkozásra, aztán végleg eltűnik. Ezt látszik alátámasztani az a tény, hogy eladja a vitorlását, az

egyetlen megélhetési eszközét. — Lassan rágyújtott. — Most van egy hajója, amellyel — mint maga mondta — messze juthat. Ha előre kifizették, akár mérföldekre a parttól is az óceánba dobhatja Kummer holttestét, aztán arra hajózik, amerre csak kedve tartja. Még ha elcsípi is, hová lesz addigra az a híres-nevezetes és leggyakrabban csalóka corpus delicti? De ez szerintem csak igen távoli lehetőség. Attól tartok, nem kerül elő többé. Egy kismadár azt súgja nekem, hogy maga nyakig ül a pácban, felügyelő úr.

— Máris cserbenhagynának? — Moley mosolygott. — Egyébként is kérdés, hogy ő ölte-e meg Marcót az éjszaka. A jelek szerint Kummert hurcolta magával a tengerre abban a meggyőződésben, hogy ő Marcó. A pasas meg, akinek telefonált, valószínűleg látta Marcót a hívás után, rájött, hogy Kidd összekavarta a dolgokat és nem azt fogta el, akit kellett volna, így aztán maga tette el láb alól Marcót az éjjel, míg Kidd Kummerrel végzett messze odakint a tengeren.

— De az is lehetséges — vetette közbe a bíró –, hogy Kidd késő éjjel partra szállt valahol, és még egyszer felhívta a megbízóját. És lehet, hogy azt az utasítást kapta, hogy térjen vissza, és fejezze be a munkát.

— Lehet, de én biztos vagyok abban, hogy nem egy, hanem két gyilkossági ügyben nyomozunk. Két külön gyilkossal.

— De Moley, a kettő között kapcsolatnak kell lennie!

— Persze, persze. — A felügyelő hunyorgott. — Egyszer csak partra kell szállnia benzinért, és akkor elkapjuk. Már mint Kiddet.

— A motoroshoz? — Ellery vállat vont. — Ostobasága ellenére is jól végezte a dolgát. Nincs okom feltételezni, hogy éppen egy olyan elemi dolgot hagyott volna ki a számításból, mint az üzemanyag. Alighanem előre elrejtett egy csomót valami elhagyott helyen. Én nem bíznék abban, hogy...

— Majd meglátjuk. Most rengeteg dolgunk van. Még arra sem volt időm, hogy alaposabban körülnézzek a házban. Jöjjenek, uraim, hadd mutassak valamit.

John Marcó a terasz egyik kerek asztalánál ült, kicsit előredőlve, holtan. Jobb kezében még most is fekete sétatálcát szorongatott, amely majdnem vízszintesen nyugodott a kövezeten, erős fekete fűrtjein enyhén félrekapott puhakalap, válla körül színpadias báli köpeny, amelyet a nyakánál egy fémcsat és egy fonott hurok tartott — egyébként meztelenül.

Nem háromnegyed részt volt meztelen, sem félmeztelen, sem pedig majdnem meztelen. Olyan csupasz volt, mint a születése napján.

A két férfi leesett állal bámulta. Aztán Ellery pislogott, majd még egyszer megnézte, hogy megbizonyosodjék, nem álmodik-e.

— Istenem! — mondta olyan hangon, mint a műértő, aki valamely lenyűgöző alkotást szemlél. Macklin bíró csak nézett, és meg sem tudott

szólalni.

Moley felügyelő félreállt, és valamiféle örömtelen elégedettséggel nézte a két férfi döbrent ábrázatát.

— Ez önnek is újdonság, ugye, bíró úr? — morogta. — Fogadok, nem egy ügyet hallgatott végig a pulpitusról, amelyben az áldozat meztelen nő volt, de meztelen férfi!... Hogy hová jut ez az ország!

— Csak nem azt akarja mondani — kezdte az öregúr undorral az arcán –, hogy valami nő...

Moley megvonta erős vállát, és nagyokat pofékelte a szivarjából.

— Nevetséges – mondta Ellery, de a hangja nem volt valami meggyőző. Csak bámulni tudott.

Meztelen! A köpeny alatt a halotton semmi nem volt. A kékesfehér törzs csillogott a délelőtti napfényben, mint a márványszobor, melyet simává és halvánnyá koptatott az idő; a halál már rajta hagyta a maga félreismerhetetlen bélyegét a feszes bőrön. Lapos, szögletes melle volt, a vállak szélesek és erősek, és a test a karcsú derék irányába keskenyedett, lábszárai karcsúak voltak, ér nem látszott rajtuk, mint egy kisfiú lábai, és a lábfeje kifejezetten szép volt.

— Jóképű ördög! — sóhajtotta Ellery, a halott arcára emelve tekintetét. Halványan latin jellegű arc volt, meglehetősen telt ajakkal és alig észrevehetően hajlott orral — simára borotvált, tiszta és veszedelmes arc, nyugodt, erős, és enyhén gunyoros még a halálban is. A félelemnek, amelyre Macklin bíró számított, nyoma sem volt rajta.

— És így találták?

— Ahogy most látja, Mr. Queen – mondta Moley –, kivéve, hogy a köpeny nemcsak a vállát fedte, mint most. Egyenesen hullott lefelé, és majdnem teljesen betakarta a testét. Magunk húztuk hátra a szárnyait, és majd elájultunk a meglepetéstől... örült dolog, mi? Különben egy centit sem mozdítottuk. Mintha csak egy rémregényből jött volna elő, vagy az örültekházából.... De itt jön a mi megyei halottkémünk. Hello, Blackie, siessen egy kicsit, jó?

— Különös – dünnyögte a bíró, és hosszú. öreg teste arrébb mozdult, hogy helyet adjon egy sovány, csontos, fáradt képű férfiúnak, aki lefelé csoszogott a lépcsőn. — Ez az úriember, felügyelő úr, vajon rendszeresen így sétálgatott, a maga — elismerem — tetszetős meztelenségében, vagy az elmúlt éjjel rendkívüli alkalom volt? Erről jut eszembe, biztos, hogy tegnap éjjel történt, ugye?

— Abból a kevésből, amit eddig sikerült megtudnom, mindenesetre úgy tűnik. Ami pedig ennek az úrnak a szokásait illeti, arról én pontosan annyit tudok, mint ön – mondta Moley savanyúan. — Ha valóban ez volt a szokása, gondolom, nagy örömet szerzett vele az itt levő hölgyeknek. Nos, Blackie?

Egy kis istennek tetsző munka vasárnap délelőttre.

A halottkém eltátotta a száját.

— De hisz ez meztelen! És így találták? — Fekete táskája nagyot puffant a kövön, ahogy a holttest fölé hajolt és hitetlenkedve nézegette.

— Maga a tizedik, aki megkérdezi – mondta a felügyelő fáradt hangon –, igen, így találtuk. Gyerünk már, Blackie, az ég szerelmére. Itt valami egészen különös dologról van szó, és azt akarom, hogy annyit mondjon nekem, amennyit csak tud, itt helyben és azonnal.

Mindhárman hátrább vonultak, és figyelték, amint a halottkém munkához lát. Egy percig egyikük sem szólt.

Aztán Ellery vontatott hangon ezt kérdezte:

— A ruháit nem találták meg, felügyelő úr?

Körüljáratta tekintetét a teraszon. Nem volt különösebben tágas, de a hiányzó nagyságot pótolta a szín és a hangulat. Pihenésre invitált, mint a lustálkodás és kényelem valamiféle bensőséges kis temploma. A fehér pergola tetőzetén át a napsugarak csíkos fény-árnyék mintában hullottak a vidám kövezetre, s ez a minta olyan volt, mint a nyár esszenciája.

A berendezést ügyes kéz és szem tervezte; hatása kettős volt: a tengert és Spanyolországot idézte. Napernyők díszeltek a hetyke kis asztalok fölött, spanyolos vörös és sárga színek uralkodtak mindenütt; tengerikagyló hamutartók heverték szerteszét, meg kis réz- és bőrborítású cigarettás és szivaros ládikák. A teraszlépcsők bejáratánál, az út két oldalán két hatalmas spanyol olajoskorsó állt, és két másik odalént, a kövekre állítva, tele virággal. Hatalmasak voltak, mintha az Ezeregyéjszaka valamelyik meséjéből kerültek volna elő; majdnem ember nagyságúak, a hasuk érzékenyen dagadt. A bal oldali sziklafal mellett, a magas szirt árnyékában megbújva miniatűr spanyol gálya állt egy állványon (amely — mint Ellery később felfedezte — valamilyen varázslatra kétfelé nyílott, és igen ügyes kis bárrá változott). A sziklafalba vájt mélyedésekben remek márványszobrok álltak, és egy ügyes kéz magára a falra is spanyol történelmi alakok, főleg tengerészek domborműfiguráit rakta föl stukkóból és terrakottából. Két nagy fényszóró helyezkedett el a nyitott tető két egymással szemközti gerendáján, fémalkatrészeik és prizmaik ragyogtak a napfényben. Egyenesen előre néztek, az öblöt jobbról-balról bezáró két sziklafal felé.

A kerek asztalon, amelynél a halott ült, írószerek feküdtek; furcsa formájú tintatartó, díszes tollszártartó és egy szépen megmunkált bőr levélpapír mappa.

— A ruhái? – kérdezte mérgesen a felügyelő. — Azt még nem találtuk meg. Ettől olyan képtelen az egész, Mr. Queen. Végül is elképzelhető, hogy valaki éjszaka leszaladjon erre a zsebkendőnyi strandra, ledobja a ruháit és

lubickoljon egy kicsit az óceánban — de mi lett a ruháival? Csak azt ne mondja, hogy valaki elcsörta a ruháit, amíg ő úszkált. Ilyesmit gyerekek szoktak csinálni... Szóval így gondolkoztam — körbe-körbe –, míg rá nem jöttem valamire.

— Gondolom, arra, hogy nem tudott úszni – dünnyögte Ellery.

— Pontosan! — Az őszinte, vörös arcon undor ült. — Akárhogy is, az úzásról szóló történet ugrott. Köpeny van rajta, és sétapálca a kezében. Az ördögbe is, éppen levelet írt, amikor megölték!

— No, ez már valami – mondta Ellery szárazon. A még mindig ülő alak mögött álltak. Marcó holtteste éppen a stranddal szemben helyezkedett el, széles, köpennyel borított hátát fordítva a teraszlépcsők felé. Mintha csak a csillámló homokot és a kis öböl kék tengerívét nézné, merengve. Apály volt, s a víz kihúzódott az öbölből, bár Ellery, amint nézte, alig észrevehető, befelé irányuló mozgást vélt felfedezni. A körülbelül harminc láb széles homoksáv tökéletesen sima volt, a legcsekélyebb idegen nyom sem látszott rajta.

— Mi az, hogy valami? — horkantotta Moley. — Még szép, hogy valami. Nézze meg maga !

Ellery a halott fölé hajolt, és átkukucskált a válla fölött: a test mellett ügködő halottkém rámordult, mire ismét visszahúzódott. De amit látott, igazolta Moley állítását. Marcó bal keze lecsüngött, közel az asztalhoz. Pontosan alatta — és a merev ujjak groteszk módon éppen arra mutattak — tarka tollszár hevert a kövezen, hasonló ahhoz, amelyik a tollszártartóban állt az asztalon. A hegyét rászáradt, fekete tinta színezte el. Alig néhány hüvelyknyire a holttesttől levélpapír feküdt az asztalon, rajta több sornyi kézírás; csontszínű papír volt, vörös és kék színű, dombornyomású, koronás címerrel a tetején, amely alatt antik betűkkel szedve ott állt a *Godfrey* név. Marcót láthatólag írás közben érte a támadás, mert a szöveg — nyilván egy befejezetlen levél — utolsó szava félbeszakadt, s vastag fekete tintavonal húzódott lefelé a papíron, s haladt tovább az asztal szabadon maradt részén, egészen a széléig. A holttest bal kezének középső ujján oldalt tintafolt volt látható, erről Ellery meggyőződött, mihelyt lehajolt, hogy közelebről szemügyre vegye.

— Ez valódinak látszik – mondta felegyenesedve. — De nem tartja legalábbis furcsának, hogy csak az egyik kezét használta?

A felügyelő rámeredt, Macklin bíró pedig összeráncolta a homlokát. — De az ég szerelmére — robbant ki Moley –, hát hány kéz kell a levélíráshoz?

— Azt hiszem, én értem, mire gondol Mr. Queen – mondta lassan a bíró, és felcsillant a szeme. — Általában nem gondolunk arra, hogy az íráshoz két kézre van szükség, pedig tulajdonképpen így van. Az egyikkel írunk, a másikkal meg a papírt tartjuk, hogy el ne mozduljon.

— Marcó pedig — nyújtotta Ellery a szót, miközben elismerő bólintással nyugtázta az öregúr gyors felfogását — a sétapálcáját fogta a jobb kezében — legalábbis így látjuk –, míg a ballal írt. Szerintem ez enyhén szólva gyanús. — Majd sietve hozzátette: — Legalábbis első pillantásra. Biztosan lehet rá magyarázatot találni.

A felügyelő futó mosolyt engedett meg magának.

— A maga figyelmét aztán semmi sem kerüli el, Mr. Queen. Nem mondhatnám, hogy nincs igaza, bár én nem gondoltam erre. De lehet rá magyarázat. Talán a botja mellette volt az asztalon, amíg írt. Hangot hallott a háta mögött — lehet, hogy amúgy is ideges volt –, és a bal keze végigcsúszott a papíron, ahogy jobbjával a bothoz kapott; talán hirtelenjében azzal akart védekezni. De még mielőtt mást is tehetett volna, kinyírták. És máris helyben vagyunk.

— Ez elég logikusnak hangzik.

— Csak ez lehet a megoldás – mondta Moley csendesen –, mert a levél felől a világon semmi kétség. Marcó írta. Ne is reménykedjenek abban, hogy hamis. Nem az.

— Biztos ebben?

— Biztosabb már nem is lehetnék. Szinte leelőször ezt ellenőriztem ma reggel. Tele van a kézírásával a ház. Marcó azok közé tartozott, akik mindenhova felírják a nevüket, ahol éppen állnak, és amit az éjjel írt, teljesen eredeti. Itt van, nézze csak meg...

— Ugyan, dehogy – mondta gyorsan Ellery. — Nem vitatom az állítását, felügyelő úr. Teljes mértékben hiszek a szavának a levél eredetiségét illetően. — De aztán egy kis sóhajjal hozzátette: — Tényleg balkezes volt?

— Ezt is ellenőriztem. Az volt.

— Akkor erről nincs is mit beszélnünk többet. Egyetértek abban, hogy ez csupa rejtély. És nem, nem valószínű, hogy valaki egy szál báli köpenyben üljön neki levelet írni a szabad ég alatt. Biztos, hogy volt rajta ruha. De... izé... a Spanish Cape isten földjének jókora darabja. *Biztos* abban, hogy nincsenek itt valahol azok a ruhák?

— Semmiben sem vagyok biztos, Mr. Queen – mondta Moley türelmesen –, de egy csapatnyi emberem mást sem tesz, amióta csak ide jöttünk, mint a ruhákat keresi, és még mindig nincsenek meg.

Ellery beszívta az alsó ajkát.

— És az a csipkés sziklaszegély, ami a szirtfalak alja körül húzódik, felügyelő úr?

— Nagy szellemek találkozása. Természetesen abból indultam ki, hogy valaki a sziklákról a vízbe dobhatta Marcó ruháit valahol a Cape-en; több mint húsz láb itt a mélység még a szirtfal lábánál is. Ne kérdezze, miért. De a

sziklákon nincs semmi, és kotortatni fogok a fiúkkal, mihelyt ide tudok hozatni valami felszerelést.

— Tulajdonképpen miért tulajdonítanak mindketten olyan nagy fontosságot Marcó ruháinak, amelyek — ki tudja? — talán nem is léteznek? – kérdezte a bíró.

A felügyelő vállat vont.

— Gondolom, Mr. Queen egyetért velem abban, hogy a ruhák igenis léteznek, és ha igen, akkor a gyilkosnak ugyancsak alapos oka lehetett arra, hogy elcipelje vagy eltüntesse őket. — Aztán a halottkémhez fordult: — Végzett már, Blackie?

— Majdnem.

Moley nagyon óvatosan fölvette az asztalról a papírlapot, és Ellery elé tartotta. Macklin bíró hunyorogva nézte Ellery vállán keresztül; sohasem viselt szemüveget, s noha hetvenhat éves korára a szemei már romlani kezdtek, nem volt hajlandó megadni magát a gyöngeségének.

Egy kicsivel a címer alatt és attól balra ott állt a dátum, és utána erőteljes betűkkel: "Vasárnap, 1 óra." Baloldalt, a megszólítás fölött ez volt olvasható:

Lucius Penfieldnek 11 Park Row New York, N. Y.

A megszólítás pedig így szólt: "Kedves Luke!" A szöveg a következő volt:

"Pocsék egy időpont ez a levélíráásra, de most néhány percig magam vagyok, és amíg várok, elmondanám neked, hogy állnak az ügyek. Mostanában nehéz írnom, mert óvatosnak kell lennem. Tudod, hogy miféle húsfazék mellett. Nem szeretném, ha felforrna és kifutna, még mielőtt készen állok, de aztán csak hadd forrjon! *Nekem* nem árthat.

Minden gyönyörűen megy; most már csak napok kérdése, és meglesz az a bizonyos utolsó, nagy fog—"

És ennyi volt az egész. A "g" hurkától kezdődött a vastag tintavonal, amely késként hasított végig a csontszínű lapon.

— Vajon miféle fogásra - utolsó fogásra - számíthatott ez az alak? – kérdezte halkán Moley felügyelő. — Kutya legyen, ha ez nem jelent valamit!

— Kitűnő kérdés — kezdte Ellery, amikor a halottkém váratlanul felkiáltott. Hirtelen mindhárman arrafelé fordultak.

A halottkém egy ideje már zavart ábrázattal nézte a holttestet, mint aki nem ért valamit. Most azonban lehajolt, és kikapcsolta a halott torkánál a köpeny gallérját tartó fémcsatot — a köpeny lehullott a márványszerű vállakról –, majd a halott álla alá helyezte az ujját, és magasra emelte a fejét.

Marcó nyakán keskeny, mély, vörös vonal húzódott.

— Megfojtották! – kiáltott fel a bíró.

— Meg bizony – mondta a halottkém a sebet vizsgálva. — Körbemegegy a

nyakán. Hasonló jellegű, szabálytalan seb a nyakszirtnél; ott lehetett a csomó. Ahogy nézem, drót volt. De a drót nincs itt. Megtalálták, felügyelő úr?

— Még valami keresni való — mordult fel Moley.

— Tehát Marcót hátulról támadták meg? – kérdezte Ellery, és elgondolkozva pörgette a csíptetőjét.

— Amennyiben a tetemre gondol — válaszolta a halottkém, meglehetősen savanyú hangon –, akkor igen. A tettes mögötte állt, a nyaka köré és a köpenye laza gallérja alá csúsztatta a drótot, erősen meghúzta, és a tarkónál csomóba csavarta... Nem tarthatott valami sokáig. — Lehajolt, felemelte a köpenyt, és könnyedén a holttestre terítette. — Nos, én végeztem.

— De hát — vitatkozott a felügyelő — nyoma sincs semmiféle küzdelemnek. Akkor legalábbis hátrafordult volna a széken, és megpróbál a támadó után kapni, vagy valamit! Ez meg, ha úgy van, ahogy maga mondja, csak itt ült és hagyta. Még csak meg sem fordult!

— Nem hagyta, hogy befejezzem – mondta a csontos férfiú. — Öntudatlan volt, amikor megfojtották.

— Öntudatlan?

— Nézzék! — A halottkém felemelte a köpenyt, és felfedte Marcó göndör, fekete haját, s a fejtetőn szakszerű mozdulattal szétválasztotta a hajszálat: élénk színű horzsolás látszott a koponya bőrén. Aztán visszajektette a köpenyt. — Valamilyen súlyos eszközzel ütést mértek a koponyafalcsont tetejére. Az ütés nem volt elég ahhoz, hogy áttörje a csontot, de ahhoz igen, hogy agyrázkódást okozzon. Attól szépen elaludt. Ezek után már gyerekjáték volt a gallérja alá csúsztatni a drótot, és megfojtani.

— De miért nem azzal fejezte be a gyilkos a munkáját, amivel elkezdte? — dűnnyögte Macklin bíró.

A halottkém kuncogott.

— Ó, annak számos oka lehet. Talán nem szereti a mocskos hullákat. Vagy lehet, hogy nála volt a drót, és nem akarta veszni hagyni. Nem tudom, de ezt tette.

Moley egy sziklafalba vájt fülkéhez ment az egyik spanyol váza közelében, s egy súlyos kis mellszobrot vett elő.

— Kolumbusztól kapott egyet a fejére – mondta lassan. — Ezt az asztal mögött találtuk a földön; én tettem vissza a helyére. Egyedül ez volt üres, úgyhogy a szobrot csak innen vehették ki. Ezen a kövön nem maradnak ujjlenyomatok; kár is nézni. Egyébként felsöpörtük a terasz padlóját, mielőtt ráléptünk volna, de a világon semmit sem találtunk, csak egy csomó homokot és port, amit a szél fújt ide. Szörnyű tiszta népek ezek a Godfreyék, igen jól idomított a személyzetük – mondta Moley, és a helyére tette a mellszobrot.

— S a drótnak semmi nyoma, mi?

— Azt nem is kerestük, de a fiúk minden érdekesnek látszó porszemet jelentettek nekem, amit csak találtak, de semmiféle drót nem volt köztük. Gondolom, a gyilkos magával vitte.

— Mikor halt meg ez az ember, uram? – kérdezte Ellery hirtelen.

A halottkém meglepett, majd barátságatlan képet vágott, aztán Moleyra pillantott. Moley biccentett, mire a halottkém így válaszolt:

— Amennyire meg tudom állapítani — és ez nem mindig olyan pontos, mint ahogy mutatni szeretjük –, hajnali egy óra és egy óra harminc perc között halt meg. Semmi esetre sem egy óra előtt. És azt hiszem, a félórányi ráhagyás bőven elég.

— És valóban fulladás a halál oka?

— Azt mondtam, nem? — csattant fel a halottkém. — Lehet, hogy vidéki fajankó vagyok, tudja, de értem a dolgom. Megfojtották. Szinte azonnal meghalt. És kész. Semmi egyéb nyom nincs a testén. Akar boncolást, Moley?

— Miért ne? Sosem lehet tudni.

— Rendben, de szerintem fölösleges. Ha végzett vele, elvitetem a fiúkkal.

— Én végeztem. Óhajt még valamit tudni, Mr. Queen?

— Ó, rengeteg dolgot szeretnék még tudni – mondta lassan Ellery –, de attól tartok, a halottkém úr ebben nem sokat segíthet. De mielőtt elvinnék ezt a halott Apollót... — Hirtelen a köveztre térdelt, a halott bokájára tette a kezét, és mozdítani próbálta. Az azonban úgy odagyökerezett, mintha csak a köveztet része volna. Felnézett.

— Hullamerevség – mondta a halottkém megvetően. — Mit akar tudni?

— Szeretném megnézni a lábát – mondta Ellery türelmes hangon.

— A lábát? Ott van, ni!

— Felügyelő úr, ha ön és a halottkém volnának szívesek felemelni székestül...

Moley és a csontos férfi egy rendőr segédletével felemelték a széket és a testet. Ellery lehajtotta a fejét, és ferdén felfelé nézett, a halott sarkaira.

— Tiszták — mormogta. — Egészen tiszták. Vajon... — Ceruzát vett elő a zsebéből, és némi igyekezettel a nagyujj és a mutatóujj közé dugta. Aztán a halott valamenynyi lábujján és mindkét lábán megismételte ezt a műveletet.

— Egyetlen homokszem sincs sehol. Rendben van, uraim, köszönöm. És ezzel elegendem volt a maguk kedves Mr. Marcójából — legalábbis a földi maradványaiból. — Ezzel Ellery felállt, leporolta a térdét, szórakozottan cigaretta után kutatott, s az öblön át kibámult a tengerre.

A két férfi letette a holttestet, és a halottkém jelt adott két fehér ruhás embernek, akik a teraszlépcsők tetejénél ácsorogtak.

— Nos, fiam – szólalt meg egy hang Ellery mögött –, mit gondolsz? — Macklin bíró állt ott, és csendesen méregette.

Ellery vállat vont.

— Semmi rendkívülit. Az történhetett, hogy a gyilkos levetkőztette. Gondoltam, találok valami nyomot a sarkán, ami arra utal, hogy mezítláb járkált, még amikor élt. Ez bizonyos értelemben azt jelenthette volna, hogy maga vetkőzött le. De annál sokkal tisztább a lába. Az biztos, hogy nem járt mezítláb a strandon, mert a lábujjai közt nincs homok; de tulajdonképpen cipőben sem, hiszen annak sincsen nyoma... — Hirtelen elhallgatott, és úgy nézett a strandra, mintha először látná.

— Mi a baj?

Mielőtt Ellery válaszolhatott volna, érdes, de türelmes férfihang szólalt meg a fejük fölött. Mind felnéztek. Egy rendőr kék ruhás könyökét látták; a fejük fölötti magas szirt nyelvén állt, azon a szirten, amely a ház felőli oldalon nézett le a teraszra és a strandra.

Ezt mondta:

— Sajnálom, asszonyom, de nem lehet. Vissza kell mennie a házba.

Egy villanásnyi ideig látták a természetellenesen kimeredt szemű női arcot, amely megjelent a mélység peremén, és vad kétségbeeséssel bámult le John Marcó védtelen, csupasz testére, amelyet a teraszon két fehérbe öltözött férfi éppen akkor helyezett egy nagy, szögletes vesszőkosárba. A márványszínű tetet éles, fekete sávok csikozták ott, ahol ráesett a pergola tetőgerendáinak árnyéka. Olyan látványt nyújtott, mint egy halálra korbácsolt ember teste; a rámeredő női arc is ezt a különös illúziót tükrözte.

A kövér, sápadt, holtra rémült arc Mrs. Constable-é volt.

4. fejezet Az idő meg az ár nem vár

Aztán eltűnt, és Moley felügyelő elgondolkodva mondta:

— Vajon *őt* mi rágja? Úgy nézett Marcóra, mint aki még sohasem látott férfit.

— Az a bizonyos veszélyes kor. — Macklin bíró összeráncolta a homlokát. — Özvegy?

— Majdnem az. Annyit már sikerült megtudnom, hogy a férje beteg, és körülbelül egy éve Arizonában van, vagy valahol másutt, nyugaton. Szanatóriumban gyógyítgatják. Nem csodálom. Melyik férfi lenne egészséges, ha tizenöt évig kellene néznie ezt az arcot?

— Tehát a férje nem ismeri Godfreyékat? — Az öregúr elgondolkodva csücsörített. — Egyébként ez fölösleges kérdés volt. Az előbb az volt a benyomásom, hogy ő maga sem ismeri őket valami jól.

— Valóban? — kérdezte Moley furcsa tekintettel. — Nos, ahogy hallom, Godfreyék egyáltalán nem ismerik Constable-t. Sosem találkoztak, és sosem

járt ebben a házban. Mit mondott az előbb, Mr. Queen?

Ellery, aki nem nagy figyelemmel hallgatta őket, hátrapillantott. A halottkém segédei távolodva taposták a kavicsutat fölfelé, köztük a kosár. Meghajlottak a súlya alatt, de közben zavartalanul beszélgettek. Ellery Queen megvonta a vállát, és kényelembe helyezte magát az egyik fonott hintaszékben.

— Mit tud az itteni árapályról? – kérdezte, a szavak között pöfékelve a cigarettájából.

— Árapályról? Hogyhogy?

— E pillanatban merő hipotézis. Némi specifikus információ e téren segíthetne bizonyos jelenleg meglevő ködfoltok felderítésében. Remélem, követnek.

— Én nem egészen. — A felügyelő kényszeredetten mosolygott. — Miről beszél, bíró úr?

Macklin bíró felnyögött.

— Pusztuljak el, ha tudom. Barátom egyik kellemetlen szokása, hogy időnként értelmesnek hangzó dolgokat mond, amelyek közelebről megvizsgálva semmit sem jelentenek. Kérlek, Ellery, itt komoly dolgokról van szó.

— Köszönöm, hogy emlékeztetsz. Egyszerű kérdést tettem fel – mondta Ellery sértődött hangon. — Apály és dagály, ember! Különösen itt, az öbölben. Információra van szükségem, minél pontosabb, annál jobb.

— Aha – mondta a felügyelő. Megvakarta a fejét. — Hát igen. Én magam nem sokat tudok erről, de van egy fiú az embereim között, aki úgy ismeri a partvidéket, mint a tenyerét, talán felvilágosítja magát – de hogy *minek*, azt el sem tudom képzelni.

— Talán nem volna helytelen – sóhajtott Ellery –, ha érte küldene.

— Sam! *Hozza* ide Leftyt, jó? – bömbölte Moley.

— A ruhákat keresi! – kiabálta valaki az útról.

— Az ördögbe is, ezt elfelejtettem. Azonnal kerítsék elő!

— Erről jut eszembe – kérdezte a bíró –, ki találta meg a holttestet? Ezt eddig nem sikerült megtudnom.

— A mennykőbe, így igaz! – mondta Moley. — Mrs. Godfrey talált rá. Sam! – kiáltott ismét — *hozzák* le ide Mrs. Godfreyt, de egyedül! Tudja, bíró úr, reggel, fél hét körül értesítettek bennünket, és tizenöt percen belül itt voltunk. Azóta csak gyűlnek a bajok. Még senkivel sem tudtam beszélni az itteniek közül, csak Mrs. Godfreyval, ő meg nem volt abban az állapotban, hogy világos beszámolót adhatott volna. Ezt azonban megpróbálhatjuk most azonnal tisztázni.

Csendben vártak, és a tengert nézték. Rövid idő múlva Ellery az órájára

pillantott. Néhány perccel múlt tíz óra. Aztán az öbölben csillogó vízre nézett. Már láthatóan magasabban állt, és a strand jókora darabját elnyelte.

A lépcsőn közeledő lépések zajára felemelkedtek. A magas, fekete asszony kínos lassúsággal jött lefelé, a szemei kidülledtek, mint a golyvásoké. A zsebkendő könnyektől nyirkosan lógott a csuklóján.

—Jöjjön csak, jöjjön! – mondta Moley felügyelő barátságos hangon. — Nincs semmi baj, Mrs. Godfrey. Csupán néhány kérdés...

Mrs. Godfrey a halottat kereste, ezt mindannyian világosan látták. Dülledt szeme mohón pásztázta végig a teraszt. Lassan, újra meg újra nekieredve jött lefelé, mintha egyszerre vonakodna és ugyanakkor alig várná, hogy leérjen.

— Már nincs itt. — kezdte bizonytalan hangon.

— Elvitettük – mondta a felügyelő komolyan. — Üljön le!

Az asszony egy hintaszék után nyúlt. Leült, és lassan ringatózni kezdett, közben azt a széket nézte, amelyen nemrég még John Marcó ült.

— Azt mondta ma reggel, hogy ön találta meg Marcó holttestét a teraszon — kezdte a felügyelő. — Akkor fürdőruhában volt. Fürödni készült, Mrs. Godfrey?

— Igen.

— Reggel fél hétkor? – szólt közbe Ellery szelíden.

Az asszony egyfajta kifejezéstelen meglepetéssel nézett rá, mintha csak most venné észre. — Ön ugye Mr.... Mr....

— Queen.

— Igen. A detektív. Ugye? — És nevetni kezdett. Aztán hirtelen a kezébe temette az arcát. — Miért nem mennek el innen – mondta fojtott zokogással –, és hagynak minket békén? Ami megtörtént, megtörtént, ő... meghalt, és ezzel vége. Talán fel tudják támasztani?

— *Akarná*, hogy feltámasszuk, Mrs. Godfrey? – kérdezte szárazon Macklin bíró,

— Nem, istenem, dehogy – suttogta az asszony. — A világért sem. Jobb így. Örülök, hogy... — Aztán levette a kezét az arcáról, és félelmet láttak a szemében. — Nem úgy értettem, – mondta gyorsan. — Egészen meg vagyok zavarodva.

— Reggel fél hétkor, Mrs. Godfrey? — mormolta Ellery, mintha közben semmi sem történt volna.

— Ó! — Az asszony reménytelenül fáradt mozdulattal árnyékolta el a szemét a nap elől. — Igen, pontosan. Évek óta ez a szokásom. Korán kelő vagyok. Sohasem tudtam megérteni azokat a nőket, akik tíz-tizenegyig az ágyban maradnak. — Bizonytalan hangon beszélt, a gondolatai észrevehetően másutt jártak. Aztán fájdalom és felismerés jelent meg a hangjában. — A fivérem és én...

— Igen, Mrs. Godfrey? — sürgette mohón a felügyelő.

— Általában együtt jöttünk le – suttopta. — David is korán kelő ember volt...

— Nem kell múlt időt használnia, Mrs. Godfrey. Még semmit sem tudunk.

— David meg én gyakran úszunk egyet reggel hét előtt. Mindig szerettem a tengert, David pedig sportember volt... úgy úszik, mint a hal. Csak mi ketten vagyunk ilyenek a családban. A férjem utálja a vizet, Rosa pedig sosem tanult meg úszni. Gyerekkorában egyszer nagyon megijedt — majdnem vízbe fúlt –, és azután már nem is akart megtanulni. — Álmatagon beszélt, mintha valami homályos indok készítené a lényegtelen részletek kicifrázására. A hangja megtört. — Ma reggel egyedül mentem le...

— Tehát már tudta, hogy a fivére eltűnt – dűnyögte Ellery.

— Nem, ó, dehogy! Kopogtam a hálószobája ajtaján, de nem válaszolt, így azt hittem, hogy már lement a strandra. Én nem is tudtam, hogy egész éjjel nem volt itthon. Tegnap este korán lefeküdtem, mert... — Elhallgatott, és a szeme fátyolossá vált. — Nem éreztem jól magam. Szóval, korábban, mint rendszeren, így nem is tudtam, hogy Rosa és David eltűntek. Lementem a teraszra. Aztán... aztán megpillantottam *őt*; ott ült, annál az asztalnál, köpenyben, háttal nekem. Azt mondtam: Jó reggelt! vagy valami hasonló, lényegtelen dolgot, de meg sem fordult. — Az asszony vonásait eltorzította az iszonyat. — Elmentem mellette, visszanéztem az arcára... valami arra készített, hogy megforduljak... — Megremegett és elhallgatott.

— Hozzányúlt valamihez? Akármivel? – kérdezte Ellery élesen.

— Az istenért, dehogy! – kiáltotta az asszony. — Inkább meghalok! Hogyan is tehetne bárki... — Ismét megborzongott, és egész testében reszketni kezdett az iszonytól. — Sikoltottam. Jorum jött futva... Jorum a férjem mindenese... Azt hiszem, el is ájultam. Mire magamhoz tértem, önök, uraim, már itt voltak... akarom mondani, itt volt a rendőrség.

Moley felügyelő köhintett. Hosszan tartó csend ereszkedett közékük. Az asszony csak ült, és nyirkos zsebkendője szegélyét harapdálta.

Még így, gyászában és szomorúságában is volt valami fiatalos rugalmasság a testében, amely szinte cáfolni látszott Rosa létét; hihetetlennek tűnt, hogy ennek az asszonynak felnőtt lánya legyen. Ellery elmélyülten nézegette az asszony karcsú derekának vonalát.

— Kérem, Mrs. Godfrey. Ez az ön szokásos reggeli úszása. Az időjárás nem szokta megakadályozni ebben?

— Nem tudom, ezt hogy érti – mondta az asszony tompa meglepetéssel.

— Minden reggel lejön fürödni, ha esik, ha fúj?

— Hát persze — válaszolta Mrs. Godfrey, és megrázta a fejét. — Imádom a tengert esős időben. Meleg... és bizsergeti az ember bőrét.

— Igazi hedonistára valló megjegyzés – mondta Ellery mosolyogva. — Pontosan ismerem ezt az érzést. Egyébként tegnap éjjel nem esett, így hát az egész kérdés lényegtelen.

Moley felügyelő különös mozdulattal simított végig ajkán és állán.

— Nézze, Mrs. Godfrey, ne kerüljessük a forró kását. Meggyilkoltak egy embert, aki maguknál vendégeskedett, és ritkán szoktak embert ölni csupán a jobb hétvégi szórakozás kedvéért. Mit tud erről az egésztől?

— Én?

— Maga hívta meg Marcót ide, nem? Vagy a férje?

— Én... én voltam.

— Nos?

Az asszony ráemelte a tekintetét; a szeme hirtelen tökéletesen üressé vált.

— Hogy érti azt, hogy nos, felügyelő úr?

— Kérem! — Moley kezdett felmérgesedni. — Nagyon jól tudja, miről beszélek. Kivel volt nézeteltérése Marcónak? Kinek volt oka arra, hogy eltegye láb alól?

Az asszony félig felemelkedett.

— De kérem, felügyelő úr! Micsoda ostoba kérdés ez. Nem szoktam beleütni az orrom a vendégeim dolgaiba.

Moley erőt vett magán, összehúzott szemmel ránézett.

— Természetesen nem is így gondoltam.

De valaminek csak történnie kellett itt, Mrs. Godfrey; gyilkosság ritkán jön derült égből.

— Amennyire én tudom, felügyelő úr — válaszolta az asszony fakó hangon –, semmi sem történt. Természetesen nem tudhatok minderről.

— Voltak vendégeik vagy látogatóik az itt tartózkodókon kívül — úgy értem, az elmúlt néhány hét alatt?

— Nem.

— Senki sem?

— Senki sem.

— És nem volt semmiféle vita vagy öszszetűzés, amelyben Marcó részt vett, vagy ami valahogy kapcsolatban lett volna vele?

Stella Godfrey lesütötte a szemét. — Nem... azaz én nem tudok ilyesmiről.

— Hmmm! És biztos abban, hogy senki sem látogatta meg itt Marcót?

— Amennyire csak egy háziasszony biztos lehet ebben. A Spanish Cape-en nem járnak váratlan vendégek, felügyelő úr. — Most méltóság volt a tartásában. — Ami pedig az esetleges besurranókat illeti, Jorum gondosan őrködik. Ha jött volna valaki, hallottam volna róla.

— Sok levelet kapott Marcó, míg itt volt?

— Levelet? — az asszony elgondolkodóvá vált, s szinte egy kicsit megkönnyebbült, legalábbis Ellery így látta. — Ha belegondolok, felügyelő úr, nem sokat. Tudja, amikor a postás kihozza a leveleket, Mrs. Burleigh, a házvezetőnőm mindet átadja nekem. Én válogatom széjjel, és Mrs. Burleigh osztja szét őket... a családtagok vagy az éppen itt tartózkodó vendégek szobáiba. Innen... innen tudom. Mr. Marcó — a hangja egy kicsit elakadt — mindössze két vagy három levelet kapott, amíg itt volt.

— És meddig volt itt, Mrs. Godfrey? — kérdezte Macklin bíró finoman.

— Egész nyáron.

— Aha, szóval mintegy állandó vendég volt. Tehát igen jól ismerte őt? — A bíró tekintete szinte belefűrődött.

— Tessék? — Az asszony hirtelen pislogni kezdett. — Egészen jól. Azaz, az elmúlt néhány hónap alatt egészen jól megismertem... megismertük. Kora tavasszal találkoztunk vele, a városban.

— Hogy történt, hogy meghívták? — dörgött a felügyelő.

Az asszony kezei megrándultak.

— Említette, hogy szereti a tengert, és hogy nincs semmiféle határozott terve a nyárra. Én... mindannyian nagyon kedveltük. Szórakoztató ember volt, és kellemesen énekelt spanyol dalokat...

— Spanyol dalokat? — kérdezte Ellery. — Akkor talán spanyol volt, Mrs. Godfrey?

— Azt hiszem. Távolról.

— Ilyenformán Marcó nemzetisége és a maguk nyári rezidenciájának neve és stílusa egybeesik. Érdekes. No, igen. De folytassa csak!

— Nos, szóval, ragyogóan teniszezett — tudják, több füves pályánk van a fok másik oldalán, és egy kilenc lyukú golfpálya... Zongorázott is, és kitűnően bridzselt. Szóval eszményi nyári lakóvendég volt.

— Nem is beszélve persze személyes vonzerejéről — mosolygott Ellery –, amely túlnyomóan hölgytársaságban töltendő hétvégék esetén különösen nagy előny, ön tehát, Mrs. Godfrey, egész nyárra meghívta ezt a tökéletes férfiút. És be is váltotta a hozzá fűzött reményeket?

Az asszony tekintete haragosan megvillant, aztán nagyot nyelt, és újra lesütötte a szemét.

— Ó, hogyne, hogyne. Rosa — a lányom — nagyon megkedvelte.

— Tehát Marcó itteni jelenléte elsősorban Godfrey kisasszonynak volt köszönhető, Mrs. Godfrey?

— Nem... nem egészen ezt mondtam.

— Ha szabad... — szólt közbe a bíró. — Milyen jól bridzselt Mr. Marcó? — Az öregúr maga is szenvedélyes játékos volt.

Mrs. Godfrey felvonta szemöldökét.

— Nem egészen értem, miért fontos ez... Mint mondtam, kitűnően, bíró úr. Jobban, mint bármelyikünk.

A bíró lágyan kérdezte:

— Általában magas tételekben játszanak?

— Egyáltalán nem. Néha fél centben, a legtöbbször ötben.

— Az én köreimben ezt elég magasnak mondanák — mosolygott az öregúr.
— Marcó folyamatosan nyert, ugyebár?

— Hát... De *kérem*, bíró úr! — mondta Mrs. Godfrey felemelkedve. — Az efféle célzást ki kell kérnem magamnak. Azt hiszi, hogy én...

— Elnézést. Ki volt — folytatta a bíró tántoríthatatlanul — a leggyakoribb áldozat a jelenlevők közül?

— Az ön szóhasználata, Macklin bíró úr, kimondottan ízléstelen. Én is vesztettem egy keveset, Mrs. Munn is vesztett valamit...

— Üljön le! — csattant fel Moley felügyelő. — Ezzel nem jutunk semmire. Sajnálom, bíró úr, de ez nem kártyagyilkosság. Térjünk vissza a levelekre, Mrs. Godfrey. Van valami elképzelése arról, hogy ki írta őket?

— Igen, igen, a levelek — húzta a szót Ellery. — Ez rendkívül fontos.

— Azt hiszem, itt segíthetek valamit — felelte Mrs. Godfrey. A hangja hideg maradt, de azért leült. — Akaratlanul is észrevettem, amikor a postát válogattam... Az a néhány levél, amit kapott, azonos feladótól származott. Mind üzleti jellegű borítékban volt, és üzleti cím volt rájuk nyomva.

— Nem egy bizonyos Lucius Penfield volt a feladó — kérdezte Ellery komoran —, Park Row 11. alól, New Yorkból?

Az asszony tágra nyílt szemei őszinte meglepetésről árulkodtak.

— Igen, ez volt a név és a cím. Azt hiszem, három érkezett, nem kettő. Úgy két-három hetes időközökben.

A három férfi összepillantott.

— Mikor jött az utolsó? — kérdezte Moley.

— Négy-öt nappal ezelőtt. A borítékon "ügyvéd" állt a feladó neve alatt.

— Ügyvéd! — morogta Macklin bíró. — A mindenségit, tudhattam volna! A címből... — Félbehagyta a mondatot, és a szemét rejtélyesen lehunyta.

— Ennyi egyelőre biztosan elég — mondta Mrs. Godfrey, mint akinek nehezebbre esik a beszéd, és újra felállt. — Kosának szüksége van rám...

— Rendben van — mondta a felügyelő savanyúan. — De ennek, Mrs. Godfrey, akkor is a végére járok, ha cigánygyerekek potyognak az égből! Nem elégítenek ki a válaszai, ezt őszintén megmondom. Azt hiszem, nagyon meggondolatlanul viselkedik. Pedig a végén kifizetődik, ha az ember kezdettől igazat mond... Sam! Kísérje vissza Mrs. Godfreyt a házba!

Stella Godfrey gyors, szorongó és kérdő pillantásokkal pásztázta végig hármuk arcát; aztán összeszorította ajkát, felvetette szép fekete fejét, és a

felügyelő embere előtt haladva felment a teraszlépcsőn.

Hosszan, némán néztek utána, amikor eltűnt a szemük elől, Moley így szólt:

— Sokkal többet tud, mint ahogy mutatja, Úristen, milyen könnyű volna a dolgunk, ha az emberek őszintén beszélnének.

— “A végén kifizetődik, ha az ember kezdettől igazat mond — ismételte elgondolkodva Ellery. — Mit szólna ehhez a gyakorlati bölcsességhez, bíró uram? — Nevetett. — Felügyelő úr, ha kissé csiszolatlanul is, de kitűnően fejezte ki magát; ez a mondás szólásgyűjteménybe kívánkozik. A hölgy gyengül. Csak egy kis nyomás a megfelelő ponton, és...”

— Ez itt Lefty – mondta Moley felügyelő fáradtan. — Jöjjön ide, Lefty. Hadd mutassam be magát Macklin bírónak és Mr. Queennek. Mr. Queen az itteni árapályról érdeklődik. Megtalálták már azokat a ruhákat?

Lefty izmos, sovány kis emberke volt, enyhén ringó járással. Vörös volt a haja, vörös az arca, a keze és a temérdek szeplője.

— Még nem, uram. A fiúk most a golfpályán járnak. A kotrólegénység meg éppen most érkezett meg Barhamból... Örvendek, uraim. Mit óhajt tudni a tenger járásról, uram?

— Majdnem mindent – mondta Ellery.

— Üljön le. Lefty. Rágyújt? Nos. Régóta ismeri a vizet errefelé?

— Elég régen, uram. Nem egész három mérföldnyire innen születtem.

— Kitűnő. Mennyire szeszélyes itt az ár?

— Szeszélyes? Nem tudok arról, hogy különösebben az lenne, kivéve azt az egy-két helyet, ahol valami megzavarja. Különben — a kis ember szája mosolyra húzódott — egész rendszeren működik itt mifelénk.

— No és itt, ebben a szorosban, Lefty?

— Aha. — A mosoly elhalt. — Értem már, uram. Ez valóban a nehéz helyek egyike. Ez a különös sziklaalakulat és az öböl keskeny nyílása fejtetőre állítja az egész rendszert.

— Meg tudná határozni a megfelelő árapály időpontokat bármely időszakban?

Lefty nagy komolyan kutatni kezdett egyik jókora zsebében, és egy számarfüles könyvecskét halászott elő.

— Hogyne, uram. Egyszer dolgoztam az itteni Parti Geodéziának, és mindent tudok erről a szorosról. Melyik napról van szó?

Ellery a cigarettájára nézett, majd lassan így szólt: — Az elmúlt éjszakáról.

Lefty lapozgatott. Macklin bíró összehúzta a szemét, és kérdően pillantott Elleryre. De Ellery kellemes ábrándozásba merülve szemlélgette a beömlő víz fodros szegélyét.

— Nos – mondta Lefty –, itt van. Tegnap reggel...

— Tegnap éjszakával kezdje, Lefty.

— Nos, uram a dagály tegnap éjjel tizenkettő hatkor tetőzött.

— Kevéssel éjfél után – mondta tünődve Ellery. — Aztán az ár kifelé vonul, tehát... Mikor volt a következő dagály?

Lefty ismét mosolygott. — Az most jön, uram. Tetőzik déli negyed egykor.

— És mikor volt hajnalban az apály?

— Hat óra egy perckor, uram.

— Értem. Most erre válaszoljon, Lefty; általában milyen hamar vonul ki a dagály az öbölből?

Lefty megvakarta vörös fejét. - *Az az évszaktól függ, mint bárhol másutt, Mr. Queen. De hamar megy. A hangvizsgálatok szerint furcsa a fenék errefelé, és a sziklák is megzavarják. Mintha valami kiszívna a vizet.*

— Aha, szóval meglehetősen nagy a mélységkülönbség apály és dagály között?

— Úgy bizony, uram. Szirtes part ez itt, amint látja; hamar mélyül. Tavasszal a dagály néha eléri a harmadik lépcsőt, amely innen a teraszról a partra vezet. A mélységkülönbség olykor elérheti a kilenc-tíz lábat is.

— Az jó soknak látszik.

— Éppen elég, uram. Több, mint bárhol másutt errefelé. De ez még mind semmi ahhoz képest, ami mondjuk Eastportnál van, Maine-ben. Ott több mint tizennyolc láb! És a Fundy-öbölben negyvenöt — azt hiszem, ott a legnagyobb. Aztán ott van...

— Kegyelem, kegyelem: meggyőzött! Miután maga, úgy látszik, mindent tud, legalábbis, ami a dinamikus oceanográfiát illeti, elmondhatná nekünk, Lefty – mondta halkán Ellery —, hogy ennek a partnak mekkora darabja volt szabadon *ma hajnalban, úgy egy óra felé?*

Macklin bíró és Moley felügyelő most először fogták fel Ellery célját. A bíró hirtelen átvette egyik hosszú lábát a másikon, és elszántan bámulta az észrevétlenül emelkedő vizet.

Lefty összecsuicsorította a száját, és a szorost nézegette; aztán némán mozogni kezdett az ajka, mintha számolna valamit.

— Hát, uram – mondta végül –, ehhez sok mindent kell figyelembe venni. Ha pontos akarok lenni — és beleszámítom, hogy az évnek ebben az időszakában dagálykor körülbelül kétlábnyi part marad szabadon –, akkor azt mondhatom, hogy ma hajnalban egy órakor legalább tizennyolc, esetleg tizenkilenc lábnyi volt szárazon. Mondtam, hogy itt nagyon gyorsan apad. Félkor már több mint harminc lehetett. Ez a szoros sorra megcáfolja a táblázat adatait.

Ellery erőteljesen megveregette az emberke vállát.

— Nagyszerű! Ennyi elég is, Lefty, nagyon köszönöm. Fontos dolgot

tisztázott.

— Örülök, hogy segíthettem, uram. Van még valami, főnök?

Moley szórakozottan rázta a fejét, és a nyomozó távozott.

— No és most mi van? – kérdezte Moley egy kis idő múlva.

Ellery felkelt, és lement a partra vezető lépcsőn. De nem lépett a homokra.

— Most jut eszembe, felügyelő úr, helyesen feltételezem, hogy ezt a teraszt csak két úton lehet megközelíteni: a fent haladó ösvény felől, és a tengerszoroson át?

— Hát persze! Ezt maga is láthatja.

— Szeretem, ha megerősítenek. Nos, tehát...

— Nem mintha akadékoskodni szeretnék – mondta halkán Macklin bíró –, de hadd hívjam fel a figyelmedet arra, fiam, hogy a terasz minden oldalán sziklák vannak.

— Csakhogy azok itt legalább negyven láb magasak — válaszolta Ellery.

— Csak nem azt akarod mondani, hogy valaki negyven láb magasból, a sziklák tetejéről ugrott le a teraszra, vagy a partra, ami még mélyebben fekszik?

— Nem egészen. De kötél is van a világon, azzal is le lehet ereszkedni.

— Nincs mihez kötni a köteleket odafent — vágta rá Moley felügyelő. — Legalább kétszáz yardnyi távolságon belül nincs se fa, se egy kötőmb.

— No és — vitatkozott a bíró szelíden –, ha a bűntársa tartja a köteleket?

— Ugyan már! – mondta Ellery türelmetlenül. — Persze hogy gondoltam erre a nyilvánvaló lehetőségre. De mi az ördögnek választaná valaki ezt a bonyolult utat, amikor ott az ösvény és a lépcső? Senki sem őrzi a teraszt, és éjjel a sziklák árnyékában egészen sötét van.

— Na és a zaj? Az az ösvény kavicsos.

— Az igaz, de ha valaki kötéllel ereszkedik le egy negyven láb magas, egyenetlen sziklafalon, hol sűrűlődvé, hol nekiütődve, legalább akkora zajt csap. És ez a zaj sokkal inkább felkeltene a kiszemelt áldozat gyanúját, mint a puszta lépések a kavicsoson.

— Akkor is, ha a mi Kidd kapitányunk lépéseiről van szó? — kuncogott a bíró. — kedves fiam, semmi kétségem afelől, hogy tökéletesen igazad van. Csupán tisztázni akartam egy kérdést, ami szerintem tisztázásra szorul. Éppen te magad szoktad azt prédikálni, hogy mindent számításba kell venni.

Ellery megbékélve sóhajtott fel.

— No, akkor jó. A teraszt két úton lehet megközelíteni: fentről az ösvényen és lentől a szorosból. Nos, tudjuk, hogy John Marcó egy órákor életben volt, itt, ezen a teraszon. Ezt tőle magától tudjuk — megjelölte az időpontot a levélben, amit ennek a bizonyos Penfieldnek írt. Egyébként afelől sem lehet kétség, hogy *ma* hajnali egy órákor írta; a dátumot is feltüntette.

— Úgy van — bólogatott Moley.

— Nomármost, még ha feltételezzük is, hogy rosszul járt az órája, a tévedés nem haladhatta meg a fél órát, és a valószínűség ellentmond annak, hogy akár annyi is lett volna, ha egyáltalán szó volt tévedésről.

A halottkém a halál időpontját — amely majdnem azonnal bekövetkezett — egy óra és egy óra harminc közé helyezte. Eddig tehát mindent ellenőriztünk. Szünetet tartott, és elnézett a nyugalmas kis strand fölött.

— De mire jó mindez? — mordult fel a felügyelő.

— Nyilván a gyilkos érkezésének időpontját próbálja megállapítani — dűnnyögte a bíró. — Folytasd, Ellery!

— Nos, ha Marcó idelent volt — és élt — ma hajnalban, egy óraker, vajon mikor jött a gyilkos? — kérdezte Ellery, miközben helyeslően bólintott az öregúr felé. — Ez természetesen döntő fontosságú kérdés. És komoly lehetőségünk van arra, hogy megközelítsük a választ. Ugyanis Marcó saját szava bizonyítja azt a tényt, hogy ő érkezett *elsőnek*.

— Hohó! — mondta Moley. — Lassabban! Ezt honnan veszi?

— De hiszen ő maga mondta — szinte szorul szóra — a levelében!

— Örülnék, ha ezt meg tudná nekem mutatni — mondta Moley makacsul.

Ellery felsóhajtott.

— Nem azt írta, hogy “néhány percig magam vagyok”? Nyilván nem írta volna, ha vele van valaki. Valójában még azt is közölte, hogy vár valakit. Az egyetlen dolog, ami ezt megcáfolhatná, az lenne, ha a levélről kiderülne, hogy hamis. De ön azt állítja, hogy Marcó kézírásának eredetisége felől nem merülhet fel semmiféle kétség, és én örömmel hiszek a szavának. Ugyanis az én érvelésemet támasztja alá. Ha Marcó egyedül volt, és élt egy óraker, akkor a gyilkosa még nem volt itt. — Elhallgatott, és a felügyelő pillantását követte. Az öböl bejáratában egy nagy evezős csónak orra jelent meg. Emberek töltötték meg, és egy furcsa apparátus, amely átnyúlt a csónak két oldalán, és eltűnt a víz kék mélységeiben. A tengerfeneket kotorták a Spanish Cape szikláinak körül; John Marcó ruháit keresték.

— Nos, a mi tengerszakértőnk azt mondja — folytatta Ellery, le nem véve tekintetét a csónakról —, hogy ma, hajnali egy óraker mintegy tizenhét lábnyi part volt a vízszint fölött. De én éppen most mutattam ki, hogy hajnali egy óraker Marcó még élt.

— Na és? — kérdezte a felügyelő egy kis idő múlva.

— De hát *maga* látta ezt a strandot ma reggel, felügyelő úr! — kiáltott Ellery, előrelelédítve karját. — Még akkor is, amikor Macklin bíró úr és én ide jöttünk, egypár órával ezelőtt, huszonöt-harminc lábnyi part volt szabadon. Nem látott semmi nyomot a homokban, ugye?

— Nem emlékszem, hogy láttam volna.

— Nem is volt. Akkor hát nem volt nyom a homokban a múlt éjjel egy óra és egy harminc között sem! A dagály gyorsan vonult lefelé, egyre jobban távolodva a terasztól.

A víz tehát nem moshatott el semmiféle lábnyomot, amely a lépcső aljától a tengerig tartó tizennyolc lábnyi homoksávon keletkezhetett. Nem is esett az éjszaka; és ha volt is valami szél, nem söpörhette el a lábnyomokat itt, a negyven láb magas sziklafalak védelme alatt.

— Folytasd, fiam, folytasd — sürgette a bíró.

— Nos, figyeljenek! Ha Marcó gyilkosa a víz felől jött volna a teraszra, óhatatlanul hagyott volna valami nyomot a homokban, mivel éppen most bizonyítottam be, hogy egy óra után kellett érkeznie — amikor több mint tizennyolc lábnyi part volt szárazon. De a homokban nincsenek nyomok. *Marcó gyilkosa tehát nem a part felől érkezett a teraszra!*

Sokáig csönd volt, amit csak a csónakban ülők kiáltásai és a partra érkező apró hullámok zaja tört meg.

— Hát ide akart kilyukadni! — Moley felügyelő kedvetlenül bólogatott. — Hibátlan érvelés, Mr. Queen, de hát az ördögbe is! Ezt magam is megmondhattam volna, enélkül az egész céció nélkül. Ésszerű volt, hogy...

— Ésszerű, hogy miután csak két út vezet a teraszra, és a víz felőli utat kizártuk, a gyilkos csak a szárazföldön át jöhetett, a fenti ösvényen. Hogyne, felügyelő úr! Csakugyan ésszerű, miután ésszerűsítettük. Nemcsak úgy magában volt ésszerű! Semmi sem ésszerű, amíg logikailag ki nem mutatható, hogy az alternatívák *nem* ésszerűek. — Moley megadóan emelte fel a kezét. — Igen, Marcó gyilkosa a fenti útról jött; efelől semmi kétség. És ez kezdetnek már valami.

— Elég kevés — zúgolódott Moley. Aztán kissé ravaszkas tekintettel méregette Elleryt. — Tehát úgy gondolja, hogy a gyilkos a házból jött?

Ellery vállat vont.

— Az ösvény... az az ösvény... Az emberek ott fenn, abban a túlburjánzó spanyol háztömegben, természetesen a legközelebbi gyanúsítottaink. De az ösvény a sziklás földnyelven át haladó útra vezet, a földnyelven át az út a parkba, és a parki út...

— Az országútra. Igen, tudom – mondta Moley elkeseredetten. — A föld bármely lakója eltehetné láb alól, magamat is beleértve. Az ördög vigye az egészset! Gyerünk fel *a házba!*

Miközben a magában dűnnyögő felügyelő nyomában haladtak, és Ellery szórakozóttan tisztogatta orrcsíptetője üvegét, Macklin bíró ezt dörmögte:

— Ami azt illeti, a gyilkos *távozni* is az ösvényen át távozott a tett színhelyéről. Teljességgel lehetetlen, hogy képes lett volna átugrani legkevesebb tizennyolc lábnyi homokot. Miután megölte Marcót, nem ment

a víz közelébe, különben megtaláltuk volna a lábnyomait.

— Igen. Így igaz. Attól tartok, hogy a felügyelő csalódottsága jogos. Semmiféle kozmikus felismerés nem származik az én előbbi monológomból. De hát mégiscsak tisztázni kellett... — Ellery sóhajtott. — Nem megy ki a fejemből Marcó meztelensége. Úgy jelenik meg újra és újra az agyamban, mint valami wagneri vezérmotívum. Bíró uram, itt valami körmönfont dolog rejtőzik!

— A dolgok általában csak olyan bonyolultak, amilyenné tesszük őket, fiam – jelentette ki a bíró, hosszú, tűnődő lépésekkel haladva előre. — Sokkal valószínűbb, hogy a válasz maga a megtestesült egyszerűség. Elgondolkodtató rejtvény, azt elismerem. Hogy miért kell valakinek szántszándékkal levetkőztetnie az áldozatát... — Megrázta a fejét.

— Hmmm! Nem is lehetett könnyű feladat — tűnődött Ellery. — Próbáltál már öntudatlan vagy alvó személyt levetkőztetni? Én igen, és nekem elhiheted: nem is olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Mindenféle karokkal, lábakkal és egyebekkel kell küszködni, amik folyton útban vannak. Igen, egész komoly feladat. Olyan feladat, amire — különösen ilyen körülmények között — határozott, cél híján és nyomós ok nélkül senki sem vállalkozik. Persze mindent lehúzhatott Marcóról anélkül, hogy levette volna a köpenyét; a köpenynek nincs ujjja, ami útban lenne. Vagy levette a köpenyt, s miután levetkőztette, újra ráadta. De miért vetkőztette le egyáltalán? És ha már levetkőztette, miért hagyta rajta a köpenyt? És most, hogy belegondolok, még ha Marcó fogta is a botját, amíg írt, a gyilkosnak ki kellett vennie a kezéből, hogy levetkőztethesse. Ami pedig azt jelenti, hogy vissza is tette Marcó kezébe. Értelmetlen procedúra. De oka kell hogy legyen. Miért? A hatás kedvéért? Vagy hogy zavart teremtsen? Kezd fájni a fejem. Macklin bíró összecsuicsörítette az ajkát.

— Elismerem, látszólag értelmetlennek tűnik a vetkőztetés. Legalábbis normális szemmel nézve értelmetlen. Ellery, hiába igyekszem, nem tudok másra gondolni, mint valamiféle beteg agyra, abnormis lelkialkatra vagy perverziora!

— Ha a gyilkos nő volna — kezdte ábrándosán Ellery.

— Ostobaság! — csattant fel az öregúr. — Ezt te sem hiheted!

— Ugyan, miért nem? — gúnyolódott Ellery. — Úgy veszem észre, hogy magad is valami hasonlón töröd a fejed. Nem esik kívül a lehetőségek körén. Te derék, öreg, vallásos lélek vagy, de lehet, hogy egyszerű pszichopatológiai esetről van szó. És ha így van, akkor egy elhagyott szerető, aki ráadásul szexmániás...

— Pizkos a fantáziád — mordult fel a bíró.

— Logikus a fantáziám — vágott vissza Ellery. — Ugyanakkor kénytelen

vagyok elismerni, hogy van itt néhány tény, ami sehogy sem vág egybe a pszichopatológiai magyarázattal — főleg bizonyos mulasztások a gyilkos, vagy ha jobban tetszik, gyilkosnő részéről. — Aztán felsóhajtott. Szóval mi szépet tudsz Penfield barátunkról?

— Hogy? – kiáltott fel a bíró, és megállt.

— Penfield – mondta szép lassan Ellery. — Csak emlékszel Penfieldre! Lucius Penfield ügyvéd, Park Row 11., New York. Egy gyermek is átlátott volna rajtad odalenn, amikor titokzatos csendbe burkolóztál, miközben úgy ültél ott, a mennyekre függesztett tekintettel, mint akit megszállt az ihlet. Nem volna jobb, ha rászánnád magad, és kiöntenéd, ami a lelkedet nyomja?

— Nyomja az ördög! Néha dühítő vagy – mondta zord hangon a bíró. — Hát ilyen árulkodó az arcom? Valaha bizalmasan “a Szfinx” néven emlegettek. Egyébként nem az ihlet szállt meg, csak megörültem, mert felmerült bennem egy már-már elfelejtett emlék. Eszembe jutott valami.

— Mi jutott eszedbe?

— Jó néhány éve történt. Tíz, vagy még annál is több. Akkoriban meglehetősen... hm... prominens szerepet játszottam az Ügyvédi Kamara belső tevékenységében. Gyakran adódtak kisebb, zavaró körülmények, amelyekben némi belső takarításra volt szükség. Egy különösen kellemetlen illatú vizsgálat során volt részem abban a kétes örömben, hogy megismerhettem Mr. Lucius Penfieldet. Addig csak hírből ismertem ezt az urat. Nem éppen jó hírből!

— Ó!

— Több okkal mondhatnád azt, hogy “pfúj” – mondta a bíró szárazon. — A haragvó jogáskollégák emeltek bizonyos vádakokat ellene. Természetesen, amennyiben ugyanarról a Penfieldről van szó... Szóval ügyvédhez méltatlan magatartással vádolták. Pontosabban és kevésbé udvariasan azzal, hogy tanukat igyekezett hamis vallomásra bírni, nagy összegeket fordított esküdek megvesztegetésére, és még egy sor hasonlóan rokonszenves cselekménnyel.

— És mi történt?

— Semmi. A jogásztestület rájött, hogy jogos felháborodásában túl messzire ragadtatta magát, és nincs bizonyíték. Penfield védekezése, mint mindig, mesteri volt. A kizárási eljárást elejtették... Fiam, – egy álló napig szónokolhatnék Mr. Lucius Penfield ügyeiről. Az emlékezetem pillanatról pillanatra frissül.

— Tehát ilyen emberrel levelezgetett John Marcó — mormogta Ellery. — És a megszólítás közvetlensége arra utal, hogy ez egy csöppet sem zavarta. Mondj el mindent, amit Penfieldről tudsz, jó?

— Fiam, ez egyetlen, egyszerű mondatban összefoglalható – mondta Macklin bíró keserű fintorral. — Luké Penfield a legnagyobb gazember, aki eddig megúsza a kötelet.

5. fejezet A különös vendégek háza

A pátiót két unatkozó rendőrtől eltekintve üresen találták. Követték Moley felügyelőt, aki az élénk színű kövezeten keresztül egy egzotikus, mór stílusú átjáróba vezette őket, majd innen egy zománcozott és festett csempével kirakott kis árkád alá, amelyet arabeszek díszítettek.

— Gyerünk, gyerünk, uraim! – mondta idegesen Moley felügyelő. — Rengeteg a dolgunk.

A hatalmas, spanyol stílusú társalgóban gyültek össze. Mind itt voltak: Mrs. Constable eddig oly sápadt arcát most már enyhe pír színezte, s a szemébe rémület helyett fáradt üresség költözött; a Munn házaspár, két mosolytalan kőszobor; Mrs. Godfrey az idegnyugtató zsebkeendővel; Rosa, aki hátai fordított az elkeseredett Earle Cortnak; és Walter Godfrey — most is ugyanabban a piszkos vászonnadrágban, mint egy kis kövér utcaseprő –, aki nyugtalanul járkált föl-alá a padlót borító élénk színű szőnyegeken. John Marcó árnyéka feketén és nyomasztóan tornyosult fölöttük.

— Rögvest megnézzük a szobáját — mondta Moley elkalandozó tekintettel. — Figyeljenek rám, emberek! Én a kötelességemet végzem; fűtyülök arra, hogy maguk kicsodák, megharagszanak-e, vagy hogy hány főfejest hívnak fel, hogy elsírják a bánatukat. A mi megyénkben és államunkban becsületesen folynak, a dolgok. És ez magára is vonatkozik, Mr. Godfrey! — A kis, kövér ember parázsló szemmel nézett Moleyra, de nem hagyta abba a járkálást. — Végére járok ennek az ügynek, és ebben egyikük sem fog megakadályozni. Világos?

Godfrey megállt. — Senki sem akarja megakadályozni! — csattant fel. — Fejezze be a szónoklást, és lásson munkához!

— Pontosan azt teszem, dolgozom. — Moley kissé maliciózus mosolyra húzta a száját. — El sem hinné, mennyi munkába kerül néha egyeseket meggyőzni arról, hogy gyilkossági ügyben nem tűrünk semmiféle hazudozást. Ha magának olyan sürgős, Mr. Godfrey, talán kezdjük magával. Igaz, hogy az elhunyt John Marcó itteni tartózkodásához magának semmi köze sem volt?

Godfrey különös pillantást vetett a felesége feszült arcára.

— Ezt mondta Mrs. Godfrey? — Mintha szinte meglepődött volna.

— Ne törődjön azzal, mit mondott Mrs. Godfrey. Válaszoljon a kérdésre, kérem.

— Igaz. Nem volt közöm hozzá.

— Összejárt Marcóval azelőtt is, hogy Mrs. Godfrey meghívta ide?

— Igen kevés emberrel "járok össze", felügyelő úr – mondta a milliomos

hidegen. — Azt hiszem, Mrs. Godfrey valami fogadáson ismerkedett meg vele a városban. Valószínűleg engem is bemutatnak neki.

— Üzleti kapcsolatban álltak egymással?

— Még mit nem – felelte Godfrey megvetően.

— Nem volt semmi közös üzleti ügyük? — makacskodott Moley.

— Képtelenség. Nem hinném, hogy három szót váltottam vele egész nyáron. Nem rokonszenveztem vele, és nem érdekelt, ki tudja. De minthogy sosem avatkozom Mrs. Godfrey társadalmi életébe...

— Hol volt ma hajnali egy órákor?

A milliomos apró hüllőszeme keménnyé vált.

— Az ágyamban. Aludtam.

— Mikor feküdt le?

— Tíz óra harminckor.

— Ott hagyta a vendégeit, amikor azok még javában fent voltak? – kérdezte nyersen Moley.

Godfrey csendesen válaszolt:

— Nem az én vendégeim, felügyelő úr, hanem a feleségeméi. Ha majd kihallgatja ezeket az embereket, rá fog jönni, hogy olyan kevés dolgom volt velük, amennyire az fizikailag lehetséges.

— Walter! – kiáltott fel Stella Godfrey, aztán rögtön az ajkába harapott. Rosa elfordította a fejét; szégyen ült az arcán. Munnék zavartnak látszottak, és a magas férfi halkán dűnnyögött valamit. Csak Mrs. Constable ült változatlan arckifejezéssel.

— Tehát tíz óra harminckor látta Marcót utoljára életben.

Godfrey rábámult.

— Maga bolond.

— Hogyhogy? — tátogott a felügyelő.

— Azt hiszi, hogy ha láttam volna Marcót tíz harminc után, beismerném?

— A milliomos úgy rántotta feljebb a nadrágját, mint valami *izzadó* kis munkásember, és váratlanul elmosolyodott. — Csak az idejét vesztegeti, barátom!

Ellery látta, hogy Moley keze görcsösen megrándul, és vastag nyakán megfeszülnek az izmok. De csupán a fejét fordította el, és — nem is túl hangosan — ezt kérdezte:

— Ki látta Marcót utoljára? Csiklandós csend támadt. Moley szemei kutatóan pásztázták végig a társaságot.

— Tessék, tessék! – mondta türelmes hangon. — Ne szégyelljék magukat! Csak azt próbálom megállapítani, hogyan töltötte az idejét Marcó addig, amíg megölték.

Mrs. Godfrey kétségbeesetten mosolygott.

— Bridzseltünk.

— No végre! Ki és mikor?

— Mrs. Munn és Mr. Cort játszott Mrs. Constable és Mr. Marcó ellen – mondta Stella Godfrey fojtott hangon. — Úgy volt, hogy Mr. Munn és a lányom, valamint David fivérem és én szintén játszani fogunk, de miután Rosa és David nem jelent meg, Mr. Munn és magam csak néztük a játékot. Közvetlenül vacsora után néhány percre elváltunk, és utóbb a patióban jöttünk össze. Azután a társalgóba mentünk — azaz ide jöttünk –, és nyolc óra körül kezdtünk játszani, vagy egy kicsivel később. Éjfél előtt fejeztük be. Talán, hogy pontosabb legyenek, háromnegyed tizenkettőkor. Ez minden, felügyelő úr.

— És aztán?

Az asszony lesütötte a szemét.

— Hát... elváltunk, és kész. Mr. Marcó távozott elsőnek. Egy kissé... türelmetlennek látszott a játék vége felé, és mihelyt az utolsó robbert lejátszottuk, mindenkitől elköszönt, és felment a szobájába. A többiek...

— Egyedül ment fel?

— Azt hiszem... Igen, egyedül.

— Így volt? Mindenki azt mondja?

A többiek azonnal rábólintottak, Walter Godfreyt kivéve, akinek csúf kis arcán valami gúnyféle ült.

— Közbeszólhatok, felügyelő úr? – kérdezte Ellery Queen, s miután Moley vállat vont, barátságos mosollyal nézett szembe a társasággal. — Mrs. Godfrey, kérem, önök mindannyian, mindvégig ebben a szobában voltak attól fogva, hogy a játék megkezdődött, egészen addig, amíg befejeződött?

Az asszony kissé zavartan nézett.

— Ó, nem hiszem. Gondolom, az este folyamán egy-két percre mindenki elhagyta a szobát. Az ember nem különösebben figyel az ilyesmire...

— Végig ugyanaz a négy játékos játszott, egész este? Nem volt közben partner- vagy játékoscsere?

Mrs. Godfrey egy kissé elfordította a fejét.

— Nem... nem emlékszem, hogy lett volna.

Mrs. Munn kemény, szép arca hirtelen felélénkült. Platinaszőke haja selymesen ragyogott az ablakon át beömlő nap fényében.

— De én igen! Mrs. Godfreyt egyszer Mr. Cort megkérdezte — kilenc óra tájban lehetett –, hogy nem volna-e kedve beülni helyette. Ő nemet mondott, de felvetette, hogy ha Mr. Cort már nem akar tovább játszani, talán Mr. Munn beállhat helyette.

— Úgy van – mondta Munn sietve. — Úgy van. Teljesen elfelejtettem, Cecilia. — Mahagóni arcán egy izom sem rezdült. — Beültem, Cort meg eltekergett valamerre.

— Úgy, szóval eltekergett – mondta a felügyelő. — Hová ment, Mr. Cort? A fiatalember füle elvörösödött, és haragosan görbítette le a szája szélét.

— Nem mindegy az? Marcó az asztalnál maradt, amikor én elmentem!

— Hová ment?

— Hát ha tudni akarja — morogta Cort mérgesen –, Rosát kerestem — Miss Godfreyt. — Rosa jól hallhatóan felszisszent, s a háta megrendült. — Nyugtalan voltam miatta! — robbant ki a fiatalemberből. — Vacsora után alig valamivel elment a nagybátyjával, és nem jött vissza. Nem értettem...

— Tudok vigyázni magamra – mondta Rosa hidegen, anélkül hogy megfordult volna.

— Remekül vigyáztál magadra tegnap éjjel — vágott vissza Cort keserűen. — Nagyszerű lesz, ha mindig így vigyázol...

— Gondolom, te megjátszottad volna a bátor hőst, és...

— De Rosa, kedvesem! – mondta tehetetlenül Mrs. Godfrey.

— Meddig volt távol Mr. Cort? – kérdezte Ellery nyájasan. Senki nem felelt. — Meddig, Mrs. Munn?

— Ó, sokáig – mondta éles hangon az exszínésznő.

— És Mr. Cort volt az egyetlen, aki eltávozott az asztaltól és távol is maradt — sokáig?

Ki tudja, miért, mind egymásra néztek, aztán félre. Majd ismét Mrs. Munn szólalt meg magas, fémes hangján:

— Nem ő volt az egyetlen. Mr. Marcó is eltávozott.

Halálos csend borult rájuk.

— És ez mikor volt? – kérdezte Ellery halkán.

— Néhány perccel azután, hogy Mr. Cort kiment. — Az asszony vékony, fehér keze a haja felé tapogatott, és valami ideges kacérság volt a mosolyában. — Megkérte Mrs. Godfreyt, hogy vegye át a lapjait, aztán elnézést kért, és kiment az udvarra.

— Kitűnő a memóriája, ugye, Mrs. Munn? — dörmögte Moley.

— Ő, isteni... akarom mondani, *igen* jó. Joe... Mr. Munn mindig azt mondja...

— Pontosan hová ment, Cort? – kérdezte Moley hirtelen.

A fiatalember dióbarna szemében megvillant valami.

— Odakint járkáltam. Többször kiáltottam Rosa nevét, de nem jött rá válasz.

— Visszajött, még mielőtt Marcó kiszállt volna a játékból?

— Hát...

— Elnézését, kérem, uram, de azt hiszem, erre tudok válaszolni – szólott egy lány, kellemes férfihang a távolabbi ajtóból. Mindannyian meglepetten fordultak a hang irányába. Apró, kifogástalan fekete ruhába öltözött emberke

állt az ajtóban, félig meghajolt testtartásban, amelyben szolgálatkészség és méltóság volt egyszerre. Szürke kis törpe volt; apró keze-lába és tökéletesen sima arca — a hibátlan bőr és az enyhén mandulaszerű szemek — halványan és alig érzékelhetően keleti eredetre utaltak. De hajlékony, kulturált angolsággal beszélt, és szolid öltözéke Londont idézte fel.

“Távoli ázsiai beütés” — gondolta magában Ellery.

— Hát maga kicsoda? — mordult rá a felügyelő.

— Tiller, magának itt semmi keresnivalója! — kiáltotta Walter Godfrey dühödten, és tömzsi kezeit ökölbe szorítva, harciasan közeledett a fekete ruhás emberke felé. — Ki kérte arra, hogy önként adjon felvilágosítást? Akkor beszéljen, ha kérdezik!

Az emberke bocsánatkérően-mondta:

— Természetesen, Mr. Godfrey. — Megfordult és kifelé indult, de a szeme megcsillant, mintha derülne valamin.

— Hohó, jöjjön csak vissza! — mondta Moley sietve. — És megköszönném, Mr. Godfrey, ha nem avatkozna a dolgomba.

— Figyelmeztetem, Tiller... — mondta a milliomos fogvicsorgatva.

Az emberke habozott. Moley nyugodt hangon mondta:

— Jöjjön csak vissza, Tiller! — Godfrey megrántotta a vállát, és egy hatalmas, címeres karosszékbe vonult vissza, amely a szoba sarkában állt. A kis ember hangtalan léptekkel közeledett. — Tulajdonképpen ki maga?

— A belső inas, uram.

— Mr. Godfreyé is?

— Nem, uram. Mr. Godfrey nem vesz igénybe inast. Mrs. Godfrey alkalmazott a Spanish Cape-re látogató urak szolgálatára.

Moley várakozó tekintettel méregette.

— No jó. Szóval, mit akart mondani? Earle Cort egy pillanatra rámeredt, aztán elfordult, és nyugtalan, barna kezével végigsimított szőke haján. Mrs. Godfrey a zsebkendőjével babrált. Az emberke így szólt:

— Beszámolhatok Mr. Cort és Mr. Marcó múlt éjjeli találkozásáról, uram. Ugyanis...

— Tiller – suttogta Stella Godfrey –, el van bocsátva!

— Szó sincs róla – mondta Moley. — Addig nem, amíg ezt a gyilkosságot nem tisztáztuk! Szóval mi történt Mr. Cort és Mr. Marcó között, Tiller?

Az inas megköszörülte a torkát; halkan beszélt, miközben enyhén mandulavágású szemét a szemközti falon keresztbe rakott két szaracén kardra szegezte.

— Az a szokásom — kezdte kissé ódivatú körülényességgel –, hogy vacsorám elfogyasztása után egy kicsit levegőzőm, uram. Az urak körüli szolgálatot addigra általában már elláttam, így marad körülbelül egy óráam a

magam számára. Néha ellátogatok Mr. Jorum házába, hogy elszívjunk egy pipát és csevegünk egy keveset...

— Mr. Jorum a kertész?

— Úgy van, uram. Mr. Jorum saját lakrészrel rendelkezik a birtokon. Tegnap este, míg Mrs. Godfrey és vendégei a kártyaasztalnál ültek, lementem Mr. Jorumhoz, mint máskor, uram. Beszélgettünk egy ideig, aztán egyedül sétálgattam. Gondoltam, lemehetnek a teraszra...

— Miért? – kérdezte gyorsan Moley. Tiller értetlenül nézett rá.

— Parancsol, uram? Ó, nem volt rá különösebb okom, uram. Szeretem azt a helyet; igen nyugalmas. Nem számítottam rá, hogy találok ott valakit. Természetesen tudom, hogy hol nincs keresnivalóm, ha szabad így mondanom, uram...

— De mégiscsak talált ott valakit?

— Igen, uram. Mr. Cortot és Mr. Marcót.

— Mikor volt ez?

— Mintegy kilenc óra után néhány perccel, uram.

— Beszélgettek? Hallotta, amit mondtak?

— Igen, uram. Azt kell mondanom, hogy... hmmm... veszekedtek, uram.

— És maga hallgatózott, a fene egye meg magát! – mondta az ifjú Cort dühös elkeseredéssel. — Kémkedett!

— Nem, uram — motyogta Tiller kétségbeesett hangon. — Kénytelen voltam meghallani; ön és Mr. Marcó igen hangosan beszéltek.

— El is mehetett volna, az ördög vigye el!

— Attól tartottam, hogy meghallják...

— Ezzel ne törődjön! — recsegte a felügyelő. — Min veszekedtek, Tiller?

— Miss Rosa miatt, uram.

— Rosa! — kapkodott levegő után Mrs. Godfrey. Tágra nyílt, döbrent szemeket meresztett a lányára, aki lassan elpirult.

— Hát rendben van – mondta Cort rekedten. — Most, hogy ez a nyomorult kis besúgó eljártatta a száját, gondolom, úgysem maradhat titokban. Hát igenis, jól megmondtam a magamét annak a piszkos selyemfiúnak! Megmondtam, hogy ha még egyszer *hosszá* mer nyúlni Rosához, én...

— Akkor maga? – kérdezte halkán Moley, ahogy Cort elhallgatott.

— Úgy emlékszem — mormolta Tiller –, Mr. Cort azt helyezte kilátásba, hogy alaposan ellátja a baját.

— Úgy – mondta kissé csalódottan Moley. — Marcó tehát molesztálta Miss Rosát, Cort?

— Rosa! – suttozta Mrs. Godfrey. — Ezt sosem mondtad...

— Ó, milyen ostobák maguk mind! – kiáltotta Rosa talpra ugorva. — Ami pedig téged illet, te főokos, ne merj még egyszer hozzám szólni! Mi jogod volt

ahhoz, hogy vitatkozz Johnnal — igen, *Johnnal* — rólam? *Nem* molesztált! Bármit... bármi történt közöttünk, az én beleegyezésemmel történt, vedd tudomásul!

— De Rosa — magyarázkodott boldogtalanul a fiú —, én csak...

— Ne is szólj hozzám! — A lány kék szeme szikrázott a haragtól és megvetéstől, a tartásában büszkeség volt. — Ha mindenáron tudni akarják — igen, te is, anya! —, hát tessék! John megkérte a kezem!

— Megkérte a kezed — dadogta Mrs. Godfrey. — És te...

— Én... — mondta Rosa jóval halkabban —, szóval, lényegében beleegyeztem. Nem mondtam ki, de...

Ekkor egészen különös dolog történt. Mrs. Constable megmozdult a székében, és rekedt hangon megszólalt, kora reggel óta most először:

— A csirkefogó. A piszkos, ravasz, kegyetlen csirkefogó. Én jól láttam, hogy mi következik. Maga, Mrs. Godfrey, vak volt. Ha az én lányom lenne... Minden jól bevált trükkjét felhasználta... — Hirtelen elhallgatott. Merev arcvonásai meg sem rezdültek.

Rosa tekintetébe mintha félelem lopózott volna. Az anyja — egyik keze a száján — úgy meredt a fiatal, fekete hajú nőre, aki a lánya volt, mintha életében először látná.

A fiatal Cort arca szürke volt, de a hangja méltóságteljes:

— Nem hiszem, felügyelő úr, hogy Miss Godfrey tisztában volt *azzal*, hogy mibe keveredett. Legjobb lesz, ha folytatom, mert ha nem én, akkor Tiller mondja el. Úgy látszik, elég sokáig ólálkodott a terasz körül ahhoz, hogy végighallgassa az egész cirkuszt. Vitánk során Marcó közölte velem azt, amit éppen most mondott el önnek Miss Godfrey: azaz, hogy pénteken megkérte a kezét, és Miss Godfrey lényegében igent mondott, és már annyira biztos a dolgában, hogy minden terve készen áll. A jövő héten megszökteti, és összeházasodnak. — Kissé megrázkódott.

Rosának elakadt a hangja:

— De hisz én ezt soha... Ezt nem lett volna szabad...

— Azt mondta — folytatta Cort csendesen —, hogy nem érdekli, elmondome Mr. Godfreynak és Mrs. Godfreynak, vagy akár az egész világnak; szeretik egymást, és semmi sem állhat közójük. Különben is — így mondta —, Rosa azt teszi, amit ő akar. Ostoba, tolakodó fajankónak nevezett, szemtelen kölyöknek, akinek még a fenekén a tojásbéja. És még egy sor más, jóval kevésbé szelíd jelzővel illetett, így volt, Tiller?

— Pontosan, Mr. Cort — mormogta Tiller.

— Azt hiszem, jól feldühítem; gondolom, nem beszélt volna olyan őszintén, és nem jön ki olyan könnyen a sodrából, ha teljesen ura önmagának. De nagyon izgatottnak látszott. Én meg olyan dühös voltam, hogy elrohantam;

azt hiszem, megölöm, ha még egy percig ott maradok.

Rosa hirtelen megrázta a fejét, és szó nélkül elindult, végig a szobán, az egyik ajtó irányába. Moley nem szólt semmit, csak a szemével kísérte.

— Házasság! – mondta Mrs. Constable keserűen. — Micsoda nagylelkű ajánlat. — Többet aztán nem is szólt.

— No! — Moley felügyelő felhúzta a vállát. — Ez *aztán* szép történet! Szóval Marcó és maga visszament kártyázni?

— Nem tudom, mit csinált Marcó – mondta halkán a fiatalember, a szeme még mindig az ajtón –, mert én kint maradtam, és fel-alá járkáltam. Túl dühös voltam ahhoz, hogy emberek közé menjek. Azt hiszem, a magam ostoba módján még mindig Rosát kerestem. De amikor végre lehiggadtam, és visszamentem – úgy fél tizenegy körül –, Marcót már a kártyaasztalnál láttam; vidámabb volt, mint valaha, mintha mi sem történt volna.

— Hogy is volt ez, Tiller? – kérdezte Moley.

Tiller köhécselt apró keze mögött.

— Mr. Cort felrohant az ösvényen, ahogy az imént mondta, uram; s valamivel később hallottam a lépéseit a házhoz vezető lépcsőn. Mr. Marcó néhány percig a teraszon maradt, és dühösen morgott magában. Aztán láttam – a teraszon égett a lámpa, uram –, amint rendbe hozza a ruházatát (fehérben volt), lesimítja a haját, megigazítja a nyakkendőjét, hogy úgy mondjam, kipróbál egy mosolyt, aztán leoltja a lámpát, és távozik. Azt hiszem, egyenesen a házba ment, uram.

— Csak hiszi, vagy tudja? Követte?

— I-igen, uram.

— Maga kitűnő megfigyelő, Tiller – mosolygott Ellery, aki 'egész idő alatt nem vette le a tekintetét a kis ember sima arcáról.

— Remek beszámolót adott. Erről jut eszembe, ki veszi fel itt a telefont?

— Rendszerint az alkomornyik, uram. A kapcsolóasztal az egyik belső hallban van. Azt hiszem...

Moley Ellery füléhez hajolt, és odasúgta neki.

— Az egyik emberem már beszélt a komornyikkal. És a személyzet többi tagjával. Senki sem emlékszik telefonhívásra abban az időben, amikor Kiddnek kellett telefonálnia. De ez nem jelent semmit; vagy hazudnak, vagy elfelejtették.

— Vagy az, akit hívtak, a kapcsolóasztalnál várt rá – mondta halkán Ellery. — Köszönöm, Tiller.

— Parancsára, uram. Köszönöm, uram. — Tiller gyors pillantást vetett rá, és máris elfordította a fejét; de úgy tűnt, ez a villámgyors vizsgálat elég volt ahhoz, hogy mindent lásson.

— Remélem – szólt Walter Godfrey maróan gúnyos hangja a sarokból,

ahol úgy trónolt, mint valami groteszk kis király –, elégedett vagy a műveddel, Stella drágám. — Aztán felállt, és a lánya nyomában ő is elhagyta a társalgót.

Senki — legkevésbé Stella Godfrey, aki megalázottan és fájdalomba burkolózva ült a helyén — nem sietett megmagyarázni, hogy mi vált Godfrey rejtélyes megjegyzésének értelme.

A Moley által Samnek szólított detektív sietett be a patióból, és alig hallható hangon mondott valamit a felügyelőnek. Az nem túl nagy lelkesedéssel bólintott, sokatmondó pillantást küldött Ellery és Macklin bíró felé — az utóbbi mindedig magányosan, merev tartásban állt az egyik sarokban –, és kivonult.

Szinte abban a pillanatban megszűnt a feszültség, mintha valamiféle elektromos áramot kapcsoltak volna ki. Joseph A. Munn zajtalanul megmozdította a jobb lábát, és mély, hangtalan lélegzetet vett. Mrs. Constable gorgóarcára majdnem emberi kifejezés költözött, és súlyos vállalai megrakodtak. Mrs. Munn piciny, négyszögletes batisztzsebkendőt emelt a szeméhez. Cort bizonytalan léptekkel egy italokkal megrakodott asztalkához lépett, és töltött magának... Tiller sarkon fordult, mint aki menni készül.

— Ha megkérhetném, Tiller – mondta Ellery barátságosan; Tiller megállt, és az áram, mintegy varázsütésre, újra bekapcsolódott. — Aligha nélkülözhetünk valakit, aki a maga megfigyelőképességével rendelkezik. Lehet, hogy ez a tehetsége a közeljövőben még hasznunkra lesz... Hölgyeim és uraim! Kérem, nézzék el nekem, hogy kellemetlen társaságomat önökre erőltetem, és engedjék meg, hogy bekapcsolódjam e szomorú megbeszélésbe. A nevem Queen, az úr itt a bal oldalamon Macklin bíró, és...

— Maguknak ki engedte meg, hogy bebeszöljanak? — mordult fel hirtelen Joe Munn, és teljes magasságában felemelkedett. — Egy zsarú nem elég?

— Éppen azt szerettem volna elmondani – mondta Ellery türelmesen –, hogy Moley felügyelő úr felkért bennünket arra, hogy... ööö... tanácsadói szerepkörben működjünk közre. E minőségemben jogom van néhány

— őszintén remélem — lényeges kérdést feltenni önöknek. Kezdjük talán önnel, Mr. Munn, miután ön igen türelmetlennek látszik. Hány órákor vonult vissza tegnap este?

Munn néhány másodpercig hidegen nézte, és csak aztán válaszolt. Fekete szemének tekintete szilárd volt, mint a Spanish Cape lábainál fekvő tengermosta sziklák.

— Tizenegy harminc körül – mondta.

— Úgy tudtam, hogy a játék háromnegyed tizenkettőkor fejeződött be.

— Az utolsó félórában nem játszottam. Elnézést kértem és felmentem aludni.

— Értem – mondta Ellery csendesen. — Akkor, Mrs. Godfrey, miért

mondta ön az előbb, hogy Mr. Marcó volt az első, aki eltávozott a játékból?

— Ő, hát nem is tudom. Nem emlékezhetek mindenre. Ez az egész helyzet annyira lehetetlen...

— Teljesen érhető. De a valóságnak megfelelő válaszokat kell kapnunk; igen sok múlhat az önök emlékezetének hűségén... Mr. Munn, amikor ön felment, Marcó még folytatta a játékot itt, ebben a szobában?

— Ahogy mondja.

— Láttá vagy hallotta, amikor követte önt?

Munn felcsattant:

— Nem követett!

— Pusztá szóhasználat – mondta sietve Ellery. — Szóval?

— Nem. Mondom, hogy rögtön lefeküdtem. Semmit sem hallottam.

— És ön, Mrs. Munn?

A szép asszony éles hangján felkiáltott:

— Nem értem, miért faggatnak bennünket állandóan, Joe!

— Hallgass, Celia! – mondta Munn. — Mrs. Munn akkor jött fel, amikor én éppen bebújtam az ágyba, Queen. Közös szobánk van.

— Értem — mosolygott Ellery. — Gondolom, hosszabb ideje ismerte Marcót?

— Gondolhat, amit akar, de nem megy sokra vele. Tévedésben van, öregem. Még csak nem is láttam azt a liliumképű palit, mielőtt idejöttünk volna. — Munn könnyedén megvonta széles vállát. — Szerintem ugyan nem nagy veszteség. Odalenn Rióban az ilyen fiúk nem élnek sokáig. Egyébként – mondta kemény mosollyal – nem esetem ez az előkelő társaság, most, hogy belekóstoltam, már tudom – bár minden tiszteletem Mrs. Godfreyé. Celia és én azonnal lelépünk innen, mihelyt lehet, igaz, szivi?

— Kérlek, Joe! – szólt Mrs. Munn hevesen, és zavart pillantást vetett Mrs. Godfreyra.

— De Mrs. Godfreyt természetesen ismerte?

— Nem. Négy-öt hónapja jöttem meg Argentínából; New Yorkban megismerkedtem Mrs. Munn-nal, és összeálltunk. Jó sok dohányt szedtem össze odalenn, és itt is csak a pénz beszél. Meghívtak ide, Spanish Cape-re, ennyit tudok. Valahogy furán hangzott az egész, de a pokolba is! Ma már nem félek a finom társaságtól, mint régen.

Mrs. Godfrey hirtelen tehetetlen, ijedt kézmozdulatot tett, mintha megállítani próbálná Munnt, vagy valami veszélyt szeretne elhárítani. A férfi hirtelen elkeskenyülő szemmel nézett rá.

— Mi baj? Tán olyasmit mondtam, amit nem kellett volna?

— Valóban azt állítja – kérdezte Ellery halkán, előrehajolva –, hogy nem találkozott Godfreyékkal, és nem is hallott róluk, mielőtt meghívták volna

néhány napra a nyaralójukba?

Munn megsimogatta nagy, barna állat.

— Erről inkább Mrs. Godfrey kérdezze – mondta nyersen, és leült.

— De hiszen... — kezdte Stella Godfrey elfulladó hangon; orrlíkai kitágultak, és úgy tűnt, menten elájul. — De hiszen... mindig hívok ide... érdekes embereket. Mr. Munn izgalmas személyiségnek tűnt abból, amit az újságban írtak róla, és... Mrs. Munnt még Cecília Ball korában több revüben láttam a Broadwayn...

— Igen — bólintott Mrs. Munn, és elégedetten mosolygott. — Egy csomó showban szerepeltem. Minket, művészeket, mindig a legjobb helyekre hívnak meg.

Macklin bíró előrecsoszogott, és csendesen azt kérdezte:

— És ön, Mrs. Constable? Ön ugyebár régi barátnője Mrs. Godfrey-nak?

A testes asszony riadtan összerázkódott és a korábbi pánik — újjászülvette — visszazökött a szemébe. Mrs. Godfrey apró, ziháló hangokat hallatott, mint aki haldoklik.

— I-i-igen – suttogta Mrs. Godfrey vacogó fogakkal. — Mrs. Constable-t régen ismerem...

— É... évek... óta — lehelte Mrs. Constable; s gigászi keble úgy hullámozott, mint a viharzó tenger.

Ellery és Macklin bíró éppen sokatmondóan összenéztek, amikor Moley felügyelő gyalogolt be a patióból; súlyos bakancsai csak úgy dübörögtek a fényesre csiszolt padlón.

— Nos — dörmögte letompított hangon –, Marcó ruhái nincsenek meg, ez nagyjából már biztos. A fiúk mindenütt megkotorták a feneket, a sziklák alatt, a kövek között, az egész Cape körül. És átkutatták a terület minden centijét, sőt az országút és a park errefelé eső részét is. A ruhák sehol. Nincsenek, és kész. — Úgy harapdálta az ajkát, mintha nem hinne emberei jelentésének. — Mit mondjak? Még a strandokat is megnézték — mind a két nyilvános strandot — Spanish Cape két oldalán. No és persze az egész Warmg-birtokot. Gondolták, talán akad valami a parton — sosem lehet tudni. De sehol semmi, csak egy csomó papír, üres ételdoboz, lábnyom meg effélék. Egyszerűen nem érteni!

— Szörnyű furcsa – dünnyögte Macklin bíró.

— Most már csak egyet tehetünk — mondta Moley makacsul előreszegezve állát.

— Nem fog tetszeni ennek az előkelő népségnek itt, de én mégis megteszem. Azoknak a ruháknak itt *kell* lenniük valahol; honnan tudjam, hogy nincsenek-e *a házban*?

— A házban? Itt?

— Hát persze. — Moley vállat vont. — A fiúk titokban már kutatnak is. Van egy hátsó bejárat, és néhányan már odafent vannak; a hálószobákban keresgélnek. Már átkutattuk ennek a Jorumnak a konyhóját, a garázst, a csónakházat és az összes melléképületet. Megmondtam, hogy szedjenek össze mindent, ami érdekesnek látszik.

— Semmi más fejlemény? – kérdezte Ellery szórakozottan.

— Semmi a világon. Kidd kapitánynak és David Kummernek még mindig semmi nyoma; a csónak egyszerűen eltűnt. A Partórség egyik hajója most is őket keresi, és egy csomó helyi nyomozó úgyszintén. Éppen most zavartam el egy egész regimentnyi riportert. Csak úgy nyüzsögnek. Kirúgattam őket... Talán az egyetlen nyom, amiből lehet valami, ez a bizonyos Penfield, New Yorkban.

— Mit tett ebben az ügyben?

— Az egyik legjobb emberemet küldtem, hogy keresse meg. Van meghatalmazása, és ha kell, elhozza Penfieldet.

— Azt ugyan nem, ahogy én Penfieldet ismerem – mondta Macklin bíró kedvetlenül. — Agyafúrt ügyvéd az, felügyelő úr, és jócskán akad sütnivalója. Őt a maga embere ide nem hozza, hacsak ő maga nem akarja, hogy idehozzák. Mellesleg lehet, hogy szó nélkül eljön, ha az megfelel a céljának, vagy ezáltal elkerül valami bajt. Az egyetlen, amit tehet, hogy bízunk istenben:

— Az ördög vigye el! — sóhajtott a felügyelő. — Gyerünk fel Marcó szobájába!

— Csak ön után, Tiller! – mondta Ellery, és rámosolygott a kis emberre. — Azt hiszem, a többiek nyugodtan várhatnak itt is.

— Én, uram? — mormolta az inas, és felhúzta szabályos kis szemöldökét.

— Úgy bizony.

Tiller nyomában haladva — aki a komor képű felügyelőt követte — elhagyták a társalgót. Kővé meredt arcokat hagytak maguk mögött. Egy folyosón széles lépcsőhöz értek, Tiller bólintott, meghajolt a felügyelő felé, majd előre indult, felfelé.

— Nos? – kérdezte Macklin bíró halkán, miközben elnehezült lábaikat emelgették és rakosgatták a lépcsőkön. Szinte egyazon pillanatban eszméltek rá, hogy előző éjjel nem aludtak, és hogy tagjaikban ott bujkál a kimerültség. Kínos erőfeszítésbe került megmászni a lépcsőt.

Ellery összecsuicsörítette az ajkát, és összehúzta a kialvatlanságtól enyhén kivörösödött szemét.

— Különös helyzet — dünnyögte. — Bár a cselekmény már kezd halványan olvashatóvá válni.

— Ha ez alatt a Munnékat és a Mrs. Constable-t érintő dolgokat érted...

— Mi a véleményed róluk?

— Mint egyénekről, nem sok. Munn, annak alapján, amit Rosa mondott róla ma reggel és amit magam figyeltem meg az imént, veszedelmes fajta. Olyan ember, aki a szabad ég alatt érzi jól magát, fizikailag erős, és nem ismer félelmet, ezenkívül láthatóan olyan környezetben élt, ahol az erőszak mindennapos dolog. Ettől a néhány, megfogható tulajdonságtól eltekintve azonban rejtély, hogy miféle. A felesége... — A bíró sóhajtott. — Eléggé közönséges típus, attól tartok. De még a legközönségesebb típusoknál is gyakran kiszámíthatatlan, hogy mire képesek. Kemény, olcsó, számító alkat, aki legalább annyira a pénzéért ment Munnhoz, mint fizikai vonzerejéért. De teljes mértékben képes lenne arra, hogy szerelmi viszonyt folytasson a férje orra előtt. Mrs. Constable — legalábbis az én számomra — merő homály. Egyszerűen nem tudok rájönni, mitől retteg annyira.

— Nem?

— Középkorú asszony, akiről látni való, hogy a felső-középosztály tagja. Alighanem nagy családja van, felnőtt, talán már házas gyermekei, és jó feleség és anya. Véleményem szerint jóval több mint negyvenéves. Beszélünk kellene vele, fiam. Annyira nem illik ide...

— És közben mégis éppen az a fajta amerikai nő — mondta csendesen Ellery –, akit olyan gyakran látni párizsi kávéházak asztalánál a bulvárokon, amint bizonyos jó alakú, karcsú derekú fiatalemberekre kacsingat.

— Erre nem gondoltam — mormogta a bíró. — Esküszöm, igazad van. Szóval el tudod képzelni, hogy ő és Marcó...

— Furcsa egy ház ez – mondta Ellery –, és akad benne néhány ugyancsak furcsa ember. A legkülönösebb mindenestre Munnék és Mrs. Constable jelenléte.

— Tehát neked is feltűnt — súgta gyorsan az öregúr. — Az asszony hazudott... mind hazudtak...

— Hát persze — vonta meg a vállát Ellery, és megállt, hogy cigarettára gyújtson. — Sok mindenre fény derül – mondta –, ha majd megtudjuk, miért hívott meg Mrs. Godfrey három vadidegen embert a nyaralójába. — A lépcsők végére értek, és egy széles, szőnyegezett folyosón találták magukat. — És ha majd megtudjuk – folytatta Ellery különös hangon, miközben az előttük lépdelő Tiller hátát nézte –, miért fogadta el három vadidegen ember a meghívását anélkül, hogy — úgy látszik — bármit is kérdezett volna.

6. fejezet Az inas szemével

— Talán sznobságból, már legalábbis ami a második kérdést illeti — vetette fel a bíró.

— Vagy igen, vagy nem. — Ellery hirtelen megállt. — Mi a baj, Tiller?

A kis ember váratlanul lefékezett Moley felügyelő előtt; úgy megállt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és szépen manikűrözött kezével sima homlokára csapott.

— Magának meg mi baja, az ég szerelmére? — mordult fel Moley.

Tiller szenvedni látszott.

— Rendkívül sajnálom, uram, egészen elfelejtettem.

— Elfelejtette? Mit felejtett el? – kérdezte Ellery gyorsan, egyetlen hosszú lépéssel beérve őket. Macklin bíró a sarkában volt.

— A levélkét, uram. — Tiller lesütötte titokzatos kis szemét. — Egészen kiment a fejemből. Roppant módon sajnálom, uram.

— Levél! – kiáltotta Moley. — Miféle levél? — Hevesen megrázta Tiller sovány vállát. — Mi az ördögöt beszél?

— Ha megengedi, uram – mondta Tiller egy fájdalmas rándulás és egy mosoly között, és valahogy kisiklott a felügyelő súlyos keze alól. — Ez fáj, uram... Hát arról a levélről van szó, amelyet a saját szobámban találtam tegnap este, amikor visszatértem a sétából.

A folyosó falához hátrált, s riadt törpe módjára bámult fel a három nagy emberre, akik mozdulatlanul körülállták.

— No, ez érdekes újság – mondta Ellery meleg hangon. — Tiller, maga olyan, mint a mennyei manna ebben az egyébként ínséges időben. Pontosan milyen levélről van szó? Egy olyan ember, aki a maga képességeivel rendelkezik, bizonyára módot talált arra, hogy megfigyeljen bizonyos... ööö... apró részleteket, amelyek érdekelhetnek bennünket.

— Igen, uram — mormolta Tiller. — Valóban megfigyeltem bizonyos... apró részleteket, amint mondani szíveskedik, uram; és ezeket, ha szabad úgy mondanom, meglehetősen furcsának találtam. — Megállt, megnyalta keskeny ajkát, és ravaszksáan nézett fel rájuk.

— Kérem, Tiller – szólt a bíró türelmetlenül –, ez a levél magának szólt? Gondolom, valami fontos dolog állt benne, vagy olyasmi, ami kapcsolatban áll ezzel a csúnya ügygel, különben nem hozta volna szóba.

— Hogy fontos-e vagy kapcsolatban áll-e ezzel az ügygel – mondta az inas –, azt sajnos nem tudom, uram. Ugyanis az a helyzet, hogy a levél *nem* nekem szólt. Csupán azért bátorzkodtam említést tenni róla, mert a címzett — Mr. John Marcó volt, uram.

— Marcó! — robbant a felügyelő. — Akkor hogy a csudába került a maga szobájába?

— Azt bizony nem tudom, uram. De rögtön elmondom, mi történt, és talán ön tudni fogja. Kilenc óra harminc körül járhatott az idő amikor visszatértem a házba — a szállásom a földszinten van, a személyzeti szárnyon, uram –, és

egyenesen a szobámba mentem. A levelet a pincérkabátom belső zsebének külső oldalára tűzve találtam — gombostűvel tűzték oda –, olyan helyre, ahol nem kerülhette el a figyelmemet. Ugyanis minden este kilenc óra harminc körül felveszem a pincérkabátomat, és várom, hogy a házban vendégeskedő urak feljöjjenek a szobáikba ezért vagy azért, és ilyenkor italokat szolgálok fel nekik, amennyiben úgy kívánják. A földszinten természetesen a komornyik látja el ezt a feladatot, így tehát...

— Ez szokás itt, Tiller? – kérdezte Ellery lassan.

— Igen, uram. Mrs. Godfrey utasítására ezt teszem, amióta csak idejöttem.

— A házban mindenki ismeri ezt a szokást?

— Ó igen, uram. Az én feladatom tájékoztatni az urakat erről, mihelyt megérkeznek.

— És nem visel pincérkabátot este kilenc harminc előtt?

— Nem, uram. Addig sötét ruhát hordok — amilyenben most lát, uram.

— Hmm... érdekes... Folytassa, Tiller!

Tiller meghajolt.

— Igen, uram. Folytatom. Természetesen levettem a levelet — zárt borítékban volt –, és megnéztem a borítékon levő szöveget...

— Szöveget? Tiller, maga felülmúlhatatlan. Honnan tudja, hogy levél volt benne? Feltételezem, hogy nem bontotta fel a borítékot.

— Megtapintottam – felelte Tiller ünnepélyesen. — Házi levélpapír volt — legalábbis a boríték az volt, uram. A következő állt rajta, írógéppel írva: *“Mr. John Marcónak. Személyesen. Fontos. Tanúk jelenléte nélkül kézbesítendő. MA ÉJJEL.”* Szó szerint, uram. Pontosan emlékszem. A “ma éjjel” csupa nagybetűvel és aláhúzva, uram.

— Azt persze nem tudja — ráncolta a homlokát a bíró –, hogy körülbelül mely időben tűzhették a levelet a pincérkabátjára, Tiller?

— De azt hiszem, igen, uram — vágta rá a bámulatos kis ember. — Úgy van, uram. Nem sokkal azután, hogy Mrs. Godfrey és vendégei befejezték a vacsorát — talán néhány perccel később –, szerét ejtettem, hogy a szobámba és a ruhásszekrényemhez menjek. Véletlenül súroltam a pincérkabátomat, a ruhásszekrényben, és az kinyílt, uram. Biztos vagyok abban, hogy ha benne lett volna a levél, észrevettem volna.

— Mikor fejeződött be a vacsora? — mordult rá Moley.

— Valamivel fél nyolc után, uram; talán hét óra harmincötökor.

— Rögtön ezután elhagyta a szobáját?

— Igen, uram, és nem is mentem vissza kilenc óra harmincig, amikor is megtaláltam a levelet.

— Tehát – dünnyögte Ellery — a levelet nagyjairól háromnegyed nyolc és kilenc harminc között helyezték el. Kár, hogy nem tudjuk pontosabban

meghatározni, ki és mikor kószált el a bridzsasztaltól... No, és aztán, Tiller? Mit tett?

— Fogtam a levelet, uram, és elmentem megkeresni Mr. Marcót. De amikor játszani láttam a társalgóban — bizonyára emlékszik, uram, akkor tért vissza a teraszról —, úgy döntöttem, hogy betartom a borítékra írt utasítást, és várok addig, amíg kettesben lehetünk. A patióban váraкоztam; végül — gondolom, egy olyan játszma során, amelyben ő volt az asztal — Mr. Marcó kísértelt egy kicsit levegőzni. Rögtön átadtam neki a levelet, és ő elolvasta. Láttam, hogy megváltozik az arc kifejezése, és ravasz mosoly jelenik meg a szemében. Aztán még egyszer elolvasta, és érzésem szerint egy kissé — Tiller óvatosan kereste a megfelelő kifejezést — zavartnak látszott, mint aki nem ért valamit. De aztán vállat vont, egy bankjegyet hajított oda nekem, és... ööö... rám mordult, hogy senkinek se említsem a levelet. Aztán visszatért a játékhoz. Én ismét felmentem, hogy amennyiben szükséges, italt szolgáljak fel az uraknak.

— Mit csinált Marcó a levéllel? — kérdezte a felügyelő.

— Összegyűrte és az egyik kabátzsebébe dugta, uram.

— Talán ez a magyarázata annak, hogy miért várta olyan türelmetlenül a játszma végét — dörmögte Ellery. — Kitűnő, Tiller! Nem is tudom, hová lennének maga nélkül.

— Köszönöm, uram. Nagyon megtisztel. Távozhatom, uram?

— Szó sem lehet róla — mondta Moley komoran. — Jöjjön csak velünk Marcó szobájába, Tiller. Valami azt súgja nekem, hogy lesz még mondanivalója számunkra.

A folyosó keleti szárnyának legvégén civil ruhás detektív gubbasztott egy ajtó előtt, lábával szórakozottan átkulcsolva a széklábat.

— Történt valami, Roush? — kérdezte Moley.

A nyomozó lustán kiköpött a folyosó végi nyitott ablakon, majd megrázta a fejét.

— Csend van, mint a temetőben, főnök. Nem merészkednek ide.

— Érthető — mondta Moley szárazon. — Menjen arrébb, Roush! Hadd tekintsük meg

Mr. Marcó budoárját. — Elforgatta a kilincsgombot, és kinyitotta az ajtót.

A társalgó cífrasága felkészíthette volna őket az eléjük táruló látványra. A szobát, amelyet most bámultak, a Spanish Cape-en vendégszobának nevezték. Egyébként egy király hálószobájának is beillett volna. A berendezés a legjobb spanyol stílusban készült, és kétségkívül volt hangulata — az a régies hangulat, amit a sötét fa, a kovácsoltvas és a nyers színek árasztanak. A gigászi mennyezetes ágy fölött királyi baldachin díszelgett, amelyről súlyos, hímzett drapéria hullott alá. Az oszlopokat, az ágyat, a szekretert, a székeket, a

komódot és az asztalokat keményfából faragták; mennyezetvilágításról egy láncokból, kovácsoltvasból és rafináltan gyertyákat formázó üvegből készült óriási alkalmatosság gondoskodott. A komódon, gyönyörű vastartókba foglalva két viaszmonstrum: két valódi gyertya állt. A kőből készült kandalló, amelyben, mint azt tűz nyalta belseje mutatta, rendszeres alapossággal fűtöttek, hatalmas, egy tömbből faragott párkányt támogatott.

— Az öreg Godfrey igazán kitett magáért — dörmögte Ellery a szobába lépve. — És mindezt mi végre? Egy láthatólag nem kívánatos vendég kedvéért, aki épp ezt a helyet választja arra, hogy megszabaduljon haszontalan életétől, mit sem törődve a házigazdát emiatt sújtó kellemetlenségekkel. Tapintatlanság volt Marcó részéről, hogy mást ne mondjak. Egyébként előnyösen állhatott neki ez a látványos háttér. Határozottan van benne valami spanyolos, még holtan is. Mondjuk, testhez álló nadrágban és zekében...

— Inkább hatlábnyira a föld alatt — morogta Moley felügyelő. — Ne piszmozgunk, Mr. Queen. Roush azt mondja, beszélt a szobalányokkal, és szerintük ma még senki sem nyúlt ehhez a szobához. Olyan hamar ideértünk, hogy nem volt rá alkalmuk, Roush meg háromnegyed hét óta itt táboroz. Szóval körülbelül úgy van minden, mint amikor Marcó a bridzsparti után feljött ide az este.

— Hacsak az éjszaka folyamán be nem jött valaki — vetette közbe Macklin bíró, aggodalommal a hangjában. — Vajon... — Előrelépett, és az ágy felé nyújtotta hosszú nyakát. Az ágytakaró hiányzott, legalábbis látni nem lehetett, és a lepedőt, valamint az élénk színű, monogramos paplan sarkát visszahajtották — nyilván a szobalány, a vendég várható nyugovóra térése előtt. De a párna hatalmas volt, szögletes, duzzadó és gyüretlen, és az ágy nem viselte emberi test lenyomatát. Hanyagul az ágyra hajítva fehér, enyhén meggyűrődött vászonruha hevert, mellette fehér ing, kagylószínű nyakkendő, gyűrött zsebkendő, két darabból álló alsónemű, és egy pár fehér selyemzokni. Láthatóan mindet viselték. A padlón, az ágy közelében fehér borjúbőr férficipő hevert.

— Ezt a ruházatot viselte Marcó tegnap este. Tiller?. – kérdezte az öregúr.

Az apró termetű inas, aki eddig némán állt a nyitott ajtó mellett, most becsukta az ajtót Roush nyomozó kissé megdöbbsent arca előtt, és Macklin bíró mellé lépett, ahonnan végignézett a levetett ruhákon, majd a cipőkön. Felemelte kifürkészhetetlen tekintetét, és tisztelettudóan mondta:

— Igen, uram.

— Hiányzik valami? – kérdezte Moley.

— Nem, uram. Kivéve talán – folytatta Tiller komolyan, egy perc szünet után — a zsebek tartalmát. Volt egy órája — Elgin márkájú, fehéraranyból, kerek számlappal, tizenhét köves –, az nincs itt. Azonkívül hiányzik Mr.

Marcó levéltárcája és cigarettatárcája is.

Moley kelletlen elismeréssel nézett rá.

— Nagyon jó. Ha bármikor állást akar, mint nyomozó, forduljon hozzám, Tiller. Nos, Mr. Queen, *ehhez* mit szól?

Ellery két ujjával felemelte a vászonnadrágot, vállat vont, és hanyagul visszadobta az ágyra.

— Mit kellene szólnom?

— Hát – mondta a bíró elkeseredett hangon – anyaszült meztelenül találjuk meg a fickót, és itt vannak a ruhák, amiket tegnap este viselt; mit szólhat ehhez az ember? Elismerem, hogy különös, sőt képtelen következtetés, de kutya legyen, ha nem az a látszat, hogy egy szál köpenyben, és egyébként csupaszon ment le a teraszra az éjjel!

— Egy nyavalyát! – mondta a felügyelő jól érthetően. — Bocsásson meg, bíró úr. De hát mit gondol, miért mondtam a fiúknak, hogy odakint keressék a ruháit? Az ördögbe is, ha *ezt* képzelem, az első dolgom az lett volna, hogy ezt a szobát kutassam át!

— Uraim, uraim! — kuncogott Ellery, le nem véve a szemét a szétszórt ruhákról. — Úgy látszik, kedves Szolónom, nem gondoltál az ellenkező lehetőségre, amelyik éppoly groteszk, azaz, hogy Marcót a gyilkosa itt ölte meg, levetkőztette, aztán az emberekkel teli házon keresztül lecipelte a tetemét a teraszra! Nem, nem, bíró uram, úgy van, ahogy a felügyelő mondja. A magyarázat sokkal egyszerűbb ennél, és az az érzésem, hogy Tiller, mint máskor, most is meg tudja adni azt. Így van, Tiller?

— Azt hiszem, igen, uram – dűnnyögte Tiller szerényen, és csillogó szemmel nézett Elleryre.

— Tessék! – mondta Ellery. — “Tiller mindent tud.” Gondolom, Marcó levetkőzött, amikor tegnap éjjel visszatért a szobájába, és azonnal tetőtől talpig átöltözött. Ugye?

Macklin bíró sovány, öreg arcára csalódottság ült ki. — öregkoromra elbutulok. Az én hibám. A meztelenség problémája egészen félrevezetett. Persze hogy így volt.

— Igen, uram – mondta Tiller komoran bólogatva. — Van ugyanis egy kis fülkém — afféle tálaló — a hall nyugati végén; ott szoktam tartózkodni késő estig, amíg az urak mind visszavonulnak. Háromnegyed tizenkettő lehetett, amikor a jelző — ott találja a gombot az ágy mellett, felügyelő úr, kérem — Mr. Marcó szobájába szólított.

— Körülbelül akkor, amikor a játék után felment — dörmögte Moley. Az ágy mellett állt, és a ledobált fehér ruhák zsebeit vizsgálta, de semmit nem talált.

— Nyilván, uram. Mr. Marcó éppen ezt a fehér kabátot vette le, amikor

beléptem a szobába. Az arca kipirult, és türelmetlennék látszott. Alaposan... lehordott, úgymond, a "tötymörgésemért", és utasított, hogy hozzak egy dupla whiskyt szódával, és készítsek ki bizonyos ruhanemüket.

— Gorombáskodott magával, ugye? – mondta a felügyelő csendesen. — Folytassa.

— Behoztam a whiskyt szódával, uram, majd mialatt... ööö... felhajtotta, hozzákezdtem az általa megjelölt ruhanemük kikészítéséhez.

— Amelyek a következők voltak — csattant fel Ellery. — Kérem, Tiller, kevesebb finomkodást! Nem várhatunk egy hétig.

— Igen, uram. A következők voltak: — Tiller összehúzta a száját, és az ég felé emelte tekintetét — sötétszürke öltöny, kétsoros, mellénnyel; fekete, hegyes orrú, fűzős félcipő; fehér ing, sötétszürke nyakkendő; friss, két darabból álló alsónemű; fekete selyemzokni; fekete zoknitartó; fekete nadrágtartó; sötétszürke díszsebkendő az öltöny felső zsebéhez; fekete nemez puhakalap; nehéz ébenfa sétatálca; és a teljes estélyi ruhájához tartozó hosszú, fekete báli köpeny.

— Egy pillanat, Tiller. Már az előbb is kérdezni akartam magát arról a köpenyről. Van valami elképzelése, miért vette fel tegnap éjjel? Kissé ódivatú ruhadarab.

— Valóban az, uram. De Mr. Marcóban volt némi különtség. Az ízlése az öltözködés terén, uram... — Tiller szomorúan ingatta keskeny kis fejét. — Azt hiszem, mormogott valamit arról, hogy az éjszaka hűvös — ami úgy is volt, uram –, amikor felszólított, hogy a köpenyt is készítsem ki a többi holmival együtt, így hát...

— Menni készült?

— Ezt természetesen nem tudhatom pontosan, uram, bár határozottan az volt a benyomásom.

— Rendszeresen átöltözött így, késő éjjel?

— Ő, nem, uram. Ez teljességgel szokatlan volt. Mindenesetre, míg én kiraktam a holmiját, ő bement a fürdőszobába, és lezuhanyozott. Amikor kijött, papucsban és köntösben, frissen borotváltva és megfésülködve...

— Az ördögbe is, hát hova indulhatott éjfélkor? — robbant ki Moley felügyelőből. — Ilyenkor cicomázkodni!

— Igen, uram – mondta Tiller halkán.

— Magam is csodálkoztam. De meglehetősen biztos voltam abban, hogy egy hölgygel készül találkozni, uram. Ugyanis...

— Egy hölgygel! – kiáltott fel a bíró. — Honnan veszi ezt?

— Az arckifejezéséből, uram, és abból az idegességéből, amit egy, az inggalléron felfedezett apró ránc — egészen apró ránc volt, uram — láttán mutatott. Mindig így viselkedett, amikor egy... egy... ööö... fontos hölgygel

készült találkozni. A helyzet az, hogy szidalmazott, uram. Egészen... egészen...
— Most az egyszer, úgy látszott, Tiller nem találja a megfelelő szavakat. Különös kifejezés lopózott a tekintetébe, de rögvest el is tűnt onnan.

Ellery merően nézte.

— Nem kedvelte Mr. Marcót, ugye? Tiller rosszállóan mosolygott; már visszanyerte önuralmát.

— Nem mennék olyan messze, hogy ezt mondjam, uram, de — nehéz természetű úr volt. Igen nehéz természetű. És, ha szabad úgy mondanom uram, túlságosan sokat törődött a megjelenésével. Képes volt tizenöt perctől félóráig terjedő időt eltölteni *azzal*, hogy az arcát vizsgálgatta a fürdőszobatórkörben, hol erre fordítva, hol arra, mintha azt ellenőrizné, hogy minden egyes pórusa tiszta-e, és hogy a jobb arcéle, uram, valóban vonzóbb-e, mint a bal. És... ööö... illatszereket használt!

— Illatszereket! – kiáltott a bíró elborzadva.

— Rettenetes, Tiller, egyszerűen rettenetes – mondta Ellery mosolyogva.

— Nem kívánnám magamnak, hogy egyszer az én bogaraimat elemezze. Az úr az inas szemével — hát ez kitűnő! Tehát amikor kijött a fürdőszobából...

— Szóval nőügy? – dünnyögte Moley, akinek az esze, úgy látszik, valahol másutt járt.

— Igen, uram. Amikor zuhanyozás után kijött a fürdőszobából, épp a zsebeiben levő tárgyakat tettem ki — némi aprópénzt, az előbb említett órát, levéltárcát, cigarettatárcát és néhány más apróságot. Ezeket természetesen át akartam tenni a sötét ruhába. De a ráncos gallérral kapcsolatos... ööö... kellemetlen incidens után rám rontott, ha szabad úgy mondanom, és kiragadta a fehér kabátot a kezemből. Ha jól emlékszem, uram, “átkozott minden lében kanál”-nak nevezett. És dühösen kiparancsolt a szobából, hogy majd maga öltözik.

— Szóval ez az egész — kezdte Moley, de Ellery félbeszakította.

— Talán nem egészen. — Elgondolkodva nézte a kis embert. — Nem vont le valami következtetést arra vonatkozólag, hogy miféle oka volt a haragra? Talált valami... izé... személyes dolgot a zsebében?

Tiller lelkesen bólintott.

— Igen, uram. A levelet.

— Aha! Ezért zavarta ki magát a szobából?

— Úgy vélem, uram. — Tiller sóhajtott. — Sőt majdnem biztos vagyok benne. Ugyanis, amíg az ajtó felé mentem, láttam, amint széttépi a levelet — borítékostul –, és a kandallóba hajítja, amelyben korábban kisebb tüzet raktam estére!

A három férfi szinte egyszerre ugrott a kandallóhoz, a szemükben izgatott várakozás fénye villant. Tiller a helyén maradt, és tisztelettudóan figyelte őket.

Aztán, miközben azok térdre vetették magukat, és kotorászni kezdtek a hűlt hamu halmocskáiban, megköszöri a torkát, hunyorgott, majd csendben a szoba távolabbi oldalán levő hatalmas ruhásszekrényhez ment. Kinyitotta az ajtaját, és kutatni kezdett benne.

— Micsoda szerencse lenne — kezdte Moley dünyögve.

— Óvatosan! – kiáltott rá Ellery. — Még lehetséges... ha csak részben égett el, könnyen törik... öt perc múlva mind a hárman mélyen elkomorodva tisztogatták összepiszkolódott kezüket. Semmit sem találtak.

— Egészen elégett — mérgeződött a felügyelő. — Pedig micsoda szerencse lett volna, a fene eye meg...

— Egy pillanat! — Ellery talpra ugrott, és gyorsan körülnézett. — Nem úgy tűnik, mintha a hamu a tüztérben papírtól származna. Legalábbis nem elég ahhoz, hogy... — Hirtelen megtorpant, és éles tekintettel nézett Tillerre. Az emberke nyugodtan becsukta a szekrényajtót. — Mi az ördögben sántikál, Tiller?

— Csak ellenőrzöm Mr. Marcó ruhatárát, uram — válaszolta Tiller szerényen. — Arra gondoltam, hogy önök talán tudni óhajtják, hiányzik-e valami az általam előbb felsorolt ruhadarabokon kívül.

Ellery eltátotta a száját. Aztán elnevette magát:

— Keblemre, Tiller! Maga és én cimborák lehetnénk! És hiányzik valami?

— Nem, uram – mondta Tiller, szinte sajnálkozva.

— Egészen biztos?

— Egészen, uram. Ugyanis módomban volt Mr. Marcó ruhatárát igen alaposan megismerni. Ha gondolja, átnézném a komódot...

— Jó ötlet. Tegye azt! — Ellery elfordult, és úgy nézelődött a szobában, mint aki keres valamit, miközben Tiller, sima kis arcán elégedett mosollyal a díszes, faragott komódhoz vonult, és nyitogatni kezdte a fiókokat. Moley felügyelő csendben odasétált mellé, és figyelte.

Ellery és Macklin bíró gyors pillantást váltottak, és szó nélkül külön-külön, de egymás munkáját mintegy kiegészítve, kutatni kezdtek a hálósobában. Némán dolgoztak; a csendet csak a nyitódó és csukódó fiókok *zaja* törte meg.

— Semmi – jelentette végül Tiller szomorúan, és betolta a komód felső fiókját. — Nincs semmi, ami nem ide való. És nem is hiányzik semmi. Sajnálom, uram.

— Ezt úgy mondja, mintha maga tehetne róla — húzta a szavakat Ellery, és a fürdőszoba felé indult, amelynek ajtaja nyitva állt..

— De azért jó ötlet volt, Tiller... – mondta, és eltűnt a fürdőszobában.

— Egyetlen levél sincs sehol – mondta mérgesen Moley. — Óvatos csirkefogó lehetett, annyi szent. Hát azt hiszem, ezzel...

Ellery hangja szakította félbe. Furcsán, hidegen szólt. Megfordultak; ott állt

a fürdőszobaajtóban, mereven és szigorúan. Tiller kifejezéstelen arcára szegezte tekintetét.

— Tiller! - mondta határozott, hűvös hangon.

— Igen, uram? — A kis ember szemöldöke kérdően emelkedett fel.

— Hazudott, ugye, amikor azt mondta, hogy nem olvasta a levél tartalmát, amelyet Mr. Marcónak adott át?

Tiller szemében valami megcsillant, és a fülei lassan elvörösödtek.

— Bocsásson meg, uram, de azt hiszem, rosszul értettem, amit mond – szölt csendesen.

Tekintetük egymásba kapcsolódott. Aztán Ellery felsóhajtott.

— *Maga* bocsásson meg nekem. De hát tudnom kellett. Többé már nem jött vissza ide, miután Marcó elküldte az éjjel?

— Nem, uram – mondta az inas az előbbi csendes hangon.

— Lefeküdt?

— Igen, uram. Előbb még visszamentem a tálalóba, hogy megtudjam, nem hívott-e még valaki. Tudja, uram, még ott volt Mr. Munn, Mr. Cort, és — úgy tudtam — Mr. Kummer is. Akkor még nem tudtam, hogy Mr. Kummer elrabolták. De nem volt semmi, így lementem a saját szobámba, és lefeküdtem.

— És mikor volt az, hogy Marcó utasítására elhagyta ezt a szobát?

— Majdnem pontosan éjfélkor, uram.

Ellery ismét felsóhajtott, és a fejével intett Moley felügyelőnek és Macklin bírónak. Azok meglepetten odamentek.

— Erről jut eszembe, Tiller, gondolom, látta Mr. Munnt és később Mrs. Munnt, amint a szobájukba mentek ezen az emeleten.

— Mr. Munnt igen, uram, körülbelül tizenegy harminckor. Mrs. Munnt nem láttam.

— Értem. — Ellery arrébb lépett. — Nos, uraim – mondta szórakozottan –, itt a levelük.

Először nem láttak mást, mint a mosdókagyló peremén heverő borotválkozó szerszámokat — száradt, fehér habbal bevont ecsetet, önborotvát, kis, zöld üvegben arcszeszt és egy dobozban borotvaszappanport. Ellery hüvelykujja azonban mutatta az irányt; beléptek, és megpillantották a levelet, amely a vécéülöke lehajtott fedelén feküdt.

Apró, csontszínű papírdarabokból állt — ugyanaz a levélpapír volt, amelyet korábban a terasz kerek asztalán láttak. A sok kis, csipkés papírszelet mindegyike gyűrött volt, nagy részük széle megpörkölődött, és egyesek — ezt a négyszög üresen maradt darabjai jól mutatták — hiányoztak. A levelet ugyanis gondosan összeállította valaki — fáradságos munkával illesztve tépett szeletet szelet mellé –, valaki, aki nyilván a kandallóból kotorta ki a

maradványokat.

— Azzal, ami a padlón fekszik, ne törődjenek! – mondta Ellery. — Azok csak a boríték darabjai, és csúnyán összeégtek. A levelet olvassák!

— Te raktad össze? – kérdezte a bíró.

— Én? — Ellery vállat vont. — Pontosan így találtam.

A két idősebb férfi a kagyló fölé hajolt. A szöveg — még így, töredékesen is — megdöbbenően jól olvasható volt.

Nem volt rajta sem dátum, sem megszólítás. A szöveget géppel írták, és ami megmaradt belőle, így szólt:

„... zszunk a ter... ma... jel
l... or. Nagy... tos...
dül gyere. Én is e.....ek. Na...n
... lek, lé.....tt.

Rosa"

Rosa! — tátogott a bíró. — Az... az lehetetlen! Nem... Hiszen ez fizikai képtelenség!

— Zavaros — morogta Moley felügyelő. — Egyre zavarosabb az egész!

— Nem értem... Különös.

— Elkésérítően az – mondta Ellery szárazon. — Marcó legalábbis biztosan úgy találta. Ugyanis a levélbeli utasításokat követve egyenesen a halál jól ismert karjaiba sétált.

— Gondolod, hogy itt okozati összefüggésről van szó? – kérdezte a bíró.

— Az üzenet vezette a halálba?

— Erre könnyű lesz rájönnünk.

— Elég egyszerűnek látszik — ráncolta a homlokát az öregúr. — Nézzük csak! “Találkozunk a teraszon ma éjjel 1 órakor. Nagy...” igen, igen! “Nagyon fontos...” azt hiszem, ez: “Egyedül gyere. Én is...”, valószínűleg. “Én is egyedül leszek.” A vége már könnyű: “Nagyon kérek, légy ott. Rosa.”

— Ezzel az ifjú hölgygel alighanem beszélnem kell – mondta komoran a felügyelő, és az ajtó felé vette útját. — Méghez azonnal! — Aztán megfordult. — Várjunk csak, most jut eszembe. Ki az ördög rakta össze ezeket a papírdarabokat? Talán mégiscsak Tiller volt. Ha...

— Tiller igazat mondott – szólt Ellery, szórakozottan törülgetve csiptetője üvegét. — Ebben biztos vagyok. Különben is, ha Tiller állította volna össze a levelet, nem követi el azt a hibát, hogy olyan helyen hagyja, ahol ráakadunk. Rendkívül eszes kis úriember. Nem, nem; hagyja Tillert.

— Másrészt azonban valaki mégiscsak belopózott ide, miután Marcó elment a végzetes találkára. Kiszedegette a papírszeleteket a kandallóból —

igen gyengén éghetett, ha Marcó, aki izgatott lelkiállapotban volt, észre sem vette, hogy kialudt –, szétválogatta őket, eldobta a boríték darabjait — ezekre nem volt szüksége –, nagyon gondosan összeállította azt, ami a levélből megmaradt.

— De miért a fürdőszobában? — morgott Moley. — Ez is roppant gyanús!

Ellery vállat vont.

— Nem vagyok biztos abban, hogy ez lényeges. Valószínűleg azért, hogy biztonságban legyen, amíg helyreállítja a levelet. Elővigyázatosság arra az esetre, ha valaki váratlanul benyitna. — Átlátszó borítékot vett elő a tárcájából, és óvatosan beledugdosta a levél darabkáit. — Erre még szükségünk lesz, felügyelő úr. Természetesen csak kölcsönveszem.

— Az aláírást is géppel írták — dűnnyögte Macklin bíró, aki, úgy tűnt, még mindig az előbbi gondolatsornál tartott. — Úgy látszik...

Ellery a fürdőszoba ajtajához ment.

— Tiller! – mondta szívélyesen.

A kis ember tisztelettudóan és figyelmesen állt, pontosan ott, ahol az imént hagyták.

— Igen, uram?

Ellery odasétált mellé, elővette a cigarettatárcáját, felkattintotta, és így szólt:

— Rágyújt?

Tiller láthatóan elszörnyedt.

— Ó nem, uram. Hogyan tehetném?

— Én ugyan nem tudom, miért ne tehetné, de ahogy óhajtja. — Ellery cigarettát dugott az ajkai közé. A két idősebb férfi némán tűnődve figyelte az ajtóból. Tiller valahonnan gyufát varázsolt elő, meggyújtotta, és alázatosan Ellery cigarettájának a végéhez tartotta. — Köszönöm. Tudja, Tiller – folytatta Ellery, élvezettel pöfékelve –, maga már eddig is felbecsülhetetlen szolgálatot tett nekünk ebben az ügyben. Nem is tudom, mire mentünk volna maga nélkül.

— Köszönöm, uram. A bűnösnek bűnhődnie kell.

— Így van. Egyébként van írógép a házban?

Tiller pislogott.

— Úgy hiszem, igen, uram. A könyvtárban.

— Az az egyetlen?

— Igen, uram. Tudniillik Mr. Godfrey nyáron nem folytat semmiféle rendszeres üzleti tevékenységet; még csak titkárt sem tart itt, Az írógépet igen keveset használják.

— Hmmm... Azt ugyebár nem kell külön elmagyaráznom magának, Tiller, hogy akad néhány balszerencsés apróság is ebben a dologban.

— Valóban, uram?

— Valóban. Például itt van az a tény, hogy az emberiség azon jótévőjének kivételével — hogy Mr. Godfreyt idézzem —, aki megszabadította a világot Marcótól, úgy tűnik, maga volt az utolsó, aki életben látta őt. Ez baj. No persze, ha a szerencse valóban a mi oldalunkon állna...

— De hiszen – mondta Tiller finoman, apró kezeit összekulcsolva maga előtt — ott áll, uram.

— Hogyan? — Ellery hirtelen leengedte a cigarettáját.

— Ugyanis *nem* én voltam az utolsó, aki életben láttam Mr. Marcót, uram, természetesen, nem beszélve most a gyilkosáról — Tiller köhécselt, és a szemét diszkréten lesütve szünetet tartott.

Moley keresztülrontott a szobán.

— Maga nyavalyás kis csirkefogó! — bömbölte felbőszültén. — Mindent úgy kell kiszedni magából, mintha a fogát húznánk. Miért nem tudta ezt előbb megmondani!...

— De kérem, felügyelő úr — mormogta Ellery. — Tiller és én remekül megértjük egymást. Az ilyenfajta kényes dolgok csak bizonyos... hmmm... tapintattal adhatók elő. Igen, Tiller?

A kis ember ismét köhécselt, ezúttal zavarában.

— Nem is tudom, hogy beszélhetek-e, uram. Ugyanis meglehetősen kényes helyzetben vagyok; amint ön mondja, uram...

— Beszéljen, a fene egye meg! – ordította Moley.

— Éppen távozni készültem a tálalóból, miután Mr. Marcó kiharancsolt ebből a szobából – folytatta Tiller megingathatatlan nyugalommal –, amikor hallottam, hogy valaki felfelé jön a lépcsőn. Aztán megláttam a hölgyet...

— Hölgyet, Tiller? – kérdezte Ellery szelíden, és a tekintetével figyelmeztette Moleyt.

— Igen, uram. Láttam, amint lábujjhegyen végighalad a folyosón, Mr. Marcó szobája felé tart, aztán gyorsan belép... kopogás nélkül, uram.

— Azt mondja, kopogás nélkül? — dűnynyögte a bíró. — Akkor ez a hölgy — bárki volt is — azonos azzal a személlyel, aki kikotorta a levelet a kandallóból!

— Nem hiszem, uram – mondta Tiller sajnálkozva. — Ugyanis Mr. Marcó még nem végzett az öltözködéssel. Nem végezhetett; csupán egy-két perc telhetett el azóta, hogy magára hagytam. Tehát még a hálószobában volt. Különben is hallottam, ahogy vitatkoznak...

— Vitatkoznak!

— Ó, igen, uram. Rendkívül hevesen.

— Mintha azt mondta volna – szólta Ellery lágyan –, hogy a tálalója a folyosó túlsó végén van, Tiller. Talán hallgatózott Marcó ajtaja előtt?

— Nem, uram. De nagyon hangosan beszéltek... — egy bizonyos ideig. Kénytelen kellett hallottam. Aztán lecsendesedtek.

Moley az ajkait harapdálta, és hosszú léptekkel járt fel-alá, miközben úgy méregette Tiller keskeny kis fejét, mint aki hóhérbárdot kíván a kezébe.

— Nahát, Tiller! – mondta Ellery, s a mosolya csupa megértés volt. — És ki volt Mr. Marcó titokzatos éjjéli hölgylátogatója?

Tiller megnyalta az ajkát, és kissé huncutul nézett a felügyelőre. Aztán szörnyülködve biggyesztette le a szája szélét.

— Egészen borzasztó volt, uram. Amikor Mr. Marcó a leghangosabban kiabált — pontosan emlékszem a szavaira, már megbocsássanak az urak –, “átkozott, kotnyeles ribancnak” nevezte önmagát...

— Ki volt az? — üvöltötte Moley, akinek minden önuralma elfogyott.

— Mrs. Godfrey, uram.

7. fejezet Erkölcsök, gyilkosok és szobalányok

— Haladunk – szolt Mr. Ellery Queen kissé álmatagon. — Felügyelő úr, eljutottunk a lényeghez. Ismét csak Tiller mindentudásának jóvoltából. — Vidáman csillant a szeme:

— A mai nap folyamán kellőképpen megbizonyosodtunk arról, Tiller, hogy maga éles szemű megfigyelője az emberi állatfajnak.

— Levetette magát Marcó ágyára, és a feje alatt összefonta a karját. — Milyen fajta férfi illet durva szavakkal egy hölgyet?

— Nos, uram — mormolta Tiller némi diszkrét köhécselés után –, az irodalomban ez a... hm... Dashiell Hammett-féle típus, uram.

— Aha. Kérges külső, alatta arany szív.

— Igen, uram. Káromkodás, erőszak alkalmazása...

— Maradjunk a való életnél, Tiller. Egyébként úgy látom, maga szenvedélyes detektívregény-olvasó.

— Ó, igen, uram! Az ön könyvei közül is többet olvastam, uram, és...

— Hmmm – mondta Ellery sietve. — Ezt most hagyjuk. Szóval a való életben, Tiller?

— Attól félek, uram – mondta szomorú hangon az inas –, hogy a való életben kevés az arany szív. Annál több a kérges külső. Véleményem szerint, uram, a nőket szidalmazó férfiaknak két nagy csoportja van. A megrögzött nőgyűlölők és... a férjek.

— Bravó! – kiáltott Ellery, és felült az ágyon. — És még egyszer bravó! Hallottad ezt, bíró uram? Nőgyűlölők és férjek! Remek, Tiller; ez majdnem epigramma! Nem, isten bizony, visszavonom: ez teljességgel epigramma!

A bíró akaratlanul is elnevette magát. De Moley felügyelő az égnek emelte

kezét, dühödten Elleryre bámult, aztán sarkon fordult és az ajtó felé indult.

— Egy pillanat, felügyelő úr — nyújtotta a szót Ellery. — Ez nem üres fecsegés. — Moley megállt, és lassan visszafordult. — Idáig nagyon jó, Tiller. Most azonban egy bizonyos John Marcó nevű úriemberre gondolva filozofálgatunk. Még a legfelületesebb elemzés is azt mutatja, hogy ő sem az egyik, sem a másik osztályba nem illik bele. Annyit tudunk az elhunyról, hogy éppenséggel nem volt nőgyűlölő; imádta a hölgyeket. És a legkevésbé sem volt a férje a hölgynek, akit oly kifejező szavakkal szidalmazott az éjjel. És mégis gorombáskodott vele. Érti már?

— Igen, uram — motyogta Tiller –, de igazán nem az én dolgom, hogy...

— Ha arra gondol — morogta a felügyelő –, hogy Mrs. Godfrey összeszúrta a levét Marcóval, miért nem mondja ki nyíltan és egyenesen?

Ellery lecsúszott az ágyról, és összecsapta a kezét.

— Ki találna tüstént és egyenesen a dolog közepébe, ha nem a kemény, és sokat tapasztalt rendőr? – kérdezte nevetve. — Igen, igen, felügyelő úr, arra gondoltam. Tiller, van egy harmadik csoport: azok a férfiak, akik szerettek egy nőt, aztán ráuntak. Azok a férfiak — a bulvárlapok és a költők “szeretőnek” nevezik őket –, akiket a “szent láng” táplált, de egy idő után megelégtették a dicsőséget. Szomorú! Ilyenkor következik a Jelzők Korszaka. Macklin bíró mérgelődött.

— Csak nem arra célszól, hogy Marcó és Mrs. Godfrey...

Ellery sóhajtott.

— Gonosz szokás ez a folytonos célozgatás, de mit tehet egy szegény kopó? Kedves ártatlan barátom, nem hunyhatunk szemet a tények fölött. Mrs. Godfrey éjfélkor belopózik Marcó szobájába. Kopogás nélkül. Az, aki nem más, mint puszta vendéglátó, aligha viselkedik így, bármennyire is a sajátjának tekinti spanyol stílusú vendégszobáit. Röviddel ezután Marcó hangosan átkozza, és kotnyeles ki sem merem mondani minek nevezi. Ez nem közönséges vendéghez illő csevegés... Igen, igen, La Rochefoucauld igazat mondott: “Minél jobban imádjuk szeretőnket, annál közelebb állunk ahhoz, hogy gyűlöljük.” Marcó ugyancsak nagyszabású szenvedélyt táplálhatott valaha a bájos Stella iránt, hogy ilyen alaposan lefordta az éjjel!

— Elfogadom, hogy lehetett valami kettejük között – mondta élesen Moley. — De gondolja, hogy ez az asszony...

— Azt gondolom — Madame de Staellal együtt –, hogy a szerelem a nő élettrajza – mondta Ellery lágy hangon –, míg a férfi életében csak epizód. Ilyen körülmények között pedig a nő, azt hiszem, ugyancsak komolyan veszi a szerelem halálát. Lehet, hogy ez esetben tévedek, de...

Roush nyomozó nyitott be az ajtón, s a hangjában rosszul leplezett mohósággal így szólt: — Azt hiszem, kész a kaja, főnök!

Stella Godfrey jelent meg az ajtóban. Azzal a büntudattal néztek rá, amely mindenkit elfog, aki váratlanul szembe kerül pletykája tárgyával. Csak Tiller tanulmányozta tapintatosan a padlót.

Az asszony már összeszedte magát; púder volt az arcán, s a zsebkendője friss és ropogós. Lévén mindannyian igazi férfiak, most mindannyian ismét az örök Éva rejtélye fölött elmélkedtek. Itt áll egy asszony: ragyogóan megalkotott, még mindig szép, kecses, fenséges, gazdag, saját jogán is a legmagasabb társadalmi kasztból való. Ha ránéz az ember — rá, aki maga a megtestesült magabiztosság —, hihetetlennek tűnik, hogy csúf félelmek mocsarában vergődhet, hogy lealacsonyodott volna az örök, ezerszer elkövetett dőreséig, hogy ezek a keskeny, jól ápolt, előkelő kezek nem is olyan régen erőszakos cselekedetben szorultak össze. Volt valami makulátlan benne, a lényében, a megjelenésében, a tartásában; makulátlan és hűvösen távoli. Hidegen így szólt:

— Elnézést, hogy félbeszakítom önöket, uraim. Készítettem egy kis ennivalót. Bizonyára mindannyian éhesek. Ha követik Mrs. Burleigh-t...

Lám, még erre is volt gondja! Macklin bíró nagyot nyelt, és félrefordította a fejét. Ellery dűnnyögött valamit, ami úgy hangzott, mintha a Macbethből volna, és azonnal elmosolyodott.

— Mrs. Godfrey — kezdte Moley fuldokló hangon.

— Kedves és igazán figyelmes öntől – mondta videran Ellery, és oldalba bökte Moleyt. — Az az igazság, hogy Macklin bíró és jómagam egész délelőtt szenvedtünk a gyomrunkban levő úr miatt. Ugyanis a tegnapi vacsora óta nem ettünk.

— Ez Mrs. Burleigh, a házvezetőnőm – mondta Stella Godfrey csendesen, félreállva.

Félénk hang szólalt meg:

— Igen, asszonyom — és egy szertartásosan merev, ősöreg kis női lény vált láthatóvá, aki úrnője mögül araszolt elő. — Ha volnának szívesek követni a kis ebédlőbe, uram, ön és a többi urak...

— De még mennyire, Mrs. Burleigh, de még mennyire! Egyébként tudja, mi történt?

— Ó, igen, uram. Szörnyű!

— Az bizony. Nem tudna nekünk segíteni valami módom?

— Én, uram? — Mrs. Burleigh szemei hatalmas korongokká nőttek. — Ó, nem, uram. Épp hogy csak látásból ismertem azt az urat. Hogy tudnék...

— Ne menjen még, Mrs. Godfrey – szólt Moley hirtelen, amint a magas fekete asszony megmozdult.

— Nem is szándékoztam – mondta szemöldökét felhúзва Mrs. Godfrey. — Azt akartam mondani...

— Beszélni akarok magával... Nem, Mr. Queen, ezt a magam módján akarom elintézni. Mrs. Godfrey...

— Azt hiszem – mondta Ellery fintorogva –, hogy egy kissé el kell halasztanunk az ebédet, Mrs. Burleigh; a hivatali tekintély hajthatatlan hangját hallom. Talán felkérhetné a szakácsot, hogy tartsa melegen a nekünk szánt ételmet. — Mrs. Burleigh kissé bizonytalanul elmosolyodott, és visszavonult.

— Magának pedig köszönöm, Tiller. Nem sokra jutottunk volna maga nélkül.

Az inas meghajtotta magát.

— Távozhatok, uram?

— Igen, hacsak nem rejteget még valami titkot.

— Sajnos nem, uram – mondta Tiller szinte gyászosan, aztán mély meghajlással elhaladt Mrs. Godfrey mellett, és eltűnt.

A fekete asszony egy szempillantás alatt mozdulatlaná merevedett; csak a szeme élt. Tekintete fel-alá járt a szobában, visszariadt az ágyra dobott férfiruháktól, a fiókoktól, a szekrénytől... Moley felügyelő haragosan nézett rá, és az asszony egy lépést hátrált. A felügyelő becsukta az ajtót, miközben jelentőségteljes pillantást vetett Roushra, majd lábával előretolta az egyik széket, és intett az asszonynak, hogy üljön le.

— Most mit óhajt? – kérdezte az, leülve. Ajka láthatóan kiszáradt, mert időről időre megnedvesítette a nyelve hegyével.

— Mrs. Godfrey! – mondta a felügyelő keserűen. — Miért nem őszinte? Miért nem mond nekünk igazat?

— Ó! – mondta az asszony, és egy rövid ideig hallgatott. — Nem tudom, miről beszél, felügyelő úr.

— Nagyon is jól tudja, miről beszélek! — Moley fel-alá járt előtte és gesztikulált. — Maguk tényleg nem tudják, mivel állnak szemben? Mit számít egy kis személyes kellemetlenség, amikor életről és halálról van szó! Ez gyilkosság, Mrs. Godfrey, gyilkosság! — Egy kis szünetet tartott, megragadta az asszony székének karfáját, és dühödten bámult le rá. — Ebben az államban villamosszék jár a gyilkosságért. Gyilkosság: gyil-kos-ság! Érti végre?

— Nem tudom, miről beszél — ismételte az asszony keményen. — Ijesztgetni próbál?

— Mert nem akarja tudni! Maguk azt hiszik, hogy bármilyen ellentmondó, zavaros vallomás megteszi? És ezzel meg is ússzak?

— Én igazat mondtam – szólt az asszony halkan.

— Egy csomó hazugságot mondott! — dühöngött Moley. — Fél a botránytól. Fél, hogy mit fog szólni a férje, ha...

— Botránytól? — hebegte Mrs. Godfrey; látták, hogy a védőfal, amit maga köré épített, lassan összeomlik. A belső feszültség és gyötrelem már kezdett láthatóvá válni az arcvonásain.

Moley felügyelő a gallérját tépdeste.

— Mit kerestett ebben a szobában — Marcó szobájában — tegnap éjfélkor, Mrs. Godfrey?

Még egy korlát ledőlt. Az asszony elnyílt szájjal bámult fel a férfitra, a bőre hamuszínűvé vált.

— Én... — Az arca hirtelen a tenyerébe zuhant, és zokogni kezdett.

Ellery, aki John Marcó ágya szélén üldögélt, hangtalanul felsóhajtott. Nagyon éhes volt, és álmos. Macklin bíró a háta mögött összekulcsolta öreg kezét, és az egyik ablakhoz ment. Moley felügyelő viszont meglepő változáson ment át. Most az atyai együttérzés mintaképe volt.

— Jól van, jól van – mondta szirupos basszus hangon, Stella Godfrey keskeny vállát veregetve. — Tudom én, hogy milyen nehéz! Nem könnyű dolog az ilyesmit bevallani, különösen idegen emberek előtt. De Mr. Queen, Macklin bíró és én nem vagyunk egyszerűen emberek; sőt bizonyos szempontból nem is vagyunk emberek, mint ahogy a papok sem azok. És *mi* aztán tudjuk is tartani a szánkat a gyónás után. Miért nem könnyít a lelkén...? Jobban fogja érezni magát, ha beszél róla valakinek. — Tovább veregette az asszony vállát.

Ellery mintha fulladozott volna a cigarettájától. — A képmutató! — gondolta, és hangtalanul kuncogott.

Az asszony felvetette a fejét. Könnyek nyoma látszott púderezett arcán, s a szeme és a szája körül mintegy varázsütésre feltűntek a kort jelző vonalak. De ez a száj kemény volt, és az arckifejezés igazán nem azé az asszonyé, aki már nem tudja elviselni a hallgatást.

— Hát jól van – mondta határozott hangon –, miután úgy látszik, úgyis tudja, nem tagadom. Igen, itt voltam — kettesben vele — tegnap éjjel.

Moley vállá sokatmondóan megrándult, mintha azt mondaná: “— Na, mit szóltok az *én* taktikámhoz?” — Ellery kissé szomorúan mulatott magában, ahogy a széles hátat nézte. Moley nem látta az asszony tekintetében ülő kifejezést, s nem vette észre keményen feszülő ajkát. Stella Godfrey valahol, lelkének homályos fegyvertárában, új védelmet talált.

— Így már jobb — dörmögte a felügyelő. — Ez sokkal értelmesebb dolog, Mrs. Godfrey. Az ilyesmit nem lehet örökké titokban tartani...

— Nem – mondta az asszony hidegen. — Azt hiszem, nem. Persze Tiller volt, ugye? Nyilván a tálalójában volt. Erre nem gondoltam.

Volt valami a hangjában, ami lehütötte Moleyt. Elővette a zsebkendőjét, és kissé kételkedve törülgette a tarkóját, miközben a szeme sarkából Elleryre sandított. Ellery vállat vont.

— Szóval, mit kerestett itt? – kérdezte lassan Moley.

— Az az én dolgom, felügyelő úr — hanzgott a hűvös válasz.

A felügyelő szemlátomást megértette, hogy vesztett.

— De még csak nem is kopogott! – jelentette ki komoran.

— Nem kopogtam volna? Milyen feledékeny vagyok!

Moley nagyot nyelt; igyekezett fékezni a haragját.

— Nem hajlandó elmondani, miért lopózott be éjnek idején egy férfi szobájába?

— Belopóztam, felügyelő úr?

— Szóval hazudott, amikor az előbb azt mondta, hogy korán lefeküdt! Hogy akkor látta Marcót utoljára, amikor az eltávozott a kártyaasztaltól odalent!

— Hát persze. Az ember nem vallja be az ilyesmit. — Az asszony öklei kifehéredtek az erős szorítástól.

Moley hangosan nyelt, szivart nyomott a szájába, és gyufát gyújtott. Nagy igyekezettel összeszedte magát.

— Rendben van. Szóval *erről* nem beszél. De veszekedtek, nemdebár? — Az asszony hallgatott. — És ő durván szidalmazta magát, nem? — Iszony jelent meg az asszony szemében, de csupán a száját szorította még jobban össze. — Nos, meddig tartott mindez Mrs. Godfrey? Meddig voltak együtt?

— Egy óra előtt tíz perccel hagytam magára.

— Szóval több mint háromnegyed óra hosszát, mi? — vicsorgott Moley. Keserűen, értetlenül fújta a füstöt. Az asszony némán ült a szék peremén.

Ellery ismét felsóhajtott.

— Ööö... Marcó teljesen fel volt öltözve, amikor ön belépett a szobába, Mrs. Godfrey?

Ezúttal mintha az asszony nyelve kissé nehezen járt volna.

— Nem. Azaz nem teljesen.

— Mi volt rajta? Lehet, hogy nem szívesen beszél meg velünk a magánügyeit, Mrs. Godfrey, de Marcó múlt éjszakai ruházatának kérdése döntő fontosságú, önnek pedig nem lehet indoka arra, hogy elhallgassa, amit erről tud. A fehér ruhája, azok a holmik, amiket az este viselt, az ágyon voltak, mint most?

— Igen. — Az asszony lepillantott összeszorított kezére. — Úgy tűnt, éppen azelőtt vette fel a nadrágját, hogy beléptem. Sötétszürke volt. Miközben... beszélgettünk, tovább öltözködött. Úgy emlékszem, kétsoros sötétszürke öltönyt vett fel, a hozzá illő szürke nyakkendővel és egyebekkel. Fehér inget... Már nem emlékszem!

— Látta a kalapját, a botját és a köpenyét?

— Igen. Az ágyon voltak.

— Teljes öltözékben volt, amikor magára hagyta?

— Hát... igen. Éppen megigazította a nyakkendőjét, és felvette a kabátját.

— Együtt távoztak?

— Nem. Én... én jöttem ki előbb, és a saját szobámba mentem.

— Távozni nem látta őt véletlenül?

— Nem. — Az asszony arcizmai akaratlanul összehúzódtak a szenvedéstől.

— Miután a szobámba mentem, rögtön azután, ajtócsukódást hallottam. Biztosra vettem, hogy... hogy ő távozott a szobájából.

Ellery bólogatott.

— Nem nyitotta ki az ajtaját, és nem nézett utána?

— Nem!

— Nem kérdezte tőle, hogy miért öltözött át, Mrs Godfrey? Vagy azt, hogy hová megy?

— Nem! — Az asszony hangja különösen csengett. — Nem mondta. De igen türelmetlennek látszott. Mintha találkája lett volna. . , valakivel.

Moley felügyelő felhorkant:

— És nem is fordult meg a fejében, hogy utánamenjen, mi? Ó, dehogy!

— Mondom, hogy nem! — Hirtelen felpattant. — Nem tűröm, hogy tovább zaklassanak, uraim! Amennyire tudtam, az igazat mondtam. Túl szerencsétlennek éreztem magam ahhoz, hogy kövessem, vagy akár megfigyeljem, amit csinál. Hogy miért, azt nem mondhatom el — sem önöknek, sem másnak. Azonnal... azonnal lefeküdtem, és többé élve nem láttam.

A három férfi az asszony hangjának rezgését méregette, és azon tűnődött, mennyire őszinte, mi az, amit titkol, és mennyire mély mögötte az érzés.

Aztán a felügyelő megszólalt:

— Rendben van. Ennyi egyelőre elég.

Mrs. Godfrey egyenes tartással, sietve távozott. Egész teste megkönnyebbülést fejezett ki.

— És ezzel kész! – mondta Ellery. — Még nem jutott el odáig, hogy megtörjön, felügyelő úr. Túl korai időpontot választott. Ez az asszony nem rendelkezik különös szellemi képességekkel, de a gerincének semmi baja. Én figyelmeztettem.

— Az agyamra megy ez az egész! — nyögte Moley. — Az a... — Közel egy percre tartó heves és folyékony szónoklatba kezdett, amelynek során olyan tömörséggel, világosan és nagy képi megjelenítő erővel írta le John Marcó jellemét, szokásait, vérmérsékletét és származását, hogy Macklin bíró mélyen megbotránkozott, Ellery tágra nyílt szeme pedig csodálattal telt meg.

— Ez gyönyörű volt! – mondta Ellery melegen, amikor Moley kifogyott a szuszából, és kénytelen volt szünetet tartani. — Rengeteget tanultam. És most, hogy lelkileg megkönnyebbült, felügyelő úr, mit szólna ahhoz, ha élnénk Mrs. Burleigh meghívásával, és testi állapotunkon is javítanánk valamicskét?

Ebéd közben — e fejedelmi lakoma során, amelyet a törekeny Mrs. Burleigh szakszerű irányítása mellett egy alkormányik szolgált fel, és amely a “kis” ebédlő lenyűgöző szaracén díszletében folyt le — Moley felügyelő maga volt a megtettesült gyász. Abban ugyan nem akadályozta meg kedélyállapota, hogy alaposan kivegye a részét az asztalon végzett pusztításban, de befolyásolta az összejövetel hangulatát. Váltakozva nyelt és ráncolta a homlokát, és minden korty kávéét hatalmas sóhajjal kísért. Segéderői az asztal végén tapintatosan tiszteletben tartották keserves hallgatását. Csak Ellery és a bíró merültek bele teljes odaadással az étel — mint étel — élvezetébe. Éhes emberek voltak; s ha az éhség mardos, még a halál is várakozásra kényszerül.

— Könnyű maguknak — zúgolódott Moley egy szelet torta fölött. — Maguknak csak szórakozás az, hogy segítenek egy kicsit. Ha beletörik a bicskám ebbe az ügybe, maguknak abból semmi bajuk nem származik. Mi az isten csudájának öletik meg magukat az emberek?

Ellery lenyelte az utolsó falatot, letette a szalvétáját, és jóllakottan felsóhajtott.

— Egyet kell értenem a kínai szokással, bíró uram: csak egy királyi böffentés dicsérheti illő módon Mrs. Burleigh lakomáját... Nem, nem, felügyelő úr, maga igazságtalan velünk szemben. Ha beletörik is a bicskája ebbe az ügybe, az mindannyiunk közös erőfeszítése ellenére történik. Egyébként, nem éppen érdektelen rejtvény az, amiről itt szó van. Az ügyben előforduló nudizmus...

— Van valami elképzelése?

— Elképzelése mindenkinek van, felügyelő úr. Nekem vagy egy fél tucát. Éppen ez az, ami zavar. Mert az az érzésem, hogy egyik sem helyes.

Moley sóhajtott.

— Akkor például, itt a levél kérdése...

— Én kérdések helyett most inkább szundítanék egyet – mondta a bíró, és letette a kávéscsészét.

— Akkor miért nem teszi azt, bíró úr? – kérdezte egy hűvös hang az ajtó mór íve alól.

Sietve felálltak, amint Rosa Godfrey belépett. Rövidnadrágban volt, amely combközépig mutatta feszes, aranyszínű bőrét. Már csak a homlokán levő karcolás emlékeztetett előző esti élményeire.

— Ragyogó ötlet, gyermekem! – mondta a bíró egy kissé szégyellősen. — Ha intézkedne, hogy valamelyik kocsi visszavigyen a nyaralóba... Biztos nem fogsz megharagudni, fiam. Úgy érzem, hogy egy kicsit...

— Már odaküldtem az egyik kocsit – felelte Rosa kisebb fejrándítással –, és fegyveres kíséret mellett elhozattam a holmijaikat a nyaralóból, önök ketten

ugyanis nálunk fognak megszállni.

— No de igazán... — kezdte az öregúr.

— A megtettesült jószág! – mondta vígan Ellery. — Miss Godfrey, ez igazán nemes cselekedet az ön részéről. Nem valami nagy lelkesedéssel néztem a rántottakészítés elébe. Egy *ilyen* lakoma után! Kedves Szolónom, alaposan megviseltnek látszol; siess! Mr. Moley meg én majd folytatjuk.

— Talán nem is árt — tűnődött a detektív –, ha a helyszínen marad valaki. Jó gondolat. Menjen, bíró úr, menjen csak!

Macklin bíró az állat dörzsölgette, és gyulladt szemével pislogott.

— És az a rengeteg élelem a kocsiiban... Nos, hát nincs szívem visszautasítani.

— Ne is legyen – mondta Rosa határozottan. — Tiller! — A kis ember valahonnan előbukkant.— Vezesse Macklin bírót a kék szobába a keleti szárnyon! Mr. Queené a szomszédos hálószoba lesz. Már szóltam Mrs. Burleigh-nek.

Amikor a bíró Tiller nyomában eltűnt, Moley felügyelő így szólt:

— Most, hogy ilyen kedves volt az öregúrhoz, Miss Godfrey, legyen már egy kicsit kedves hozzám is.

— Ezt hogy érti?

— Mutassa meg nekünk, merre van az apja könyvtára!

A könyvtár, amelybe hatalmas szobák labirintusán át vezetett az út, valóságos ékszer volt. A könyvek látványára és illatára Ellery csodálattal szippantotta be a levegőt. Itt is, mint mindenütt, a spanyol motívumok uralkodtak, és így a szattyánbőr kötések. voltak túlsúlyban. Magas, árnyékokkal teli helyiség volt, mint minden könyvtár, ami valamit is ad magára, és csupa váratlan zug és mélyedés, ahol az ember derékig süppedhet a párnák közé, és békére lelhet a metszetek és bőrkötésű könyvek társaságában.

De Moley felügyelő háborgó lelkében nem maradt hely az esztétikum számára. Kemény, apró szemei a sarkokat kutatták, és nyersen csak ennyit mondott:

— Szóval hol az az írógép? Rosa meglepődött.

— Az írógép? Én nem is... Ott van! — Egy alkóvhoz vezette őket, amelyben íróasztal, az írógép, néhány iratszekrény és más hasonlók álltak. — Ez apám "hivatala", ha ugyan nem túlzás ez az elnevezés. Legalábbis itt bajmóldik az üzleti ügyeivel, amikor itt van a Spanish Cape-en.

— Ő maga gépel? – kérdezte Moley kissé szkeptikusan.

— Ritkán van rá szüksége. Utálja a levelezést Az ügyek legnagyobb részét azon a telefonon intézi, ott. Közvetlen vonal a New York-i irodájába.

— De tud gépelni?

— A maga módján. — Rosa elfogadott egy cigarettát Ellerytől, és levetette

magát az egyik bőrdíványra. — Mi ez a hirtelen érdeklődés az apám iránt, felügyelő úr?

— Sokat használja ezt a helyiséget? Mármint az alkóvt? – kérdezte Moley hűvösen.

— Egy-két óra hosszat naponta. — Kíváncsian méregette a felügyelőt.

— Maga sohasem szokott gépelni az apja számára?

— Én? — A lány elnevette magát. — Nem hát, felügyelő úr. Én vagyok a család naplopója. *Semmihez* sem értek.

Moley a lényeghez érkezett. Szivarját egy hamutartó szélére helyezte, és könnyedén kérdezte:

— Szóval nem tud gépelni?

— Igazán sajnálom. Mr. Queen, kérem, mi ez az egész? Új nyomot találtak? Valamit, ami... — Hirtelen kiegyenesedett ültében, és addig keresztbe vetett lábait szabályosan egymás mellé rakta. Kék szemében különös csillogás jelent meg.

Ellery széttárta a karját

— Ez a kemény dió Moley felügyelőé, Miss Godfrey. Az első kísérlet joga, hogy feltörje, őt illeti meg.

— Elnézést, egy pillanatra – mondta Moley, és kisétált a könyvtárból.

Rosa hátradőlt és cigarettázott. Barna nyaka fedetlen volt Ellery tekintete előtt, ahogy a mennyezetet nézte, tűnődve. Ellery félmosollyal az arcán figyelte ezt a nyakat. A lány jó színésznőnek bizonyult. A külső jelek szerint nyugodt volt, hűvös és öntudatos; egy fiatal nő a sok közül. De ott, ahol a torka kezdődött, egy apró ideg úgy ugrándozott, mintha el akarna szabadulni.

A férfi fáradtan az íróasztalhoz ment, és beleült az asztal mögötti forgószékbe. Úgy érezte, hogy még a csontjai is sajognak. Hosszú nap volt mögötte, és iszonyatosan kimerült. De csak sóhajtott, levette az orrcsíptetőjét, és szorgalmasan tisztogatta a lencséit, mintegy előkészületképpen a soron következő munkához. Rosa a szeme sarkából figyelte, de nem változtatott a testtartásán.

— Tudja, Mr. Queen – mondta halkán –, maga egészen csinos, amikor leveszi a szemüvegét.

— Tessék? Ó, hogyne; azért hordom. Megvéd a női ármány ellen. Kár, hogy John Marcó nem használt valami hasonló védőberendezést. — Tovább tisztogatta a szemüveget.

Rosa egy ideig hallgatott. Amikor megszólalt, az előbbi könnyed hangnemben folytatta.

— Tudja, én már hallottam magáról. Azt hiszem, mindannyian hallottunk. Valahogyan nem látszik olyan szigorúnak, mint ahogy elképzeltem magát. Jó néhány gyilkost elkapott már, ugye?

— Nem panaszkodhatom. Nyilván a véremben van. A bennem levő matematikusról lehet szó. Marcó egy kétismeretlenes egyenlet egyik tényezője. Kimondottan érdekel az az ember. — Valamivel foglalatostkodott az asztalon. A lány odalesett; az a valami a jelek szerint egy átlátszó boríték volt, teli kis papírszeletkével. — Például itt van az az obszcén szokása, hogy megöleti és lemeztelenítteti magát. Ez egészen új dolog. Bizonyára némi magasabb matematikát igényel.

Az a bizonyos kis ideg — Ellery feltűnés nélkül figyelte — megkettőzött erőfeszítéssel igyekezett elszabadulni. A lány válla egy kissé megremegett.

— Ez... ez szörnyű dolog – mondta fojtott hangon.

— Nem, csupán érdekes. Tudja, nem engedhetjük, hogy az érzelmek megzavarjanak a munkánkban. Annak katasztrofális következményei lennének. — Elhallgatott, és egészen belemerült abba, amivel foglalatostkodott. A lány latta, amint furcsa kis készletet vesz elő a zsebéből, kinyitja, kiválaszt belőle egy apró – ecsetet és egy szürke porral teli fiolát, beszórja a papírszeleteket — amelyeket előbb egészé állított össze — a porral, majd könnyed és szakszerű mozdulatokkal megtisztítja a felületet az ecsettel. Valami gyászos dallamot füttyüreszt; gondosan megfordított minden egyes papírdarabkát, és így is megismételte az egész rejtélyes eljárást. Úgy tűnt, valami megragadta a figyelmét, mert kis nagyítót vett elő a készletből, és hosszasan nézegette vele az egyik szeletkét az íróasztallámpa erős fényében. Aztán megrázta a fejét.

— De hát mit csinál? — tört ki a lány.

— Semmi különösét. Ujjlenyomatokat keresek. — Miközben tovább füttyüresztett, visszarakta a fiolát és az ecsetet a készletbe, zsebre tette, és az asztalon üvegben álló ragasztóért nyúlt. — Az édesapja biztosan nem fog megharagudni – mondta, és kutatni kezdett az egyik fiókban... ahol végül tiszta, sárga papírt talált. Aztán nagy nyugalommal hozzálátott, hogy erre a papírra ráragassza az előbb vizsgált papírdarabkákat.

— Csak nem...

— Talán várjuk meg ezzel Moley felügyelőt, jó? – mondta Ellery váratlan szigorúsággal a hangjában. — Most pedig, Miss Godfrey, kérem, elégítse ki egy apró szeszélyemet, és engedje, hogy megfogjam a kezét.

— A kezemet? — A lány hirtelen felült, a szeme tágra nyílt.

— Való igaz – dűnnyögte Ellery, miközben helyet foglalt a lány mellett a díványon, és egyik merev kezét a maga két kezébe fogta –, hogy az ilyen gyönyörűség általában nem szerves része a detektív... hmm... fáradságos tevékenységének. Igen puha, barna és vonzó kis kéz, úgy látom — ez a Watson bennem. Most pedig Holmes következik. Kérem, csak nyugodtan. — Rosa túlságosan meglepett volt ahhoz, hogy visszahúzza a kezét. Ellery fölé

hajolt, felfelé fordította a tenyerét, és fürkész szemekkel tanulmányozta az ujjbegyek puha domborulatát. Aztán megfordította a lány kezét, és a körmeit vizsgálta, s eközben könnyedén végigsimított a dombocskákon a maga ujjá hegyével. — Hmmm. Nem feltétlen bizonyíték, de legalább valami képet kap az ember.

A lány kissé hátrább húzódott, és elrántotta a kezét; ijedség ült a szemében.

— De hát mi a csudáról beszél, Mr. Queen?

Ellery felsóhajtott, és cigarettára gyújtott.

— Hát máris? Ez is csak azt bizonyítja, hogy az élet valódi örömei milyen elszomorítóan rövid ideig tartanak... Kérem, kérem, ne törődjek a bolondságaimmal. Csak arról szerettem volna meggyőződni, hogy igazat mond-e.

— Azt hiszi, hogy hazudok? — döbönt meg Rosa.

— Isten őrizz! Tudja, a különböző fizikai szokások igen gyakran látható nyomokat hagynak az emberi testen. Erre Dr. Bell tanította Doyle-t, Doyle pedig szeretettel átadta Holmesnak; Sherlock legtöbb szemfényvesztő következtetésének voltaképpen ez a titka. A gépírás megkeményíti az ujjhegyeket, és a gépírók rendszerint rövidre vágják a körmüket. A maga ujjhegyei oly puhák, mint — hogy az alkalmas költőt idézzem — a kismadár kebele; a körmei pedig még annál is hosszabbak, mint amit a mai, különös női divat megkívánna. Végső soron mindez a világon semmit sem bizonyít, mert semmiképpen sem kellene gyakorló gépírónak lennie. De módot adott nekem arra, hogy megfoghassam a kezét.

— Fölösleges volt – mondta Moley felügyelő a könyvtárba lépve. Igen nagy barátsággal bólintott Rosa felé. — Ezt a régi trükköt tanonckorom óta ismerem, Mr. Queen. Az ifjú hölgy rendben.

— Ó, nem is kételkedtem benne, felügyelő úr – mondta Ellery kissé szégyellősen, a büntudat melegét érezve az arcán.

Rosa felállt, és kis állat keményen előreszegezte.

— Tehát engem gyanúsítottak — mindazok után, amin keresztülmentem?

— Kedves kisasszony – mondta Moley széles mosollyal –, minden és mindenki gyanús, ameddig nem tisztázzuk az ártatlanságát. Maga... nos, maga tisztázódott. Nem maga írta azt a kis levelet.

Rosa kissé kétségbeesetten nevetett.

— De hát mégis, miről beszélnek maguk itt? Miféle levelet?

Ellery és a felügyelő egymásra pillantottak, aztán Ellery felkelt, és felvette az asztalról a lapot, amire felragasztotta a Marcó fürdőszobájában talált, égett szélű papírdarabkákat. Szó nélkül odanyújtotta a lánynak, aki csodálkozó homlokráncolással olvasta végig. De amikor az aláíráshoz ért, levegő után

kapott.

— De hiszen ezt nem én írtam! Ki...

— Épp most ellenőriztem ezt az állítását – mondta Moley, s az arcáról eltűnt a mosoly –, hogy nem tud gépelni, így igaz, Mr. Queen, nem tud. Ami még nem jelenti azt, hogy nem kopogtatható le egy ilyen üzenetet egy ujjal a gépen, de a levélen ehhez képest túl egyenletes a gépelés. Ezt olyasvalaki írta, aki hozzászólt az írógéphez, így hát, egybevetve az emberrablási történettel és azzal a ténnyel, hogy maga egész éjjel Waring kalyibájában volt, összekötözve, azt hiszem, maga tisztázódott. Gyanúba akarták keverni.

Rosa a díványra rogyott.

— Sehol egy használható ujjenyomat! – mondta Ellery Moleynak. — Csak foltok.

— Én... én semmit sem értek ebből az egészből. Hol... hol... de hiszen azt sem tudom, mit jelent mindez — hebegte Rosa.

— Ezt a levelet — magyarázta türelmesen Ellery — kerülő úton küldték John Marcónak tegnap késő este. Ügy tüntették föl — amint látja –, mintha magától származna, és — kissé szabadon összefoglalva — találkára hívná Marcót hajnali egy órára a teraszra. — Megkerülte az íróasztalt, felnyitotta az írógépet, behúzta a súlyos, csontszínű Godfrey-féle levélpapír egy ívét, és gyorsan dolgozni kezdett a billentyűkkel.

A lány halottsápadt volt a könyvtár halvány világosságában. — Akkor hát ez az üzenet vitte a halálba? – suttogta. — Ez... ez hihetetlen!

— Pedig így történt – szölte Moley. — Mi az ábra, Mr. Queen?

Ellery kirántotta az ívet a gépből, és az asztalon egymás mellé helyezte a két lapot: azt, amire most írt, és azt, amire az eredeti üzenet darabkái ragasztotta. Moley odament mellé, és együtt tanulmányozták a két egymás mellé fektetett lapot. Ellery pontosan lemásolta, ami az összeillesztgetett papírdarabokon állt.

— Azonos gépírás — mormogta Ellery, nagyítóval vizsgálva az egyes betűket. — Hmmm. Tiszta ügy, felügyelő úr. Vessen egy pillantást a nagy N-re. Látja, hogy a bal szár alja enyhén elhalványult; elkopott a fém. És a nagy É felső vonalának száracskája mindkettőnél teljesen hiányzik. De még a szalag konzisztenciája is azonosnak látszik; a kis e-k és o-k belsejében egyforma a szennyeződés. — Átnyújtotta a lencsét Moleynak, aki egy pillanatig átnézett rajta, aztán bólintott. — Igen, ez az a gép. Bárki írta is az eredetit, ebben a székben ült.

Amíg Ellery befedte a gépet és elrakta a felszerelést, csend volt. Moley felalá járkált; a szeme vadul csillogott. Hirtelen valami eszébe jutott, és szó nélkül kirohant. Rosa lesújtott arckifejezéssel, ernyedten ült a díványon. Amikor Moley visszatért, rekedt, győzelemittas hangon szólalt meg:

— Gondoltam, utána nézek, hogy ez a gép nem hagyta-e el a házat. De nem ám! Végre van valami a kezünkben!

— Ami a kezünkben van – mondta Ellery –, az nem más, mint konkrét bizonyítéka annak, hogy a gyilkos kapcsolatban áll ezzel a házzal. Eddig akárki lehetett volna. Igen, igen, ez valóban döntő felfedezés. Azt hiszem, ezzel néhány probléma tisztázódik, bár... Miss Godfrey, talán magának nincs is kedve végighallgatni egy kis szakmai fejtegetést.

— Dehogy nincs! — Rosa kék szeme ragyogott. — Mindent hallani akarok! Ha olyasvalakiról van szó, aki ebben a házban lakik... A gyilkosság gyalázatos dolog, bármilyen körülmények között is. Kérem, beszéljenek. Segíteni akarok, ha tudok.

— Tudja, hogy könnyen megégetheti az ujját? – kérdezte Ellery szelíden. — De rendben van. Tehát mi az, amit tudunk? Egy gyilkos jelölt — nevezzük X.-nek — felbérelt megbízottját, hogy rabolja el John Marcót, vigye ki a tengerre, ölje meg, és dobja a testét a vízbe. A bérenc, az óriás Kidd kapitány, ostobán összetéveszti David Kummert, a maga bácsikáját, Marcóval. A maga szerepe a cselekményben, Miss Godfrey, merő véletlen. X. tudatta Kidd-del, hogy Marcó magával lesz, és magát csak azért kötözték meg Waring házában, hogy nehogy túl korán fűjjon riadót. Mielőtt Kidd elvitte a bácsikáját Waring motorosán, telefonált X.-nek... a jelek szerint ebbe a házba. Közölte X.-szel, hogy "Marcó" a kezében van. Idáig X. terve sikerült.

— Folytassa!

— De Kidd ostoba baklövése – folytatta lassan Ellery — felborította X. terveit. Röviddel Kidd telefonhívása után X.-et iszonyú meglepetés érte. Itt, ebben a házban szembetalálkozott Marcóval, akiről azt hitte, halott, és valahol a tenger mélyén hever. Egy szempillantás alatt felfogta, mi történhetett. A legcsekélyebb érdeklődés vagy személyes megfigyelés meggyőzhette arról, hogy akit Kidd elrabolt, Kummer volt. Marcó tehát él, Kummer viszont majdnem biztosan halott — sajnálom, Miss Godfrey –, és X. ezen már nem változtathat; Kiddet már nem lehet elérni. Ám X. eredeti indoka Marcó ellen változatlanul fennáll — nyilván most sem kívánta kevésbé Marcó halálát, mint amikor az eredeti tervet szötte.

— Szegény, szegény David – suttogta Rosa.

A felügyelő felmordult:

— És?

— X. gátlástalan és ravasz bűnöző – folytatta Ellery komoran. — Minden cselekedete ezt bizonyítja, amennyiben helyesen értelmezem őket. Hamar magához tért a megdöbbenésből, amelyet az élő Marcóval való találkozás okozott. Új tervet kovácsolt. Tudta, hogy maga, Miss Godfrey, Waring kunyhójában hever megkötözve, amíg csak magára nem akad valaki, és ki

nem szabadítja. Tudta azt is — kérem, bocsásson meg –, hogy egy magától származó üzenet nagyobb erővel hat Marcóra, mint ha bárki más hívná, így hát belopózott ide, levelet gépelt a maga aláírásával, amelyben találkat kér Marcótól egy elhagyatott helyen, éjnek idején. Ezután a levelet Tiller kabátjára tűzte, Tiller szobájában, pontos utasítást adva a kézbesítés módjára,

— De miért éppen Tiller? — morogta a felügyelő.

— Tiller szobája a földszinten van, tehát könnyebben megközelíthető. Továbbá nem szívesen kockáztatta, hogy lássák Marcó szobájába lépni. Ésszerű terv volt, és be is vált. Marcó egy órákor megjelent a találkán, a gyilkos lejött, és rátalált, hátulról leütötte, megfojtotta... — Ellery megállt, és különös, bosszús kifejezés tűnt fel az arcán.

— És levetköztette – mondta a felügyelő gúnyosan. — Itt jön a dolog örült része. Ez az, ami engem tönkretesz. Az ég szerelmére, *miért?*

Ellery felállt, és merev lábbal sétálgatni kezdett az asztal előtt. A homlokát gondterhelten összeráncolta.

— Igen, igen, igaza van, felügyelő úr. Akárhonnan indulunk el, mindig ide lyukadunk ki. Semmi sem stimmel, amíg meg nem tudjuk, miért vetköztette le Marcót. Ez az egyetlen részlet, ami sehogy sem illik a képbe.

Am Rosa ekkor — érthetetlenül — sírva fakadt. Izmos válla remegett.

— Mi baj? – kérdezte aggódva Ellery.

— Sohasem hittem volna – mondta fuldokolva a zokogástól –, hogy valaki annyira bosszúálló lehet, hogy engem keverjen gyanúba...

Ellery elnevette magát, s ezen a lány annyira meglepődött, hogy abbahagyta a sírást.

— Látja, Miss Godfrey, ebben téved. Erről szó sincs. Valóban az a látszat, hogy magára akarták terelni a gyanút — mert a levélen, amely John Marcót á halálba csalta, a maga állítólagos aláírása szerepel. De ha közelebbről megvizsgáljuk a dolgot, kiderül, hogy egészen másról van szó.

Rosa várakozóan nézett rá; egy kicsit még szípozott.

— X. ugyanis semmiképpen sem akarhatta *magát* keverni gyilkosság gyanújába. Tudta, hogy magának szilárd alibije lesz — megkötözve találják majd Waring nyaralójában, ráadásul az után, hogy egy rejtélyes idegen telefonon értesítette az ifjú Cortot a maga hollétéről. Ami pedig a levelet illeti, X. nyilván arra számított, hogy azt Marcó megsemmisíti majd. Ha pedig Marcó megsemmisítette, akkor még csak gyanítani sem fogja senki, hogy volt egy levél, amelyen a maga aláírása szerepelt, és maga szóba se kerül. De még ha Marcó nem is semmisítené meg a levelet, és megtalálják — X. tudta, hogy a maga alibije, hozzá az a tény, hogy nem tud gépelni, és hogy az aláírás — feltűnő módon! — géppel íródott, azonnal arra mutat, hogy cselszövésről van szó. Őszintén szólva, azt hiszem, X. urat egy cseppet sem érdekelt, hogy a

rendőrség rájön-e, hogy a levél hamis. Az ő biztonságát nem fenyegette ez a felfedezés, és különben is tudta, hogy mire felfedezik, Marcó már rég halott. Nem, nem, Miss Godfrey, azt hiszem, ez az úr valójában igen figyelmes volt magával szemben. Sokkal figyelmesebb, mint Kummerrel és Marcóval szemben.

A lány csendben, zsebkendője szegélyét rágcsálva emésztette a hallottakat. — Azt hiszem, igaza van – mondta végül halkán. Aztán különös pillantást vetett Elleryre. — De miért nevezi X. “úrnak”? Biztos abban, hogy férfi volt?

— Hogy miért? — ismételte a kérdést Ellery merengve. — Gondolom, megszokásból.

— Csak nem tud valamit, Miss Godfrey? — vágott közbe a felügyelő élesen.

— Nem – felelte a lány, még mindig Elleryre szegezve a tekintetét. — Nem. Semmit sem tudok.

Ellery felkelt, levette a szemüvegét, és a szemét dörzsölte.

— Nos – mondta elgyötörtén –, valamit azért végre megtudunk. Ezt a levelet Marcó gyilkosa gépelte. Miután az írógép nem hagyta el a házat, a gyilkos *ebben a házban* gépelte a levelét. Kígyót melengetnek a keblükön, Miss Godfrey. És ez korántsem olyan mulatságos, mint amilyennek hangzik.

Az egyik detektív unott hangja szólalt meg az ajtó felől:

— Az öreg beszélni akar magával, főnök. És Godfrey már lerágja a fülünket idekint.

Moley megperdült a sarkán.

— Ki? Miféle öreg?

— A kertész. Az a Jorum. Azt mondja, fontos...

— Jorum! — visszhangozta a felügyelő meglepetten, mintha csak most jutott volna el a tudatáig ez a név. — Hozza be, Joe!

De aki elsőnek belépett, Walter Godfrey volt piszkos vászonnadrágjában, rongyos sombreroja a tarkójára tolvá. Sáfoltos volt a térde, s a körme feketélt a földtől. Hüllőszemével átható pillantást vetett Elleryre és a felügyelőre, hajlandó volt egy kissé meglepődni a lánya jelenlétén, aztán visszafordult az ajtó felé.

— Jöjjön be, Jorum. Nem harapják le a fejét – mondta szelíd hangon; kedvesebben, állapította meg Ellery, mint ahogy eddig akár a feleségével, akár Rosával beszélt. Az öregember becsoszogott; barna, formátlan cipője földes lábnyomokat hagyott mögötte a padlón. Közelről nézve a bőre még különösebb volt, mint távolról. Ezer ránc borította, s a színe olyan volt, mint a sáros kőé. Keze, amely a kalapját forgatta, nagy volt és eres. Akár egy feltámasztott múmia.

— Jorum tud valamit, felügyelő úr – mondta nyersen a milliomos. —

Elmondta nekem, és noha engem nem érdekel, hogy maga sikerrel végzi-e a munkáját, vagy sem, úgy gondoltam, jó, ha tudja.

— Nagyon megható magától – mondta a felügyelő összeszorított ajakkal.
— És maga, Jorum, miért nem egyenesen hozzám jön, ha mondanivalója van? A kertész megvonta csontos vállát.

— Nem ütöm én az orrom más dolgába. A magaméval törődöm, és kész.

— Nos? Beszéljen!

Jorum szürkés-borostás állat simogatta.

— Nem szóltam volna én egy szót sem, ha Mr. Godfrey nem mondja. Engem nem kérdeztek; hát aszontam magamba: “Minek beszélnek?” A maguk dóga, hogy kérdezzenek, nem? — Ellenséges tekintetet vetett Moley dühöngő arcára. — Láttam őket a teraszon!

— Kit látott? – kérdezte Ellery előrelépve. — És mikor?

— Feleljen az úrnak, Jorum! – mondta Godfrey az előbbi szelíd hangon.

— Igenis, uram – mondta az öreg tisztelettel. — Láttam Mr. Marcót az éjjel a teraszon azzal a növel... hogy is híjják... Pitts a neve. Hát...

— Pitts! – kiáltott fel a felügyelő. — Az Mrs. Godfrey komornája, ugye?

— Az hát. — Jorum kék zsebkendőt vett elő, és mély megvetéssel fújta ki az orrát. — Amelyik annyira fenn hordja az orrát. A buta tyúk! Az is megéri a pénzt, én azt mondom! De csak elcsodálkoztam, amikor azt hallom, hogy...

— Nézze – mondta Ellery türelmesen. — Vegyük sorjába a dolgokat, Jorum. Láta Mr. Marcót és ezt a Pitts nevű komornát az éjszaka a teraszon. Rendben van. Mikor volt ez?

Jorum megvakarta mohos fülét.

— Percre nem tudom – mondta meggyőzően. — Nincs énnekem óráim. De egy óra tájt lehetett, vagy utána. No, megyek lefelé az ösvényen a teraszhoz — gondoltam, körülnézek, mielőtt lefekszek...

— Jorum örködni is szokott – szólott közbe Godfrey. — Ez nem tartozik a rendes feladatai közé, de azért nyitva tartja a szemét.

— A teraszra rásütött a hold – folytatta az öreg –, oszt ott ült Mr. Marcó háttal, kiöltözve, mint a színészek...

— Köpenyben volt, Jorum? – kérdezte Ellery sietve.

— Igen, uram. Láttam én már abba azelőtt is. Olyan volt az benne, mint az a Mefisztó-féle, vagy micsoda, akit egyszer az operába láttam, odafenn Maartensben. — Jorum élvezettel nevetgélt. — Az a Pitts, az meg ott állt mellette a szobalányruhájába. Még a képit is jól láttam. Ammeg igencsak mérges vót. Mer hogy mielőtt odaértem volna, még valami csattanásfélét is hallottam, tudja? Amikor oszt láttam azt a mérges képit ottan, aszontam magamnak: Azám, Jorum! Itten valami disznóság van! Aztán hallom, hogy a nő azt mondja: “Hogy mer velem így beszélni, Mr. Marcó? Én tisztességes nő

vagyok!" — de így, dühösen, aztán jön föl, énfelém. Én meg erre behúzódok az árnyékba. Mr. Marcó meg csak ül tovább, mintha mi sem történt volna. Az aztán tudott bánni a nőekkel. Láttam én egyszer, ahogy a Tessie-vel cicázott, aki a konyhában dolgozik... De az a Pitts, hát az megmondta neki a magáét... Fura, annyi szent...

Rosa ökölbe szorította a kezét, majd kiszaladt a könyvtárból.

— Hozzák ide Pittset! — hangzott Moley szűkszavú parancsa az ajtónál álló detektívnek.

Miután Godfrey és Jorum eltávozott — a milliomos úgy terelte maga előtt a kertészt, mint valami büszke pásztor —, Moley felügyelő az égnek emelte két kezét:

— Ujabb bonyodalom. Most meg egy szobalány!

— Nem feltétlenül bonyodalom. Ha Jorum időérzéke jól működött, eredeti elképzelésünk továbbra is érvényes. A halottkém szerint Marcó egy és fél kettő között halt meg, és Marcó kis jelenete ezzel a Pittsszel ezen a perióduson belül játszódott le. És Jorum még azt is látta, amikor a nő elment.

— Hát, hogy van-e valami ebben a Pittsügyben, azt hamarosan megtudjuk.

— Moley az egyik székbe ereszkedett, és kinyújtotta a lábát. — Istenem, de fáradt vagyok! Maga se lehet valami jó bőrben.

Ellery elkeseredetten mosolygott.

— Erről ne is beszéljünk! Már nem is tudok másra gondolni, mint arra, hogy Macklin bíró boldogan horkol valahol a fejem fölött. Egyszerűen muszáj lesz valamicskét aludnom, mert különben itt esem össze. — Leroskadt egy székbe. — Egyébként itt a gyilkos levele. Bizonyára érdekelni fogja a maguk ügyészét, ha — és amikor — ez az ügy egyszer a bíróság elé kerül.

Moley gondosan elrakta az összeragasztott ívet Ernyedten, kiürült aggyal ültek egymással szemben. A könyvtárban csend honolt; olyan volt, mint a béke szigete a zűrzavar birodalmában. Ellery szeme kezdett lecsukódni.

Dübörgő lépések zaja térítette magához. A felügyelő máris feszült figyelemmel fordult meg. Az előbb elküldött detektív jött, Mrs. Godfreyval a nyomában.

— Mi van, Joe? Hol az a nő?

— Nem találjuk — lihegte a nyomozó. — Mrs. Godfrey azt mondja...

Talpra ugrottak,

— Szóval elment? — dörmögte Ellery. — Mintha hallottam volna, hogy valami ilyesmit mondott a lányának reggel, Mrs. Godfrey.

— Igen. — Az asszony barna arcán aggodalom ült. — Az az igazság, hogy amikor felmentem, hogy ebédre hívjam önöket, szólni akartam a távollétéről. De az, ami akkor történt, elfelejtette velem. — Karcsú kezével végigsimított a homlokán. — Nem gondoltam, hogy fontos...

— Nem gondolta, hogy fontos! — üvöltötte Moley; fel-alá táncolt mérgében. — Itt senkinek sem fontos semmi! Jorum befogja a száját. Maga hallgat. Mindenki... Hol az a nő? Mikor látta utoljára? Az istenit, lenyelte a nyelvét, Mrs.- Godfrey?

— Ne ordítson, kérem! – mondta a fekete asszony hűvösen. — Ha hajlandó fékezni magát, felügyelő úr, elmondom, amit tudok. Annyira izgatottak voltunk egész nap, hogy egy ilyen apróság nem tett rám különösebb hatást, legalábbis kezdetben nem.

Általában nem találkozom Pittsszel, amíg vissza nem térek a reggeli úszásból, hogy felöltözzem a reggelihez. Természetesen mindaz, ami... ami történt..., Nem is kerestem ma reggel, egészen addig, amíg vissza nem mentem a házba, azután, hogy... felfedeztem a holttestet. De senki sem tudta, hol van, én pedig túlságosan döbbsent és zavarodott voltam ahhoz, hogy sokáig firtassam. Egy másik lány segített helyette. Napközben többször is eszembe jutott, hogy nincs sehol...

— Hol alszik? – kérdezte Moley keserűen.

— A személyzeti szárnyon, itt a földszinten.

— Ott már kereste? – szólt Moley nyersen a detektívre.

— Hogyne, főnök – felelte ijedten a nyomozó. — Nem is gondoltunk rá... De eltűnt. Lelépett. Vitte a ruháit, a bőröndjét, mindent. Honnan tudhattuk volna...

— Ha a maguk orra előtt lépett meg, kirúgatom magukat, ahányan csak vannak!

— Ugyan, ugyan, felügyelő úr! — ráncolta a homlokát Ellery. — Az lehetetlen. Ennyi őrködő rendőr mellett! Tegnap este mikor látta utoljára, Mrs. Godfrey?

— Amikor visszavonultam a szobámba azután... azután, hogy...

— Azután, hogy elhagyta Marcó szobáját. Igen, igen. És?

— Ő szokott segíteni, amikor lefekvéshez készülök; kifésüli a hajamat. Csöngettem neki, de sokáig nem jelentkezett.

— Ez szokatlan volt?

— Igen. Amikor végre előkerült, panaszkodott, hogy rosszul érzi magát, és kérte, hogy engedjem el. Felindultnak látszott, és a szeme valóban lázasan csillogott. Természetesen azonnal elengedtem.

— Trükk volt az egész — morgott a felügyelő. — Mikor hagyta el a maga szobáját?

— Nem tudom pontosan. Gondolom, egy óra tájban.

Ellery halkán szólt:

— Mióta dolgozott magánál ez a nő, Mrs. Godfrey?

— Nem túl régen. Az előző komornám tavasszal váratlanul felmondott, és

Pitts nem sokkal azután jött.

— Gondolom, azt nem tudja, hová ment ez a Pitts kisasszony – mondta Moley kedvetlenül. — Szép dolog ez az egész...

Egyenruhás óriás szólalt meg az ajtóból:

— Felügyelő úr, Corcoran hadnagy küldött, hogy jelentsem: a garázból hiányzik egy sárga túrakocsi. Most ellenőrizték Jorummal és a két sofőrrel.

— A sárga kocsi! — hebegte Stella Godfrey. — De hiszen az Marcóé!

Moley vörös szelű szemei kidülledtek. Aztán harsány kiáltással a detektív jenek rontott.

— Mit áll itt, mint egy sóbálvány? Indulás! Keressék azt a kocsit! Ez a nő, úgy látszik, éjszaka szökött meg! Nézzen utána, maga tökfej!

Mr. Ellery Queen felsóhajtott.

— Erről jut eszembe, Mrs. Godfrey. Azt mondja, hogy az előző komornája váratlanul felmondott. Volt valami különös oka erre a maga tudomása szerint?

— Nem volt – mondta az asszony lassan. — Magam is többször gondolkoztam ezen. Rendes lány volt, és jól fizettem. Gyakran mondta is, hogy nagyon elégedett a munkájával. Aztán — aztán egyszerre csak elment.

— Talán kommunista volt! — jegyezte meg epésen Moley.

— Haha! – mondta fanyarul Ellery. — És a gyengélkedő Miss Pittst ugyebár valamelyik ügynökség küldte önhöz, Mrs. Godfrey.

— Nem. Valaki ajánlotta. Én... — Mrs. Godfrey olyan hirtelen hallgatott el, hogy még Moley is félbeszakította a járkálást és rámeredt.

— Ajánlották magának – mondta Ellery. — És ki tette ezt a baráti szolgálatot, Mrs. Godfrey?

Az asszony a keze fejébe harapott.

— Hát ez a furcsa – suttogta. — Csak most jutott eszembe... Hiszen John Marcó volt az! Ő mondta, hogy ismer egy lányt, akinek állásra van szüksége!

— Ó, hogyne – mondta Ellery szárazon.

— Tisztességes nő, mi, felügyelő úr? Hmm. Vajon azt a kis jelenetet, ott a teraszon, nem szándékosan rendezték meg Jorum kedvéért?... Nos, tisztelt felügyelő úr, amíg ön felfegyverkezik a nyakába zúduló bajok ellen, én ezennel közlöm, hogy belepusztulok az álmatlanságba. Mrs. Godfrey, nagyon kérem, rendelkezésemre tudna bocsátani valakit, aki elvezetne arra a menedékhelyre, amit a kedves lánya ajánlott fel agyonnyűtt csontjaim számára?

8. fejezet A vendégjogról

Ellery Queen kinyitotta a szemét a sötétben. Szomjas volt.

Egy ideig kába üresség volt az agyában; emlékek után kutatott. Aztán az

emlékezet visszatért, és Ellery felült, ajkát nyalogatta, és az ágy melletti lámpa felé tapogatózott.

— Nem mondhatnám, hogy a tudatalattim sokat segített — morogta magában, miközben ujjai megtalálták a kapcsolót. A szoba hirtelen életre kelt. Kaparóan száraz volt a torka. Megnyomta az ágya melletti gombot, cigarettát vett elő az éjjeliszekrényen levő tárcájából, rágyújtott, és füstölve hátradőlt.

Férfiakról álmodott, és nőkről, tengerekről és erdőkről, furcsa, élő Kolumbusz-szobrokról és véres dróthurkokról, rohanó motorcsónakokról, félszemű szörnyekről, és... és John Marcóról. Marcó! Marcó köpenyben, Marcó csupaszon, Marcó fehérben, Marcó frakkban, Marcó szarvakkal a homlokán. Marcó, amint hollywoodi stílusban csapja a szelet a kövér asszonyoknak. Marcó balettruhában adagiót táncol, Marcó, amint testhezálló nadrágban és zekében énekel, Marco, amint az istent káromolja. De sehol, álmai egész örvénylő folyamában nem talált magyarázatot Marcó meggyilkolásának a problémájára. Fájt a feje, és nem érezte, hogy bármennyit is pihent volna.

Nyögéssel válaszolt a kopogásra, mire Tiller úszott be az ajtón, tálcával a kezében, a tálcán üvegekkel és poharakkal. Tiller atyaian mosolygott.

— Remélem, jól aludt, uram? – kérdezte, miközben letette a tálcat az éjjeliszekrényre.

— Rémesen. — Ellery fintorgott az üvegek tartalma láttán. — Tiszta vizet, Tiller. Szomjas vagyok, mint az ördög.

— Igen, uram – mondta Tiller szabályos kis szemöldökét felhúzva. Elvitte a tálcat, és szinte abban a pillanatban kancsóval a kezében tért vissza. — Bizonyára éhes is, uram – mondta, amikor Ellery a harmadik pohár vizet is felhajtotta. — Azonnal felküldetek egy tálca ennivalót.

— Jóságos ég! Hány óra?

— A vacsora rég véget ért már, uram. Mrs. Godfrey azt mondta, hogy ne zavarják önöket — önt és Macklin bírót. Majdnem tíz óra, uram.

— Kedves Mrs. Godfreytől. Ételt? De még mennyire, hogy éhes vagyok! A bíró úr alszik még?

— Úgy gondolom, uram. Még nem csöngetett.

— “Te alszol, Brutus, s Róma láncra verve” – mondta Ellery szomorkásán.

— Ez az öregkor legnagyobb ajándéka. Hát ne zavarjuk az öregúr nyugalmát; megérdemli a pihenést. Most pedig hozza azt a tálcat, Tiller, legyen jó fiú; addig én lemosom testemről a fáradtság nyomát. Tudja, meg kell adni azt, ami – jár Istennek, a társadalomnak és önmagunknak.

— Igen, uram – mondta Tiller hunyorogva. — És ha megbocsátja a merészségemet, uram, ez volt az első eset, hogy ebben a házban valaki Voltaire-t és Bacont idézte. — És zavartalanul távozott, magára hagyva a tátott

szájjal bámuló Elleryt.

— A csodálatos Tiller! — Ellery felnevetett, kiugrott az ágyból, és a fürdőszobába indult.

Amikor frissen megfürödve és borotválva előkerült, Tiller már a csontszíni terítéket rendezgette az asztalon. Ellery szájában öszszefutott a nyál a fedett ezüsttálakkal megrakott hatalmas tálca láttán, amely felől étvágygerjesztő illatok szálltak. Gyorsan köntösébe bújt (a csodálatos Tiller rövid távolléte alatt kicsomagolta és elrakta a holmiját), majd nekiült, hogy elnémítsa követelőző étvágyát. A kifinomult ügyesség és alázat, amellyel Tiller az asztali hadműveletet levezette, ezúttal tökéletes komornyikként mutatta be a végtelenül sokoldalú szobainast.

— Nem mintha bármiféle kifogást akarnék emelni a maga tökéletes munkájával szemben, kedves Tiller – mondta Ellery végül, amikor letette csészéjét –, de ez nem a komornyik dolga lett volna?

— Valóban, uram — mormolta Tiller az edényekkel foglalatосkodva –, de az a helyzet, uram, hogy a komornyik felmondott.

— Felmondott?! Mi történt?

— Gondolom, riadalmában, uram. Maradi ember, és kissé idegenkedik a gyilkosságoktól és más hasonlóktól. Ezenkívül bántja őt Moley felügyelő embereinek — ahogyan ő mondja — “botránýosan rossz modora”, uram.

— Ahogy én Moley felügyelőt ismerem — mosolygott Ellery –, felmondása nem szabadítja ki innen; addig biztosan nem, amíg ez az ügy nem tisztázódott. Erről jut eszembe, történt valami említésre méltó, amióta öntudatlanságba zuhantam?

— Semmi, uram. Moley felügyelő úr eltávozott, és itt hagyta örködni néhány emberét. Arra kért, hogy közöljem önnel: reggel visszajön.

— Hmm. Nagyon köszönöm. Most pedig, Tiller, ha volna oly szíves eltakarítani a romokat... Nem, nem, a legteljesebb mértékben képes vagyok arra, hogy magam öltözzem. Évek óta így szoktam, és a magam módján éppolyan rosszul tűröm a változásokat, mint a maguk komornyikja.

Tiller távozása után Ellery friss, fehér ruhába öltözött, majd miután a kopogtatására nem érkezett válasz, csöndben belopózott a szomszéd szobába. Macklin bíró békésen hortýogva feküdt a királyi kék színekben pompázó hálószobában. Kissé rikító pizsamát viselt, s ártatlanul égnek álló fehér haja glóriaként világított a feje körül. Látván, hogy az öregúr alighanem átalussza az éjszakát, Ellery kiosont, és lement a lépcsőn.

Ellery Queen — pályája folyamán nem először — szorult helyzetben találta magát.

A szokásos dilemma Szküllája és Kharüdisze közt hánykolódott: hallgatózni vagy nem hallgatózni. Mert a hallgatózás egyfelől visszaélés a

vendégjoggal, másfelől viszont a nyomozói munkához elengedhetetlenül szükséges; így a nagy kérdés Ellery lelkében így hangzott: "Vendég vagyok-e elsősorban, vagy detektív?" A hallgatózásra való alkalom jelentkezése után azonban igen hamar úgy határozott, hogy ő valójában csak megtúrt vendég, s jelenléte sajátos körülményeknek köszönhető; tehát tartozik annyival mind önmagának, mind az igazságnak, melynek szolgájjává szegődött, hogy éles fülének minden erejével hallgatózzék. És azt is tette, lelkesen és tanulságos eredménnyel.

Mindez egészen váratlanul történt, és így csak másodpercei voltak arra, hogy megbirkózzék a lelkiismeretével. Amikor lejött a lépcsőn, üresnek találta a házat; a kongó, óriási társalgóban senki sem társalgóit, a könyvtárban — ide is bedugta a fejét — sötét volt, s a patio elhagyottan állt. Azon gondolkodott, hogy vajon hol lehetnek a többiek, kisétált az illatozó kertbe, és egyedül járkált a lágyan világító hold fényében.

Legalábbis az hitte, hogy egyedül van. Egészen addig, amíg egy kanyarhoz nem ért a kagylókkal kirakott szegélyű ösvényen, ahol is női zokogást hallott. A növényzet szinte túlbujánzott a kertnek ebben a részében, s a bokrok magasra nyúltak; árnyékuk teljesen eltakarta őt. Aztán férfihang szólalt meg, és Ellery azonnal tudta, hogy a kanyar mögött az örökösen új meglepetésekkel szolgáló Godfrey házaspár tartózkodik.

Godfrey fojtott hangon beszélt, amelyből azonban még így sem hiányzott egészen a parancsoló pattogás:

— Stella, beszélnem kell veled! Itt az ideje, hogy valaki végre a sarkára álljon. El fogod mondani az igazat erről az egész disznóságról, mert ha nem, tudni fogom, miért. Érted?

Ellery csupán villanásnyi időt töltött az említett szirtek közt hánykolódva, és máris hallgatózni kezdett, méghozzá igen figyelmesen.

— Ö, Walter! — Stella Godfrey zokogott. — Úgy... úgy örülök. Valakinek el kell mondanom. Nem gondoltam, hogy te...

A gyónások ideje volt ez: a hold meglágyította a szívet, s a kert szépsége egyenes felszólítás volt a gondterhelt lelkek megkönnyítésére.

A milliomos morgott, de morgása ezúttal lágyabb volt a szokásosnál.

— Esküszöm, Stella, nem ismerem ki magam rajtad. Miért sírsz? Szinte amióta elvettelek, úgy tűnik, mást sem teszel, csak sírsz. Isten a tanúm rá: mindent megadtam neked, amit csak kívántál. És azt is nagyon jól tudod, hogy sohasem volt az életemben más nő. Ez a Marcó-ügy az oka?

Az asszony hangja tompa volt és bizonytalan.

— Mindent megadtál, csak a törődést nem, Walter. Tudomást sem vettél rólam. Elég vonzó voltál, amikor hozzád mentem, és... és nem voltál kövér. Egy nőnek szüksége van romantikára, Walter...

— Romantika! — horkantotta a férfi. — Szamárság. Nem vagy már gyerek, Stella. Az ilyesmi Kosának való, meg annak a Cort gyereknek. De te meg én — mi már túlvagyunk ezen. *Én* biztosan. És neked is túl kellene lenned. Az a baj veled, hogy sohasem nőttél fel. Tisztában vagy azzal, hogy már nagymama is lehetnél? — De volt a hangjában valami bizonytalanság.

— Sosem leszek túl ezen! — kiáltotta Stella Godfrey. — Ez az, amit, úgy látszik, nem tudsz megérteni! És nem csak erről van szó. — A hangja nyugodtabbá vált. — Nem csak arról, hogy nem szeretsz már. Hanem teljesen eltávolítottál az életedből. Walter, ha csak tizedannyi figyelmet kapnék tőled, mint az a piszkos öregember — Jorum — én... én boldog lennék!

— Ne beszélj ostobaságokat, Stella!

— Sosem értettem, miért... Walter, én esküszöm! Temiattad történt az egész...

— *Mi* történt énmiattam?

— Ez az egész szörnyűség. Marcó...

A férfi oly sokáig hallgatott, hogy Ellery már azon kezdett gondolkodni, ott van-e még egyáltalán. De aztán rekedt hangon megszólalt:

— Értem már. Micsoda bolond voltam! És én állítólag okos ember vagyok! Azt akarod mondani... Stella, én meg tudnálak ölni!

— Én is magamat — suttogta az asszony. Hirtelen ébredt szél siklott át a kerteken; különös muzsika járt a nyomában. Ellery mozdulatlanul állt, és hálát adott a sors angyalainak, akik időben felébresztették. A levegő leleplezésekkel volt terhes. És az ember sohasem tudhatja...

A milliomos csendesen kérdezte:

— Mióta, Stella?

— Walter, ne nézz rám így! Tavasz... tavasz óta.

— Alighogy megismerted, igaz? Micsoda balek voltam! Miből állt neki letépni Walter Godfrey kertjének díszét, igaz? Én ostoba balek! Vak voltam, mint az éjszaka! Az orrom előtt...

— Nem történt volna meg az egész, ha te... — fulladt el az asszony hangja. — Ó, Walter, aznap este olyan borzasztóan bántál velem — olyan hideg voltál, olyan közönyös. Én... Hazakisért. Hazafelé indultunk. Ölelgetni kezdett. Én megpróbáltam ellenállni, de... Valahogyan rávettem, hogy igyak az üvegből, ami nála volt... Aztán felvitt a lakására.

— És hány férfi volt még rajta kívül, Stella? — A kis ember hangja olyan volt, mint a hideg acél.

— Walter! — A hang rémülten szökött fel. — Esküszöm! Ő volt az első. Az egyetlen. Nem bírtam tovább. El kellett mondanom neked most, hogy ő... hogy ő már... — Ellery szinte látta fiatalos válla remegését.

A kövér emberke a jelek szerint fel-alá járkált az ösvényen; cipői rövid,

gyors, szaggatott zajjal csikorogtak a kavicson. Ellery megdöbbsent; ez a kis fiók-Napóleon még sóhajtott is!

— Jól van, Stella; azt hiszem, ez legalább annyira az én hibám, mint a tiéd. Nemezszer gondolkodtam azon, milyen érzés, ha egy férfi megtudja, hogy a felesége megcsalta. Az újságban ilyesmiket olvas az ember:... revolvert ragad, összeveri az asszonyt, öngyilkos lesz... — Godfrey elnémult. — De fáj. Az isten verje meg, fáj, Stella!

Az asszony suttogott.

— Hidd el, Walter, sohasem szerettem. Csak... de hiszen tudod. Mihelyt megtörtént, meg tudtam volna ölni magamat, dacára annak, hogy... hogy leitatott. Jobban megbántam, mint valaha is hinnéd. De csapdába kerültem, és ő... ó, iszonyú volt, Walter!

— Szóval ezért hívtad meg — mormogta Godfrey. — Egy kicsit csodálkoztam is a magam módján. Hívtál már meg ide lehetetlen alakokat, de ez mindegyiken túltett. És ez volt a szeretőd!

— Nem, Walter, én nem akartam, hogy ide jöjjön. Akkor már régen túl voltam rajta. De ő... rám erőltette magát, kényszerített, hogy vendégként hívjam meg...

A csikorgó zaj elhallgatott.

— Csak nem azt akarod mondani, hogy *meghívatta magát?*

— De igen. Ó, Walter...

— Gyönyörű. — A férfi hangja keserű volt. — Meghívhatja magát, az én ételemet eszi, az én lovaimon lovagol, az én italomat issza, az én feleségemmel szerelmeskedik. Ügyes fiú... No és a többiek? Ezek a Munnék, meg az a slampos, kövér Mrs. Constable — ezek hogy kerültek az egészbe? Csak a szokásos társaság, vagy mi? Legjobb lesz, ha elmondod, Stella. Lehet, hogy te nem fogtad fel, de pokoli slamasztikába kevertél bennünket. Ha a rendőrség megtudja, hogy te és ez a...

Női ruha váratlan, gyors suhogása hallatszott, és Ellery tudta, hogy az asszony a férje karjába vetette magát, összerázkódott. Ez már határozottan kínos volt. Mintha boncolást kellene végignéznie. De összeszorította a száját, és elszántan figyelt tovább.

— Walter — suttogta az asszony –, ölelj át! Úgy félek.

— Jól van, Stella, jól van, jól van — ismételte Godfrey szelíden és gépiesen. — Megértelek téged. De el kell mondanod a teljes igazságot. Mi a helyzet a többiekkel? Nekik mi közük az egészhez?

Az asszony hosszan hallgatott. Tücsök ciripelt idegtépően a bokrok közt. Aztán megszólalt Mrs. Godfrey, de annyira fojtottan, hogy minden egyes szava szinte sóhajnak hangzott.

— Walter, én életemben nem láttam egyiküket sem, mielőtt idejöttek.

Ellery szinte érezte Godfrey megdöbbenését, amely mintha megfoghatatlan hullámokban, érkezett volna feléje az édeskés illatú levegőn át. Godfrey fuldoklott; eltartott egy ideig, amíg értelmes szavakat tudott mondani.

— Stella! — szakadt ki belőle végül. — De hát hogy lehet ez? Rosa ismeri őket? Vagy David?

— Nem... nem — nyögdecsele az asszony.

— De hát akkor hogyan?...

— Én hívtam meg őket.

— Stella, beszélj értelmesen!- Szedd össze magad végre! Ez komoly dolog! Hogy hívhattad meg őket, ha egyszer... — Még ekkor sem fogta fel az igazságot.

— Marcó mondta, hogy hívjam meg őket – mondta az asszony búsán.

— Ő *mondta!*... Csak úgy megadta neked a nevüket és címüket?

— Igen, Walter.

— Minden magyarázat nélkül?

— Igen.

— És mi történt, amikor eljöttek? Végül is nem vehették biztosra, hogy egy meghívás...

— Nem tudom – mondta lassan az asszony. — Igazán nem. Olyan különös volt az egész... mint valami szörnyű álom. Mrs. Constable volt a legfurcsább közöttük. Az első pillanattól kezdve *tettette magát*. Mintha egész életemben ismertem volna...

Godfrey hangjába visszatért az ismerős recsegés:

— Az első pillanattól kezdve? Azonnal találkozott itt Marcóval?

— Igen. Amikor meglátta, azt hittem, elájul. És mégis, nem olyan volt az egész, mintha nem tudta volna, hogy itt lesz. Határozottan az volt az érzésem, hogy tudta, hogy megpróbálta felkészíteni magát a találkozásra — és mégis, akarata ellenére megdöbbsent. Marcó hűvös volt és... gunyoros. Hagyta, hogy bemutassam, mintha még sosem találkoztak volna... De az az asszony azonnal belement a csalásba. Félt... azóta is halálosan fél.

“Fél — gondolta Ellery komoran –, ugyanattól, amitől te is félsz, Stella Godfrey. És még mindig elhallgatsz valamit. Még ebben a pillanatban is van valami, amitől annyira rettegsz, Stella Godfrey, hogy nem mered elmondani...”

— Az a kövér, öreg tyúk – mondta Godfrey tűnődve. — Persze lehet, hogy... No és Munnék?

Az asszony elkínzott hangon válaszolt.

— Azok is furcsák. Főleg Mrs. Munn. Valahogy... különös. Olcsó, közönséges nő, Walter; az a fajta, akiről a lapokban olvas az ember, afféle pénzéhes, törtető kóristalány típus. Azt hinné az ember, hogy egy ilyen nő semmitől sem fél. És mégis, attól a perctől fogva, hogy Marcót meglátta, ő is

halálosan retteg. Olyanok voltunk mi hárman — három nő —, mint aki a szakadék szélén jár, bekötött szemmel. Mind a hárman féltünk; nem mertünk beszélni, lélegzetet venni, megbízni egymásban...

— És Munn? — kérdezte kurtán Godfrey.

— Őt... őt egyáltalán nem értem. Kiismerhetetlen ember, Walter. Olyan durva és nyers, és mégis, erő van benne. És sohasem mutatta, hogy mit gondol. Tulajdonképpen nagyon rendesen viselkedett, ahhoz képest, hogy miféle.

Újabb néma szünet következett. Aztán Godfrey csendesen így szólt,

— Nos, számomra minden világos. Itt volt három nő akikkel valamikor dolga volt. A kezében tartott benneteket, és felismerte, hogy összekötheti a kellemest a haszonnal, egy mások költségén eltöltött nyarat egy kis vidám szórakozással. A piszkos csirkefogó. Meghívatta veled a többieket is... Ha én ezt tudom! Bár tudtam volna! Ha belegondolok, hogy Rosa mitől menekült meg! Rosának is elcsavarta a fejét, hogy verje meg az isten! Hogy az én lányom...

— Nem, Walter! — kiáltotta Stella Godfrey rémülten. — Talán flörtölt vele... de biztos, hogy nem... Rosával nem! Nem, Walter. Annyira elvette az eszemet a félelem, hogy észre sem vettem, mi folyik itt. Pedig Earle viselkedéséből rájöhettek volna; az a szegény fiú egészen odavolt...

Ellery hallotta, amint az asszony hirtelen levegő után kap. Óvatosan széthúzta a bokrokat. Egy ág elpattant, de Godfreyék nem hallották meg. Szorosan egymás mellett álltak az ösvényen a hold fényében, az asszony magasabb volt, mint a férfi. De a férfi az asszony csuklóját szorongatta, és csúf, parancsoló arcán egészen különös kifejezés ült.

— Megígértem, hogy segítek neked — mondta tagoltan. — De még mindig nem mondtál el mindent. Csak attól féltél, hogy megtudom, mitől lettél olyan engedelmes eszköze ennek a nyomorult dzsigolónak? Csak ettől féltél — vagy volt még valami más is? Az, ami azt a másik kettőt is halálra rémítette?

Van azonban valami fensőbb hatalom, amely óvja a sértett házigazdák jogait. S a hallgatóság még a legjobb esetben is bizonytalan kimenetelű dolog.

Valaki közeledett az ösvényen. Lassan jött, súlyos, vontatott léptekkel, amelyek mélységes és halálos kimerültségről árulkodtak.

Ellery szemvillanásnyi idő alatt a bokrok sűrűjében termett. Az volt a sorsa, hogy soha meg ne tudja, mit válaszolt Stella Godfrey akkor éjjel. Lélegzetét visszafojtva görnyedt a védelmet nyújtó árnyékban, s szemét az imént oly sietve elhagyott ösvényre szegezte.

Godfreyék is hallották a lépéseket. Szinte hihetetlen csend lett.

Mrs. Constable ködlött elő, mint valami óriás, sápadt kísértet, groteszkül duzzadó csipkében, s csupasz karjai kövéren, márványosan világítottak a

holdfényben. Nehézkesen vonszolta magát a csikorgó kavicsra, és az arca olyan üres volt, mint az alvajáróké. Egyedül volt. Hatalmas csípője szinte súrolta Ellery arcát, amint befordult az ösvény kanyarjában.

Több hang kiáltott fel egyszerre, egyazon pillanatban, s mindegyikük oly hamis, mint a felhúzható játékmadarak mechanikus csicsergése.

— Mrs. Constable! Hát maga hol járt?

— Jó estét, Mrs. Constable!

— Igen, szörnyű...

Ellery keserűen átkozta magában a sors angyalának bosszúálló szellemét, kikeménygett az ösvényre, és halkán elosont.

9. fejezet Rejtelmes éji órán

Macklin bíró felébredt. Egy pillanattal korábban még örvénylő fekete ködön átvergődött felfelé; de most teste-lelke éber volt, figyelt. Meglepetten észlelte, hogy öreg szíve úgy ver, mint a gőzkalapács. Moccanás nélkül feküdt, világosan érezte a veszélyt.

Tudta: valaki van a szobájában.

Szeme sarkából a spanyol balkontra nyíló, földig érő ablakra pillantott. A függöny csak félig volt behúzva, s látszott a csillagokkal beszórt ég egy darabja. Tehát késő van. Vajon milyen késő? Nem rajongott az éjfélt látogatókért, különösen egy olyan házban nem, ahol gyilkosság történt. De bárki legyen is az, gondolta elszántan, ugyancsak nagy meglepetés fogja érni. Megfeszítette idős izmait, készen arra, hogy kiugorjon az ágyból. Nem olyan roskatag ő még, hogy ne állja meg a helyét tisztességgel, ha közelharcra kerül a sor...

Hirtelen kattant a zár, és — a szeme már megszokta a sötétséget — biztos volt abban, hogy valami fehérséget látott kilibbenni az ajtón. Látogatója tehát eltávozott.

— Phu! – mondta hangosan, meztelen lábát a padlóra vetve.

Húvös, nyugodt hang szólalt meg valahonnan a közelből:

— Aha, szóval felébredtél végre. A bíró nagyot ugrott.

— Az ég szerelmére! Ellery?

— Saját személyében. Szóval te is hallottad sétafikáló vendégünket? Nem, nem, ne gyújts lámpát!

— Hát te voltál — hebegte a bíró —, aki...

— Aki most ment el? Szó sincs róla. Nem Bode törvénye az, amelyik úgy szól, hogy két anyagi test egyazon időben nem foglalhat el azonos helyet a térben? No mindegy; a természettudományokban mindig gyenge voltam. Nem, ez az az éjszakai portyázó volt, akit vártam.

— Vártál?

— Bevallom, azt nem sejtettem, hogy önagysága ebbe a szobába fog betoppanni, de azt hiszem, ez könnyen megmagyarázható.

— *Önagysága?*

— Hát persze. Nő volt. Nem érzed a parfümjét? Sajnos, nem tudom megmondani a készítmény nevét és számát; én nem vagyok Philo Vance. Különben valami hosszú, lebegő fehér holmit viselt. Már jó órája leskelődöm rá itt meg ott.

Az öregúr nyelt egyet.

— Ebből a szobából?

— Nem. Főleg az én szobámból. De amikor láttam, hogy ezt az ajtót próbálgatja, gondoltam, besurranok a szobáink közti ajtón, hátha... ööö... szükség lesz rám. Amilyen ártatlan öreg angyal vagy, még fejbe is vághattot volna, miközben te arról az epekedő huriról álmodol.

— Ne szemérmetlenkedj! – szolt élesen a bíró, de nem emelte fel a hangját.

— Miért akarna engem bárki is megtámadni? Senkit sem ismerek ezek közül az emberek közül, és egyiküknek sem ártottam. Csak tévedésről lehet szó. Eltévesztette a szobát, ennyi az egész.

— Hát persze. Csak ugrattalak. — A bíró, aki még mindig az ágyon ült, semmiféle zajt nem hallott; mégis, amikor Ellery hangja ismét megszólalt, már a szoba egy másik részéből jött, az ajtó felől. — Hmmm. Önagysága stratégiai okokból ideiglenesen visszavonult. Félek, várunk kell. Zajos készülődésed a felkelésre elijesztette. Tulajdonképpen mire készültél? — kuncogott Ellery. — Arra, hogy ráveted magad, mint Tarzan?

— Nem tudtam, – hogy nő – mondta zavartan a bíró. — De nem fogom fekvébe bevárni, míg miszlikbe aprítanak. De hát ki az ördög volt ez a nő?

— Kutya legyenek, ha tudom. Bármelyikük lehetett.

Macklin bíró fél könyékre támaszkodva dőlt hátra az ágyon. Szemét arra a helyre szegezte, ahol az ajtót sejtette. Épp hogy csak ki tudta venni Ellery mozdulatlan alakját.

— Na! — csattant fel végül. — Nem óhajtasz mondani valamit? Mi történik itt? Miért vártál? Hogyan fogtál gyanút? Meddig aludtam? Hát tönkre akarod tenni az ide...

— Hó! Egyszerre csak egy kérdést! Az én órám majdnem két óra harminc perc van. Rendkívül tiszta lehet a lelkiismereted.

— Még most is aludnék, ha nincs az az átkozott nőszemély. Máris kezdem újra érezni a fáradtságot. Szóval?

— Hosszú mese. — Ellery kinyitotta az ajtót, hogy kidugja a fejét, majd visszahúzta, és az ajtó azonnal becsukódott. — Még semmi. Magam sem ébredtem fel tízig. Biztosan éhes vagy, hm? Tiller olyan fenséges vacsorát...

— Pokolba Tillerrel! És nem vagyok éhes. Felelj már, te idióta! Miből sejteted, hogy valaki járkálni fog itt ma éjjel, és tulajdonképpen kire leszel?

— Arra – felelte Ellery –, aki majd belopózik a szomszéd szobába.

— A szomszéd... De hiszen az a te szobád!

— A másik oldalon. Az utolsó szobába.

— Vagyis Marcóéba – mondta az öregúr, majd egy pillanatig hallgatott. — Hát azt nem őrzik? Úgy tudtam, hogy ez a Roush...

— Különös módon ez a bizonyos Roush pillanatnyilag megérdemelt álmát alussza egy heverőn Tiller szobájában.

— Moley ezért pokolian dühös lesz!

— Nem hinném. Roushra biztosan nem. Tudniillik Roush utasításra hagyta őrizetlenül azt a szobát. Ööö... az én utasításomra.

A bíró tátott szájjal bámult a sötétségbe.

— A te utasításodra! Most már végképp nem értem. Mi ez, csapda?

Ellery újra kilesett a folyosóra.

— Öngyúsága alaposan megijedhetett. Talán kísértetnek nézett téged... Pontosan az: csapda. Legtöbben éjfél előtt lefeküdtek. Szegények! Nagyon fáradtak voltak. Ennek ellenére mintegy véletlenül tudattam velük — *en masse* –, hogy értelmetlen dolog volna halottak szobájának az ajtaját őrizgetni, különösen most, miután már úgyis átkutattuk a szobát. Azt is közöltem velük, hogy Roush már az igazak álmát alussza.

— Értem – dünnyögte a bíró. — És miből gondoltad, hogy valaki besétál a csapdába?

— Annak – mondta Ellery halkán — szintén megvan a maga oka... *Csend!*

A bíró visszatartotta a lélegzetét; fejbőre bizsergett. Aztán Ellery hangja szólt, közvetlenül a füle mellett. — Visszajött! Nehogy zajt üss! Egy kis felderítésre indulok. Az égre kérlek, Szólón, *ezt* most ne rontsd el! — És eltűnt. A függöny zajtalanul meglebbent, s egy árnyék kiúszott a földig érő ablakon át.

A bíró ismét csak a hideg, távoli csillagokat látta.

Megborzongott.

Amikor már tizenöt perc telt el anélkül, hogy mást is hallott volna, mint a szikláknak csapódó hullámok zaját és a tenger felől érkező hűvös szél susogását az ablakánál, Macklin bíró csendben kikelt az ágyból, kiosont a hosszú, keskeny balkonra, s Ellery mellé lopakodott a megboldogult John Marcó hálószobájának egyik ablakához.

Ellery — meglehetősen kényelmetlen tartásban — az oldalán feküdt, szemét a redőny egyik részére tapasztva. Amint a közeledő bírót meglátta, figyelmeztetően intett a fejével, és egy kicsit arrébb húzódott.

Az öregúr nyugodtan leterítette a paplant, leguggolt, és Ellery mellett

belesett a szobába. Sovány alakja szinte kétrét görnyedt a nagy igyekezetében.

A hatalmas spanyol hálószobában éktelen rendetlenség uralkodott. A szekrény ajtaja tárva-nyitva állt, s a halott ruhái mind egy szálig a padlón heverték, összegyűrve, sőt egyesek szakadtan. Egy utazóládát a szoba közepére vonszoltak; fiókjai üresen csüngtek kifelé. Egy családott kéz több kézításkát és bőröndöt hajigált szerteszét. Az ágyat különös kegyetlenséggel támadták meg; a lecsupasztított matracot kés hasogatta föl; még a rugókat sem kímélték. A baldachinról leszaggatták a drapériát. Minden fiókot kirángattak a szobában, a tartalmuk teljes összevisszaságban hevert körös-körül a padlón. Még a falakon lógó festményeket is megbolygatta valaki, mert mind ferdén álltak.

A bíró érezte, hogy arcába szökik a vér. — Hol az a szörnyeteg — morogta fojtott hangon —, aki ezt tette? Meg tudnám fojtani!

— Semmiféle helyrehozhatatlan kár nem esett — dörmögte Ellery, le nem véve szemét a résről. — A látszat rosszabb, mint a valóság. Most a fürdőszobában van, nyilván ott rendez ugyanekkorra felfordulást. Még kése is van. Látnod kellett volna, ahogy a falaknak esett! Mintha valamiféle titkos átjárót keresne, olyasmit, amiről Oppenheimer meg Wallace szokott írni... Csend! A hölgy belép. Hát nem kedves?

A bíró a szemét meresztette. A nő Cecilia Munn volt.

Igen. Cecilia Munn állt a fürdőszoba ajtajában — maszk nélkül. Nyilvánvalóvá vált, hogy az a kép, amelyet a mindennapi világnak mutat, nem mélyebb, mint a festékréteg az arcán. Alatta valami megdöbbenően más volt, s ez a más most szégyen nélkül feltárult. Nyers volt ez a valami, csupasz és rosszindulatú.

— Jóságos ég! — lehelte az öregúr. — Van benne valami... valami *állati*. Ilyet még soha...

— Fél – suttogta Ellery. — Fél. Mind félnek. Ez az ember a maga módján olyan lehetett, mint Machiavelli és Belzebub egy személyben. Rettegésben tartotta...

A szőke asszony úgy szökött fel, mint a macska — egyenesen a villanykapcsolónak. S már nem is volt más, csak éjfekete sötétség.

Mindketten megmerevedtek. Ilyen szélesebes, reflexszerű cselekvést csak egy dolog okozhatott. Valaki közeledik.

Mintha napok teltek volna el. Pedig a valóságban Ellery órája alig ketyegett néhányat. Aztán ismét fény árasztotta el a szobát. Az ajtó újra becsukódott, és Mrs. Constable támasztotta neki a hátát, az egyik keze még a villanykapcsolón. Mrs. Munn nem volt sehol.

A kövér asszony reszketett, s ahogy befogadta az összeszaggatott ágy, a padlón szerteszét szórt holmik, a kilógó fiókok látványát, a szemében követni

lehetett minden gondolatát: megdöbbenés, rémület, felismerés, csalódás. És végül az oldóanyag: a félelem. Úgy olvadt fel a félelemben, mint a gyertya, amely forró, folyékony viasszá válik.

Tehetetlenül omlott a padlóra, és úgy zokogott, mintha a szíve szakadna meg. Hangtalanul sírt, s ettől fájdalma még ijesztőbbnek tűnt.

Mrs. Munn úgy lépett elő az ágy mögül, mint a megbúvó macska. Lenézett a padlón térdelő hatalmas, zokogó alakra. Kemény, szép arcáról eltűnt a ragadozószerű kifejezés. Megvető tekintetében majdnem szánalom volt. Láthatóan megfélemedezett a késről, amelyet még mindig a kezében szorongatott.

— Maga szerencsétlen – szólt a földön térdelő asszonyhoz.

Mrs. Constable lassan, nagyon lassan felemelte a tekintetét. S szinte azonnal feltápáskodott, és kezét keblére szorítva, tágra nyílt szemmel bámult a szőke nőre.

— Kérem... én... — nyögte Mrs. Constable, aztán gyűrögetni kezdte köntöse szegélyét, és lehunyta a szemét. — Úgy látszik... járkáltam... álmomban.

— Hagyjuk a süket dumát, kedvesem – mondta Mrs. Munn hűvösen. — A kis Cecilia előtt nem kell titkolóznia. Egy cipőben járunk. Szóval magát is elkapta egy fordulóra, mi? Ki hitte volna! Persze, gondolhattam volna. Maga pont annyira ide való, mint én. Magának is írt? — Tekintete a szánalom és a megvetés előbbi keverékét tükrözte, amint végigsiklott a csúf, szerencsétlen, koros női alakon.

Mrs. Constable összehúzta magán a köntösét. Tekintetük egymásba fonódott. Aztán ezt zokogta:

— Igen.

— Azt írta, hogy jöjjön ide azonnal. Pronto, mi? Pronto — ez az én drága férjem egyik kedvenc szava. — Minden érthető ok nélkül megborzongott. — Hogy meghívást fog kapni Mrs. Godfreytól, és aztán a meghívás meg is jött. És kész. Mintha egész életében ismerte volna magát, mintha csak copfos kislány korokban együtt nyalták volna a habos süteményt... Tudom. Velem is így történt. És maga eljött. Mi az, hogy jött? Rohant! Nem mert nem eljönni.

— Igen – suttogta Mrs. Constable. — Nem... mertem.

Mrs. Munn ajka felfelé görbült, a szemei szikrát szórtak. — Az a rohadt...

— Ezt... — kezdte Mrs. Constable a kérdést, majd szünetet tartott, míg a keze ívet rajzolt. — Ezt maga tette?

— Még szép, hogy én — vicsorgott a szőke nő. — Csak nem képzeli, hogy megvárom, míg... Eleget szenvedtem a nyavalyás csirkefogó miatt! Gondoltam, ez az utolsó lehetőség. A zsarú alszik... — A válla elernyedte. — De semmi haszna. Nincsenek itt.

— Ó — lehelte Mrs. Constable. — Hát nincsenek? Azt hittem... De itt kell lenniük! Nem lehet, hogy ne legyenek itt! Ezt nem élem túl... Már azt hittem, maga itt járt, és megtalálta... — Hirtelen megragadta Mrs. Munn vállát, és vadul rámeredt. — Ugye, nem hazudik? – kiáltotta rekedt hangon. — Nem akar becsapni? Kérem, nagyon kérem! Eladó sorban levő leányom van. A fiam most nősült. Felnőttek a gyermekeim. Egész életemben tisztességes voltam. Nem... nem is tudom, hogyan történt. Mindig olyan férfiről álmodtam, mint ő... Kérem, beszéljen... Mondja, hogy megtalálta... kérem, kérem, mondja már!... — A hangja egyre emelkedett, és végül sikolyba fordult.

Mrs. Munn hirtelen pofon vágta. A sikoly elfulladt, a kövér asszony hátratántorodott, és kezét az arcára szorította.

— Ne haragudjon – szólt Mrs. Munn –, de erre a visítésra még a holtak is felébrednek. Az öreg a szomszéd szobában alszik, az előbb véletlenül be is nyitottam *hozzá*... Gyerünk, öreglány, szedje össze magát. Lelépünk.

Mrs. Constable hagyta, hogy karon ragadják és vezessék. Most már csendesen, természetesen sírt.

— De mi lesz velem? — nyöszörögte. — Most mit csináljak?

— Üljön nyugton a fenékén, és tartsa a száját. — Mrs. Munn körbejártatta tekintetét a romokon, és vállat vont. — Pokoli balhé lesz holnap, ha a zsaruk meglátják ezt a rumlit! Mi semmit sem tudunk az egésztől, érti? A világon semmit. Aludtunk, mint a bunda.

— De a maga férje...

— Ja igen, a férjem. — A szöke asszony tekintete megkeményedett. Aztán nyersen mondta: — Odalent húzza a lóbórt a hallban. Gyerünk, Mrs. Constable. Rossz itt a levegő... ártalmas az egészségre.

A kapcsoló felé nyúlt. A fény kialudt. Egy pillanat múlva a két férfi hallotta a zár kattánását.

— Vége az előadásnak – mondta Ellery, miközben némi ügyel-bajjal talpra állt. — Mars vissza az ágyba, fiatalember! Tüdőgyulladást akarsz kapni?

Macklin bíró felemelte a takaróját, és szó nélkül végighaladt a keskeny balkonon, egészen a szobája ablakáig. Ellery belépett a nyomában, egyenesen az ajtóhoz ment, és résnyire nyitotta. Aztán becsukta, és az aggodalom legkisebb jele nélkül felgyújtotta a villanyt.

Az öregúr mélyen gondolataiba merülve ücsörgött az ágya szélén. Ellery cigarettára gyújtott, és megkönnyebbülten dőlt hátra az egyik széken.

— Nos – dűnnyögte végül, kérdő pillantással méregetve társa mozdulatlan alakját –, hogyan ítél, bíró úr?

A bíró megmozdult.

— Fiam, ha elmondanád, mi történt, amíg nem voltam forgalomban, egy

kissé tisztábban látnék.

— Nem sok. Az a nagy újság, hogy Mrs. Godfrey vallott.

— Hogyhogy?

— Hűtlen asszony holdfényes éjszakán bevallja férjének, hogy megcsalta. Detektív füle belefájdul a hallgatóságba. — Ellery vállat vont. — Azért érdekes volt. Tudtam, hogy végül megtörik, és beszélni fog, de nem gondoltam volna, hogy éppen Godfreynak. Fura pók ez a Godfrey; van benne valami. Egészen jól vette a lapot, ha belegondolok... Az asszony megerősítette azt, amit feltételeztünk: nem ismerte sem Mrs. Constable-t sem Munnékat, mielőtt meghívta volna őket a Spanish Cape-re. Továbbá a jelek szerint Marcó volt az, aki rákényszerítette őt erre a meghívásra.

— Úgy! – – mondta a bíró.

— És Mrs. Constable valamint Munnék, legalábbis Mrs. Munn, ugyanolyan kényelmetlenül érezték magukat ebben a helyzetben, mint ő.

Az öregúr szórakozottan bólogatott.

— Igen, igen. Értem.

— A legdöntőbb leleplezést azonban megakadályozta Mrs. Constable váratlan közbelépése. Nem mintha számítana — sóhajtott Ellery. — De azért nagy örömmel hallottam volna magától Mrs. Godfreytől.

— Hmm! Szerinted tehát Mrs. Godfrey mindezekén túl még elhallgatott valamit?

— Kétségtelenül.

— Te viszont tudod, hogy mi az, amit még el akart mondani Godfreynak?

— Azt hiszem, tudom – mondta Ellery. A bíró felkelt, és a fürdőszobába ment.

Törülközőbe temetett arccal tért vissza.

— Most, hogy láttam azt a kis jelenetet odaát – mondta fojtott hangon –, azt hiszem, én is tudom.

— Óriási! Adjuk össze a feltevéseinket! Mi a te diagnózisod?

— Azt hiszem, ismerem Stella Godfrey fajtáját. — Macklin bíró elhajította a törülközőt, és végigdőlt az ágyon. — Bármilyen legyen is Godfrey szociológiai minősítése, a felesége mindenesetre a kék vér közismert betegségében szenved, abban, amit "kasztgög" néven ismer a tudomány. Ha nem tudnád, Ruysdael lány. *Róluk* aztán nem olvasol a botránylapokban. Manhattani alapítócsalád, ésatöbbi. Nem különösebben dúskálnak az evilági javakban — amilyen a mai gazdasági helyzet –, de Rembrandtokban, Van Dyckokban, németalföldi régiségekben és hagyományokban nincsen náluk gazdagabb. A vérében van.

— És ez azt jelenti, hogy?...

— — Egy Ruysdael számára egyetlen halálos bűn létezik: a botrányajtó

karmaiba kerülni. Ha botránynak kell lennie, történjék csendben. Ez minden. A félelme nagyon is megfogható dologhoz kapcsolódott. Csirkefogóval akadt össze. *A csirkefogónak bizonyítékai voltak.* Azt hiszem, ennyi az egész.

— Bravó — kuncogott Ellery. — Szociálpszichológiai eszmefuttatásod kissé ingatag alapokon nyugszik. Nem is túl eredeti. A konklúzió nem következik természetesen a tényekből. Az azonban biztos, hogy a csirkefogónak voltak bizonyítékai. Ha az ember eljutott odáig, hogy csirkefogónak lássa, szinte szükségszerűnek tűnik, hogy bizonyítékai is voltak. Én így fogtam hozzá, és ezzel jó adag fejtörést takarítottam meg magamnak. Abból kiindulva, hogy bizonyítékai voltak, részben összeállt a kép, és nagyjából minden a helyére került. Mrs. Godfrey felindultsága és makacs hallgatása — ebben valóban szerepe lehet öröklött gögjenek, ezt elismerem —, Mrs. Constable merev rettegése, Mrs. Munn ébersége és durva csalásai... Mihelyt rájöttem, hogy Mrs. Constable — csakúgy, mint Mrs. Munn — parancsszóra jött ide — ez elemi következtetés volt —, ebből egyenesen folyt az is, hogy valahol, valamikor ők is áldozatul estek Marcó zseniális nőbolondítási érzékének. És miután gondolkodás nélkül engedelmeskedtek a parancsának, ők is féltek. Nyilván a bizonyítékaitól. Mind a hárman Marcó bizonyítékaitól féltek.

— Levelek! Hát persze – dűnnyögte a bíró.

Ellery legyintett.

— Az mindegy. Bármik legyenek is, ez a három asszony borzasztóan fontosnak tartja őket. De van valami ebben az egész helyzetben, ami még érdekesebb. Gondolkoztál már azon, *miért* akarta Marcó, hogy Mrs. Constable és Mrs. Munn is itt legyen?

— Gondolom, a szadista ösztön működött benne. De mégsem... Egy olyan kaliberű gazembernél, mint Marcó...

— Tessék, látod? – mondta Ellery szomorúan. — Ide vezet a pszichológia. Szadizmus! Nem. Nem, Szolónom; sokkal kevésbé lelki dologról van szó. Zsarolásról!

Macklin bíró tágra nyitotta a szemét.

— Az ördögbe is, hát persze! Kőd ül az agyamon ma éjjel. Szerelmes levelek — zsarolás. A kettő bizony gyakran együtt jár.

— Pontosan. És az, hogy barátunk összehozta a három áldozatot, arra utal, hogy készült valamire — nos, mire?

— Hát arra a bizonyos "nagy fogásra", amiről éppen írni kezdett Penfieldnek, amikor megölték!

Ellery elkomorodott.

— Innen kezdve már gyerekjáték volt. A három asszony a végsőkig el volt keseredve. Marcó nem játszott kicsiben; nem az a fajta ember volt — már

amennyire ismerjük. Ha pénzt követelt, komoly összegekről lehetett szó. Talán túl sokat akart; ez elég valószínű. Az eredmény: ideiglenes fennakadás, amely alatt valaki megtette azt a szívességet, hogy kioltotta Marcó haszontalan életét. De a bizonyítékok — a levelek, vagy akármik — továbbra is léteznek. Hol lehetnek? — Ellery újabb cigarettára gyújtott. — Ekkor megértettem, hogy ez a három nő mindenre kész, hogy visszaszerezze őket. Eget-földet megmozdítanak értük. A leglogikusabb hely, ahol kereshetik, Marcó szobája. — Felsóhajtott. — Ennek megfelelően azt javasoltam Roush barátunknak, hogy elégítse ki alvásigényét.

— Nem gondoltam zsarolásra — ismerte el az öregúr –, de arra azért rájöttem — az események után –, hogy mit kereshetett az a két nő Marcó szobájában. Te jószágos ég! — Hirtelen felült az ágyban.

— Mi baj?

— Mrs. Godfrey! Nyilván ő sem fog kihagyni egy olyan lehetőséget, mint ez a mai éjszaka! Ott volt, amikor elejtetted, hogy a szoba őrizetlenül marad?

— Ott volt.

— Akkor ő is keresni fog...

— Már megtette, barátom, már megtette – mondta Ellery szelíden. Talpra állt és nyújtózkodott. — Egek, de fáradt vagyok! Azt hiszem, lefekszem. Neked is ezt tanácsolom.

— Azt akarod mondani – kiáltotta a bíró –, hogy Mrs. Godfrey már átkutatta a szomszéd szobát ma éjjel?

— Pontban egy óraker, tisztelt uram. Különös, éppen huszonnégy órával azután, hogy díszvendége megvált életétől. De hát ez nem más, mint a véletlen bohókás ötleteinek egyike. Ott voltam, annál a kényelmes ablaknál a balkonon. Meg kell adni, finomabban dolgozott, mint a szilaj Mrs. Munn. Katonás rendet hagyott maga után.

— Vagyis megtalálta!

— Nem – mondta Ellery, és a két szoba közti ajtóhoz indult. — Nem találta meg.

— De ez azt jelenti...

— Ez azt jelenti, hogy nincsenek ott.

A bíró — a végsőkig felbosszantva — már az ajkát harapdálta mérgében. — De az ördög vigyen el, hát ezt honnan tudod olyan biztosan?

— Onnan – mondta Ellery búbajos mosollyal, miközben már az ajtót nyitotta –, hogy pontosan nulla óra harminc perckor én is átkutattam a szobát. Kérlek, Szólón, nyugalom! Gondolj a vérnyomásodra! És most gyerünk aludni! Szükséged lesz a pihenésre. Az az érzésem, hogy holnap valódi tűzijátékra számíthatunk.

10. fejezet Egy úr New Yorkból

— Nos, Mr. Queen — morogta dühösen Moley felügyelő másnap reggel, amikor ott ültek a szobájában a rendőrkapitányságon, Poinsettben, a megyeszékhelyen, alig tizenöt mérföldnyire a Spanish Cape-től —, maga aztán szép kis bajba keverte Rousht az éjjel! Ma reggel értesítettek róla telefonon. Az az ember megérdemelné, hogy újra egyenruhába bújtassam, és visszaküldjem az utcára.

— Ne hibáztassa Rousht — szólta Ellery gyorsan. — Az egész az én felelősségemre történt, felügyelő úr. Szó sincs semmiféle köteleltségmulasztásról.

— Na igen, ezt ő is mondta. És hozzátette, hogy Marcó szobája úgy néz ki, mintha egész tigrisfalkát eresztettek volna benne szabadon. Ezért is maga a felelős?

— Csak negative. — És Ellery előadta az előző éjszaka történetét, Godfreyék kihallgatott beszélgetésétől kezdve a három nő éjszakai látogatásáig a halott szobájában.

— Hmm! Ez aztán érdekes! Kitűnő munka, Mr. Queen. De hát miért nem avatott be engem is?

— Maga nem ismeri ezt a fiatalembert — szólta közbe Macklin bíró csendesen. — Nincs nála magányosabb farkas. Fogadni mernék, hogy azért hallgatott, mert még nem oldott meg mindent azzal az átkozott logikájával. Még nem volt matematikailag “bizonyos”, csak “valószínű”.

— Milyen jól ismered az indítékaimat — nevetett Ellery. — Valami ilyesmiről van szó, felügyelő úr. Hát mi a véleménye az én kis mesémről?

Moley felállt, és a rácsos ablakon át kinézett a kisváros nyugalmas főutcájára. — Azt hiszem, nyomon vagyunk — dörmögte. — Szerintem semmi kétség afelől, hogy mit keresett az a három nő. Marcó mind a hármat elcsábította — beleestek, mint három ostoba liba —, aztán összeszedte a kompromittáló bizonyítékokat, megszorította a srófot, azok meg fizettek, mint a katonatiszt. A szokásos történet. Persze hogy a bizonyítékokat keresték... Erről most már különben is meg vagyok győződve. Ugyanis szereztem néhány értesülést Marcóról.

— Máris? — kiáltott fel a bíró. — Ez aztán a gyors munka, felügyelő úr!

— Ó, nem is volt olyan nehéz — szerénykedett Moley. — Kitűnő anyag jött a mai postával. Azért nem volt nehéz, mert nem most néztek utána először.

— Aha — mondta Ellery. — Szóval priusza volt?

Moley felügyelő vaskos borítékot lökött az íróasztalra.

— Nem egészen. Van egy komám, akinek magánnyomozó-ügynöksége van New Yorkban. Gondolkodtam egy sort tegnap délután erről a Marcóról. És

minél többet gondolkodtam, annál inkább úgy tűnt, hogy ezt a nevet én már hallottam valahol. Nem éppen közönséges név, az biztos. Aztán rájöttem, hol ez a bizonyos barátom beszélt róla úgy hat hónappal ezelőtt, amikor odafent jártam látogatóban. Hát táviratoztam neki, és kiderült, hogy jól emlékeztem. Az egész anyagot megküldte, légipostán, expressz.

— Szóval magánnyomozó, ugye? – kérdezte a bíró elgondolkozva. — Ez nagyon úgy hangzik, mintha valami féltékeny férjről volna szó.

— Eltalálta. Leonardot — így hívják a barátomat — megbízta egy pasas, hogy tudjon meg valamit Marcóról. Úgy látszik, az illető neje és Marcó túl jó barátok lettek. Leonard meg érti a dolgát. Elég terhelő adatot szedett össze ahhoz, hogy Marcó behúzza fülét-farkát, és szépen átadja az ügyben szereplő leveleket és fotókat. Természetesen Leonard értesülései nem mennek túl ezen az egy ügyön, így aztán nem tudom, hol és mikor szedte fel Marcó Munn-né önagyságát. De azt viszont elmondhatom, hogy hol és mikor szedte fel Mrs. Constable-t, mert ez azok közé a dolgok közé tartozik, amiket Leonard kiderített róla.

— Tehát Marcó kapcsolata Mrs. Constable-val megelőzte a többit. Hmm. Vajon mennyivel?

— Alig néhány hónappal. De ezt is egész sor további áldozat előzte meg. Persze Leonard nem jutott túl sok pontos információhoz — Marcó exbarátnői hallgattak, mint a sír. De ahhoz ez is elég volt, hogy Marcó leszálljon Leonard ügyfeléről.

— Ennek az embernek biztosan volt valami az előéletében is — morfondírozott Macklin bíró. — Az efféle csirkefogóknak rendszerint van.

— Nos, volt is meg nem is. Leonard azt mondja, hogy a semmiből bukkant elő úgy hat évvel ezelőtt. Az ő véleménye szerint spanyol volt, jó családból származott, de elzüllött. Az biztos, hogy kitűnő nevelést kaphatott; úgy beszélt az angolt, mint az anyanyelvét, és csak úgy köpte a verseket — Shelleyt meg Keatsot meg Bryant, meg a többi szerelmi uszítót...

— Nyilván Byront akart mondani – szólt közbe Ellery. — De gratulálok, felügyelő úr. Ki gondolta volna, hogy ismeri a romantikusokat?

— Tudom én, mitől döglök a légy — kacsintott Moley. — Szóval, amint mondom, úgy emlegette a különböző gazdag és híres embereket, mint aki egy vályúból nyalta velük a mézet, jól ismerte Cannes-t, Monte Carlót, a svájci Alpokat meg a többi hasonló, felkapott helyet. Alighanem volt dohánya bőven, amikor megjelent a színen, bár szerintem ez már a szerephez tartozott. Hamar bekerült a legjobb társaságba, és ettől kezdve már sima volt az útja. Szívesen dolgozott az üdülőhelyeken — Floridában, a californiai parton. Bermudán. Olyan csíkot húzott maga után, mint a pók a falon. De mindezt bebizonyítani...

— Ez a baj a házasságtörésen alapuló zsarolással — morgott a bíró. — A fizetési hajlandóság egyben a zsaroló biztosítéka arra, hogy az áldozat mindig is hallgatni fog.

— Leonard azt mondja — ráncolta a homlokát Moley –, hogy van itt még valami, de ezt sosem sikerült pontosan megtudnia.

— Még valami? – kérdezte Ellery éberen.

— Nos... egy bűntárs halvány nyomai. Merő gyanú. Mintha Marcó együtt dolgozott volna valakivel. De hogy kivel és hogyan, ezt sehogy sem tudta kideríteni.

— Az ördögbe is, ez pokolian fontos lehet! – kiáltott fel Macklin bíró.

— Megpróbálok utánajárni – mondta a felügyelő, aztán hozzátette: — Hogy még nehezebb legyen a dolgunk, összejátszott egy furfangos gazemberrel.

— Kivel?

— Hivatalosan “ügyvédnek” mondják – felelte Moley.

— Penfield! – kiáltották egyszerre.

— Jeles! Lehet, hogy igazságtalan vagyok ezzel az úrral szemben. De szerintem csirkefogó, mert meg vagyok győződve arról, hogy tisztességes ügyvéd nem áll össze olyan alakokkal, mint Marcó. Nem mintha a fiú ellen eljárás vagy per folyt volna, és jogi tanácsadóra lett volna szüksége. Csakhogy éppen ez a Penfield volt az, aki elsimította Marcó ügyét Leonarddal. A spanyol még csak meg sem jelent. Penfield meglátogatta Leonardot, kellemesen elcsevegtek, aztán elmesélte, hogy egy “ügyfelét” állandóan követik, s ez az illetőt igen kínosan érinti, és talán Leonard volna olyan szíves és visszarendelné a kopóit. Leonard alaposan megvizsgálta a körmeit, és elmondta, hogy van egy kis apróság — bizonyos levelek és fotók meg ilyesmik –, ami az ő ügyfelét érinti kínosan, mire Penfield így szólt: “Ejnye, ejnye, hát ez nagyon kellemetlen”, aztán kezet fogtak, és másnap reggel Leonard postán megkapta az összes levelet és képet, feladó nélküli borítékban — de ezen a borítékon a Park Row-i postahivatal bélyegzője állt. És ugyebár emlékeznek Penfield címére. Ravasz, mi?

E sajtóságos monológ közben Ellery és a bíró sűrűn tekingettek egymásra. Mihelyt Moley szünetet tartott, egyszerre nyitották szóra a szájukat.

— Tudom, tudom – mondta Moley. — Most azt fogják mondani, hogy talán Marcó nem is tartotta a Constable-, Munn- és Godfrey-féle leveleket magánál a Godfrey házban, hanem Penfield őrizte őket. — Megnyomott egy gombot az asztalon. — Hát ezt tüstént megtudjuk.

— Csak nincs Penfield máris odakint? – kiáltott fel a bíró.

— Cégünk jelszava a gyorsaság, bíró uram... Charlie, kérem, vezesse be azt az urat. És ne feledje: semmi durvaság vagy erőszak! “Törékeny” — ez áll

rajta.

Mr. Lucius Penfield sugárzó mosollyal jelent meg az ajtóban. Cseppet sem látszott törekenynek. Nagyon is erőteljes, zömök kis ember volt, nyakán hatalmas, kerek, majdnem teljesen kopasz fejét hordott csinos, rövidre nyírt, ősz bajusszal, és ebből a masszív fejből a legártatlanabb szempár nézegetett kifelé, amellyel Ellery valaha is találkozott. Hatalmas, gyermeki és egyben angyali volt ez. a barna szempár, és szívet melengetően, gyönyörűen ragyogott. Csillogása ugyanakkor vidámságról tanúskodott, mintha tulajdonosa folyamatosan vicceket mesélne önmagának. Az egész jelenségben volt valami dickensi, különösen minthogy Penfield ódivatú, kitérdelt és elnyútt, zöldes színű zsákszövet ruhát, keménygallért és széles kravátlit viselt, amelyen lópatkó alakú gyémántú díszelgett. Olyan volt, mint aki még egy bogarat sem tudna eltaposni. Macklin bíró azonban láthatóan másfajta véleményt táplált felőle, mert hosszú arca kemennyé és kifürkészhetetlenné vált, s a szeme jéghidegen villogott.

— Nahát, akárki legyenek, ha ez nem Alva Macklin bíró úr! — kiáltotta Mr. Lucius Penfield, és előrenyújtott kézzel megindult a bíró felé. — Hogy itt találkozunk! Ezer éve, hogy nem láttam. Hogy repül az idő!

— Nem szép tőle – mondta a bíró szárazon, nem véve tudomást a kinyújtott kézről.

— Haha! Látom, semmit sem változott, bíró úr. Ma is úgy szórja a villámokat, mint azelőtt. Mondtam is nemegyszer, hogy a szakma az egyik legkiválóbb jogi elmét vesztette el, amikor ön nyugalomba vonult.

— Kétlem, hogy én tiszta lelkiismerettel hasonlóképpen nyilatkozhatnék magáról, ha majd *maga* is visszavonul. Szerintem előbb rúgják ki a Kamarából.

— A humora kitűnő, mint mindig, bíró úr. Hahaha! Épp a minap mondtam Kinsey bíró úrnak a...

— Hagyja a részleteket, Penfield. Ez itt Mr. Ellery Queen; talán már hallott róla. Jobb lesz, ha elkerüli. Ez pedig...

— Csak nem az az Ellery Queen? – kiáltotta a kopasz emberke, és kedves, bohókás szemét Elleryre fordította. — Nahát, ez aztán a megtiszteltetés! Ezért érdemes volt idejönni! Jól ismerem az édesatyját, Mr. Queen. Rendőrségünk legkitűnőbb embere... És ön ugyebár — ezt akarta mondani, bíró úr? — Moley felügyelő, aki elragadott ügyfeleim és bokros teendőim mellől.

Ott állt előttük, hajlongott és sugárzott, és gyors, nevető, joviális pillantásokkal mérte fel mindhármukat.

— Üljön le, Penfield – mondta Moley aránylag barátságosan. — Beszélni szeretnénk magával.

— Ezt az embere értésemre adta – mondta Penfield, és habozás nélkül

elfogadta a felkínált széket. — Ha nem tévedek, egy volt ügyfelemről, Mr. John Marcóról volna szó. Igen szerencsétlen ügy... A New York-i lapokban olvastam a sorsáról. Tudja...

— Aha, szóval Marcó valóban az ügyfele volt?

— Ajjaj, felügyelő úr, nagyon kínos dolog ez az én számomra. Remélem, itt — hogy úgy mondjam — *in camera* ülünk. Beszélhetek őszintén?

— Mi az hogy! — mondta a felügyelő zordul. — Ezért hozattam Poinsettbe.

— Hozatott? — Penfield ívelt szemöldöke alig észrevehetően feljebb ívelt a szokásosnál. — Ez nagyon kellemetlenül hangzik, felügyelő úr. Felteszem, hogy nem állok letartóztatás alatt... haha? Biztosíthatom, hogy mihelyt a nyomozója elmagyarázta a...

— Elég a szövegből, Penfield — mondta Moley nyersen. — Kapcsolat volt maga és a halott között, és én tudni akarom, mi volt ez.

— De hiszen épp ezt akartam elmagyarázni — mondta a kis ember elnézően. — Maguk rendőrök oly hevesek! Az ügyvéd, amint azt Macklin bíró úr is elmondhatja önnek, ügyfeleink szolgája. Meglehetősen... ööö... kiterjedt ügyvédi gyakorlatom során igen sok ügyfelem volt, felügyelő úr; talán nem mindig állt módomban olyan gondosan megválogatni őket, mint ahogyan szerettem volna. Ebből következően szomorú kötelességem közölni önnel, hogy John Marcó nem volt a... hm... legkívánatosabb személyiség. Az az igazság, hogy meglehetősen romlott egyén volt. De tulajdonképpen ez minden, amit mondhatok róla.

— Szóval így áll az ábra? — morgott a felügyelő. — Mégis, miféle dologban volt az ügyfele?

Penfield két gyémántgyűrűvel díszített kövér kis keze bizonytalan ívet rajzolt.

— Különféle dolgokban, felügyelő úr. Több alkalommal fordult hozzám... ööö... tanácsért, üzleti ügyekben.

— Miféle üzleti ügyekben?

— Attól tartok — sajnálkozott a kis ember —, ezt nem áll módomban közölni önnel, felügyelő úr. Az ügyvéd kötelezettsége ügyfelével szemben — hiszen tudja... Még a halál sem...

— De ezt az embert meggyilkolták!

— Az igen szomorú rá nézve — sóhajtott Penfield.

Csend lett. Aztán Macklin bíró szólalt meg.

— Úgy tudtam, Penfield, hogy maga bűnügyekkel foglalkozik. Mi köze hát az üzlethez?

— Változtak az idők, amióta ön visszavonult, bíró úr — mondta Penfield szomorúan. — És valamiből mégiscsak élni kell, nem igaz? El sem tudja képzelni, hogyan kell gürcölni manapság.

— Talán, ha nagyon megerőltetem magam, el tudom képzelni. Legalábbis a maga esetében. Egyébként úgy tűnik, bámulatos etikai érzékre tett szert, amióta nem találkoztunk.

— Fejlődik az ember, bíró úr — mosolygott a kis ügyvéd. — És éppen énram ne hatna az új idők új szelleme? Friss szelek fújdogálnak a szakmában is, amióta...

— Frászkarikát – mondta a bíró. Ellery le nem vette a szemét az emberke mozgékony ábrázataról. Megállás nélkül mozgott a szeme, a szája, a szemöldöke, bőrének minden ránca. Az ablakon át besütő napsugár glóriaként, tükröződött vissza fénylő feje búbjáról. Rendkívüli figura! — gondolta Ellery. — És veszélyes ellenfél.

— Mikor találkozott utoljára Marcóval? – kiáltott rá nyersen a felügyelő.

Penfield összeillesztette az ujjai hegyét.

— Lássuk csak... Nos, igen. Áprilisban felügyelő úr. És most halott. Bizony, a sors útjai kifürkészhetetlenek; hát nem, Mr. Queen? Valaki a bűn útjára lép... és utoléri a halál. Helyreállt a rend. A gyilkos gonosztevő a paragrafusok segítségével húsz éven át mindig kicsúszik a bíróság kezéből, aztán egy szép napon banánhéjra lép, és kitöri a nyakát. Szomorú fényt vet ez a mi igazságszolgáltatásunkra!

— Milyen ügyben?

— Tessék? Ja, elnézést, felügyelő úr. Hogy milyen ügyben fordult hozzám áprilisban? Persze, persze. Ööö... — üzleti megbeszélést folytattunk, mint máskor is. Amennyire tőlem tellett, igyekeztem a legjobb tanácsot adni neki.

— Azaz?

— Hogy térjen jó útra, felügyelő úr! Mennyit prédikáltam neki! Tudja, gyengeségei ellenére is volt benne valami szeretetre méltó. De hát nem hallgatott rám szegény — és most tessék!

— Honnan tudta, hogy a bűn útjára lépett, Penfield, ha olyan fenemód ártatlan volt a kapcsolatuk?

— Megérzés, kedves felügyelő úr — sóhajtott az ügyvéd. — Nem hiába praktizál az ember harminc éven át mint bűnügyi jogász New York államban. Kialakul egyfajta hatodik érzéke, hogy úgy mondjam, a bűnözői lélekkel kapcsolatban. Biztosíthatom, nem volt több ez, mint...

— Így semmire sem jut Penfield barátunkkal – mondta Macklin bíró zord mosollyal. — Ezt órákig képes folytatni. Volt módom meggyőződni róla. Javaslom, térjen a lényegre.

— Moley szeme dühösen villant a vendégre. Feltépte az egyik fiókot, kiragadott belőle valamit, és lecsapta az íróasztalra, éppen a kis ember széke elé.

— Ezt olvassa el!

Mr. Lucius Penfield hajlandó volt meglepettnek mutatkozni, aztán szolgálatkészen elmosolyodott, szarukeretes szemüveget vett elő kabátja felső, zsebéből, orra hegyére illesztette, óvatosan felemelte a papírlapot, és átfutotta. Igen gondosan futotta át. Aztán letette, eltávolította a szemüveget az orráról, visszahelyezte a zsebébe, és hátradőlt a széken.

— Nos?

— A jelek szerint – mondta csendesen Penfield — ez egy levél, amelyet az elhunyt kezdett el írni, s amely nekem szól. Az a váratlan mód, ahogyan félbeszakad, arra enged következtetni, hogy közbelépett a halál, és ily módon az elhunyt utolsó gondolata hozzám szállt. Nahát, kedves felügyelő úr, ez nagyon megindító. Őszintén köszönöm önnek, hogy módot adott arra, hogy láthassam. Mit is mondhatnék? Ez olyan megható, hogy szinte alig találok szavakat. — És odáig ment, hogy zsebkendőért kotorászott a nadrágzsebében, elővette, és belefújta az orrát!

— Bohóc – szólt halkán a bíró.

Moley felügyelő ökle lecsapott az íróasztalra. Talpra ugrott.

— Ne higgye, hogy ezt ilyen könnyen megússza! — bömbölte. — Tudom, hogy maga és Marcó rendszeresen leveleztek a nyáron! Tudom, hogy legalábbis egy zsarolási kísérletben maga járt el, amikor a dolog túl forróvá vált mindkettőjük számára. Tudom...

— Úgy tűnik, ön igen sokat tud – szólt Penfield lágyan. — Talán részletezze.

— Dave Leonard barátom a "Metropolitan" nyomozó ügynökségtől mindent megírt nekem magáról, érti? Hát ne gondolja, hogy átejt ezzel a bizalmas üzleti ügyekről szóló mesével!

— Hmm. Látom, ön aztán nem fecsérelte az idejét – mondta halkán a kis ember, és a tekintete csak úgy sugárzott a csodálattól. — Igen, Marcó és én valóban leveleztünk a nyáron, így igaz. És valóban jártam Leonardnál — rokonszenves ember — néhány hónapja, ügyfelem képviselőjeként. De...

— Mi az a nagy fogás, amiről Marcó írni kezdett magának? – ordította Moley.

— De kérem, kedves felügyelő úr! Higgye el, semmi ok a heveskedésre. Hogyan is tudnám megmagyarázni Marcó gondolatait? *Én* nem tudom, mire gondolhatott. Szegény fiú, teljesen örült volt.

A felügyelő kinyitotta a száját, majd becsukta, Penfieldre meredt, aztán vadul dübörgő léptekkel az ablakhoz rohant. Megpróbálta visszanyerni önuralmát. Penfield szomorú, várakozó mosollyal ült a székén.

— Hmm... Kérem, Mr. Penfield – szólalt meg lassan Ellery. Az ügyvéd feje felé fordult, és némi éberség jelent meg az arcán. De tovább mosolygott. — Hagyott John Marcó végrendeletet?

Penfield hunyorított.

— Végrendeletet? Nem tudhatom, Mr. Queen. Én sohasem készítettem ilyen íratott a számára. Ami persze nem jelenti azt, hogy más ügyvéd sem. Én nem foglalkozom ilyesmivel.

— Volt vagyona? Az ön véleménye szerint maradt utána örökség?

A mosoly elhalt, és — most először — Penfieldet mintha cserbenhagyta volna az örökös jó kedély. Érezni lehetett, hogy valami csapdát sejt Ellery kérdése mögött. Mielőtt felelt volna, alaposan szemügyre vette Elleryt.

— örökség? Honnan tudnám? Mint mondtam, kapcsolatunk nem volt... ööö... — Elhallgatott, mint aki nem találja a szavakat.

— Azért kérdezem – mondta csendesen Ellery, miközben csíptetőjével játszadozott –, mert arra gondoltam, hogy esetleg bizonyos értékes dokumentumokat az ön gondjaira bízott. Végül is, miként ön mondja, az ügyvéd és ügyfele közti kapcsolat többékevésbé szent.

— Többé-kevésbé — jegyezte meg a bíró.

— Értékes dokumentumokat? — visszhangozta lassan Penfield. — Félek, nem egészen értem önt, Mr. Queen. Talán értékpapírokra, részvényekre vagy effélékre gondol?

Ellery nem válaszolt azonnal. Rálehelt a lencsére, gondosan megtisztogatta őket, aztán az orrára helyezte a csíptetőt. Lucius Penfield tisztelettel és elmélyült figyelemmel követte az egész műveletet. Aztán Ellery könnyedén így szólt:

— Ismer ön egy bizonyos Mrs. Laura Constable-t?

— Constable? Constable? Nem hiszem, hogy ismerném.

— És Joseph A. Munnt? Mrs. Munnt, lánynevén Cecilia Ballt, a színésznőt?

— Ó! – mondta Penfield. — Hát a Godfrey ház jelenlegi vendégeiről van szó? Tudtam, hogy hallottam már ezeket a neveket valahol. Nem, sajnos, nem volt szerencsém.

— Marcó nem írt róluk önnek? Penfield összecücsöcsörítette az ajkát. Látni való volt, hogy kételyekkel küzd, amelyek onnan származtak, hogy nem tudta, mennyit tud Ellery. Angyalian ártatlan tekintete háromszor is végigfutott Ellery arcán, mielőtt válaszolt volna:

— Ijesztően rossz a memóriám, Mr. Queen. Nem emlékszem, írt-e róluk vagy sem.

— Hmmm. Erről jut eszembe: az ön tudomása szerint hobbija volt Marcónak a fényképezés? Manapság nagy divat. Kíváncsi volnék...

Az ügyvéd pislogott, Moley pedig az ablaknál a homlokát ráncolva hátrafordult. Macklin bíró jeges pillantása azonban továbbra is a kis ügyvéd arcán időzött.

— Váratlan kérdései vannak, kedves Mr. Queen – dünnyögte végül Penfield, kissé erőltetett mosollyal az arcán. — Hogy fényképezett-e? Lehet én nem tudom.

Ellery Moley felügyelőre pillantott.

— Azt hiszem, felügyelő úr, fölösleges tovább feltartanunk Mr. Penfieldet. Nyilvánvaló, hogy... ööö... nem tud segíteni nekünk. Igazán kedves, hogy idefáradt, Mr. Penfield.

— Mindig a legnagyobb örömmel – kiáltotta Penfield, akinek máris visszatért a jó kedélye. Úgy pattant ki a székből, mint a gumilabda. — Van még valami óhaja, felügyelő úr?

— Tűnjön el — nyögte Moley tehetetlenül.

Penfield tenyeréből apró zsebóra ugrott elő.

— Ejnye, ejnye, sietnem kell, ha el akarom érni a következő gépet. Nos, uraim, sajnálom, hogy nem lehettem a segítségükre. — Kezet fogott Ellery vei, meghajolt a bíró felé, tapintatosan kikerülte Moley felügyelőt, és az ajtóhoz hátrált. — Örülök, hogy újra láthattam, Macklin bíró úr. Okvetlenül átadom az üdvözlétét Kinseynek. És természetesen elmondom majd Queen felügyelőnek, Mr. Queen, hogy megismertem a...

És csak beszélt és hajlongott és sugárzott, még akkor is, amikor az ajtó már becsukódott bűbajos, angyali szeme előtt.

— Ez az ember – szólta Macklin bíró komoran, tekintetét még mindig az ajtóra szögezve — vagy száz hivatásos gyilkos elítéléséről beszélt le az esküdtszéknek. Tanúkat vesztegetett meg. Bizonyítékokat semmisített meg szántszándékkal. Egyszer tönkretette egy szép reményekkel induló fiatal ügyész karrierjét azzal, hogy nyilvánvalóan megrendezett botrányba keverte egy hírhedt alvilági nővel egy gyilkossági tárgyalás előestéjén... És maga még azt hitte, hogy ebből az emberből kiszedhet valamit! — Moley ajkai hangtalanul mozogtak. — Azt tanácsolom, felügyelő úr, hogy még a létezését is felejtse el. Túlságosan agyafűrt ember ez egy becsületes rendőr számára. És ha van valami köze Marcó meggyilkolásához, biztosra veheti, hogy sohasem fogja felfedezni ezt a kapcsolatot — nem is beszélve a bizonyítékról.

Moley felügyelő dübörgő léptekkel kirohant, és az ügyeletes szobájába ment, hogy ellenőrizze, végrehajtották-e az utasítását.

Mr. Lucius Penfield — tudta-e vagy sem — olyan kísérettel tért vissza New Yorkba, amelyet a szakmában "árnyéknak" neveznek.

Az úton visszafelé, miközben a Spanish Cape felé haladtak, a bíró egyszer csak megszólalt:

— Nem hiszem, Ellery. Ez az ember ravaszabb annál.

Ellery, aki elgondolkodva vezette a Duesenberget, azt kérdezte:

— Mondd, egyáltalán miről beszélsz? — Penfield távozása mintha az

eseménytelenség vírusával fertőzte volna meg Moley hivatalát. Csak úgy ömlöttek a jelentések, amelyek a világon semmit sem mondtak. A halottkém kívül-belül megvizsgálta John Marcó porhüvelyét, és azt üzenté, hogy Marcó halálát illetően semmi hozzáfűznivalója nincs korábbi véleményéhez. Jelentést küldött a partórség, és sorra érkeztek a beszámolók a part menti helységek rendőreitől. Az ezekben jelzett "haladás" abban állt, hogy Hollis Waring motoros hajóját emberi szem nem látta, hogy a gyilkosság éjszakája óta senki sem találkozott olyan egyénnel, akire illett volna Kidd kapitány szokatlan személyleírása, és hogy David Kummer holttestét még nem vetette partra a víz. Mindez igen elkésérítő volt, és úgy hagyták ott Moleyt, hogy a felügyelő csak úgy fortyogott tehetetlen mérgében.

— Arról, hogy a levelek Penfield birtokában volnának — dörögte a bíró.

— Szóval ez jár a fejedben?

— Óvatosabb annál, mintsem hogy saját két szép kezével ilyesmihez nyúljon, Ellery.

— Ellenkezőleg. Szerintem, ha módja lett volna rá, azonnal ráteszi a kezét azokra a levelekre.

— Nem, nem. Penfield nem az a fajta. Tanácsokat ad, javasol, de nem végzi saját kezűleg az efféle munkát. Tud Marcó bűncselekményeiről, és ez elég ahhoz, hogy a kezében tartsa. És ennek a hatalomnak a kulcsa a fejében is elfér.

Ellery nem válaszolt.

A Spanish Cape bejáratával szemközti görög oszlopok előtt megállította a Duesenberget. Harry Stebbins pocakja kilökte a benzinállomás ajtaját.

— Láttam, a Spanish Cape-en jártak tegnap. Szörnyű dolog ez a gyilkosság. Az egyik rendőr mesélte...

— Bizony szörnyű – mondta a bíró szórakozottan.

— Mit gondolnak, megfogják a tettest? Azt mondják, ez a Marcó anyaszült meztelen volt, amikor megtalálták. Hogy mi lesz a világból! Mondom is mindig...

— A Spanish Cape-en szálltunk meg, Harry, úgyhogy egyelőre nem kell házvezető után néznie. Köszönjük.

— Godfreyéknál laknak? — tátotta el a száját Stebbins. — Atyaúristen! — Úgy nézett rájuk, mintha legalábbis félisteneket látna. — Nahát! – mondta overalljába törölgetve olajos kezét. — Nahát, ki a csuda hitte volna? Én meg éppen tegnap este kérdeztem Annie-től, nem tudna-e valakit. Azt mondta...

— Igazán szívesen maradnánk – szólott közbe gyorsan Ellery –, hogy hallhassuk Mrs. Stebbins bizonyára érdekes véleményét, kedves Stebbins, de sajnos, sietnünk kell. Csak egy-két kérdést szeretnénk feltenni magának. Meddig tartott nyitva szombat éjjel?

A bíró csodálkozva pillantott rá. Stebbins megvakarta a fejét.

— Hát szombaton mindig egész éjjel nyitva tartok, Mr. Queen. Akkor megy a legjobban a bolt. Óriási a forgalom, rengetegen jönnek Wayland felől — tudja, ott a vidám park, úgy tíz mérföldnyire innen, dél felé –, de másfelől is.

— Vagyis be se zár?

— Nem bizony, uram. Alszom egyet szombat délután — olyankor jön egy fiú Wyeból, az helyettesít –, és alig pár száz yardnyira lakom innen. Nyolc körül már itt is vagyok, aztán reggelig áll a bál. Különben mindjárt jön is a fiú, hogy egy kis szünetet tarthassak. Hazaugrom, és Annie vár a finom, meleg...

— Ezek a házaselet örömei, Mr. Stebbins, semmi kétség. De mondja, köztudott dolog, hogy ez a benzinkút szombaton egész éjjel nyitva tart?

— Hát, ott áll az oszlopon, bárki elolvashatja. Aztán lassan tizenkét éve már, hogy így csinálom — nevetett Stebbins. — Gondolom, annyi idő alatt csak megtanulhatták.

— Hmm. És maga itt volt szombat éjjel?

— Hát persze. Hiszen mondtam. Tudja, az a helyzet...

— Idekint volt hajnali egy órakor?

A pocakos ember megvakarta az állat.

— Egykor? Hát lássuk csak... Ezt nehéz megmondani. Az a helyzet, Mr. Queen, hogy nagyon forgalmas éjszakám volt szombaton. Kicsit váratlanul is ért. Az ördög tudja, honnan jött az a sok kocsi, de mintha mindnek egyszerre fogyott volna el a benzinje. Jött is a pénz szépen...

— De idekint volt?

— Gondolom, igen. Egész éjjel ki-be szaladgáltam. De miért?

Ellery hüvelykujja szinte süvítve lendült a vállá fölé.

— Mit gondol, észrevette volna, ha valaki odaát kijön a Spanish Cape-re vezető útról?

— Aha! — Stebbins ravaszul méregette őket. — Szóval erről van szó? Hát, uram, bármelyik közönséges éjszakán biztosan észreveszem. Elég fényesek a lámpáim, és pont rávilágítanak arra a két kőizére ott. De szombat éjjel... — Megrázta a fejét.

— Majd három óra volt, mire a forgalom csökkent valamit. Odabent van az olaj, és állandóan be kellett rohagálnom cseréért... Ki is jöhetett valaki, uram.

— Biztos benne – kérdezte Ellery –, hogy *nem látott* senkit kijönni onnan? Stebbins a fejét rázta.

— Nem tudnám megmondani. Lehet. Ellery sóhajtott.

— Kár. Valami határozottabb választ reméltem. — A fék felé nyúlt, majd meggondolta magát, és ismét hátrafordult. — Egyébként hol veszik fel Godfrey sofőrjei a benzint és az olajat, Stebbins? Itt?

— Hát persze, uram! Nálam csakis a legjobb minőségű...

— Hogyne, hogyne. Nagyon köszönöm, Stebbins. — Kiengedte a féket, nagyot rántott a kormányon, és az út túloldalán álló kőoszlopok felé fordította a kocsit.

— Voltaképpen miért tetted fel ezeket a kérdéseket? — érdeklődött a bíró, amint a parkon átvezető árnyas úton gurult velük az autó.

Ellery vállat vont.

— Nincs ebben semmi különös. Kár, hogy Stebbins nem vett észre semmit, mert ezzel lezárhattuk volna a dolgot. Tegnap bebizonyítottuk, hogy a gyilkos a szárazföldön át menekült. Merre mehetett volna, ha nem ezen az úton hagyta el Spanish Cape-et? Hacsak le nem vetette magát valamelyik szikláról, nem távozhatott másfelé, mint az országútra nyíló bejáraton át. Nem szökhett a parkon át sem, azt a magas drótkerítést legfeljebb egy macska képes megmászni. Ha Stebbins biztosan állíthatta volna, hogy senki sem távozott a benzinkúttal szemközti bejáraton keresztül, akkor lényegében kielégítően bebizonyítottuk volna, hogy a gyilkos — a házba menekült.

— Nem tudom, miért kell ehhez annyit kérdezősködni – mondta az öregúr.

— Képes vagy a végtelenségig gyötörni magad, hogy "bebizonyíts" valamit, ami teljesen nyilvánvaló. Már régesrég tudjuk, hiszen ismerjük a helyzetet, hogy a tettes aligha lehetett kívülálló.

— Sosem "tudunk" valamit, amíg be nem bizonyítottuk.

— Ostobaság. Az élettől nem lehet elvárni, hogy a matematika szabályaihoz igazodjék — vágott vissza a bíró. — Az ember legtöbbször anélkül "tud" különböző dolgokat, hogy tényszerű bizonyítékai volnának rá.

— Én már csak ilyen hitetlen maradok – mondta szomorúan Ellery. — örök kételkedés az életem. Néha a saját gondolkodásom eredményében is kételkedem. Bonyolult lelki életet élek. — Újra felsóhajtott.

A bíró dühösen horkantott, aztán mind a ketten hallgattak, amíg csak a Duesenberg meg nem állt a ház előtt.

A patióba vezető kapu alatt savanyú arccal álldogált az ifjú Cort. Mögötte Rosát látták, aki kurta fürdőruháskában egy nyugágyon heverészve napozott. Más nem volt a közelben.

— Jó napot – mondta Cort különösebb meggyőződés nélkül. — Van valami?

— Még semmi — dörmögte a bíró.

— Szóval még tart a hadiállapot, mi? — A fiatalember barna arcán mérges fintor jelent meg. — Kezd az idegeimre menni ez az egész. Ha nem tudnák, én dolgozó ember vagyok: Innen el sem lehet menni. Az egész ház nyüzsg a detektívektől. Reggel az egyik még a fürdőszobába is követni akart; láttam a vágyat a szemében... Magát telefonon keresték az imént, Queen.

— Engem? — Ellery kiugrott a kocsiból; az öregúr követte. Egyenruhás sofőr pattant elő, és elvitte az autót. — Kicsoda?

— Azt hiszem, Moley volt... Kérem, Mrs. Burleigh! — Az apró, idős házvezetőnő éppen áthaladt a balkonon odafönt. — Nem Moley felügyelő kereste Mr. Queent az előbb?

— De igen, uram. Kérte is, hogy hívja vissza, mihelyt megérkezik.

— Rögtön jövök – szólta Ellery. Átfutott a pátion, és eltűnt a mór árkád alatt. A bíró lassan besétált a kövezett udvarba, és egy hálás nyögéssel leült Rosa mellé. Cort a patio stukkóborítású falához dörzsölte a hátát, és makacsul duzzogó arccal nézte őket.

— Nos? – kérdezte Rosa halkán.

— Semmi, kedvesem.

Egy darabig némán üldögéltek a napfényben. Aztán Joseph Munn magas, erőteljes alakja jelent meg a ház bejáratában, a nyomában egy unatkozó detektív. Munn fürdőnadrágban volt; erőtől duzzadó felsőtestét sötétbarnára sütötte a nap. A bíró félig lehunytt szemmel vizsgálgatta az arcát. Arra gondolt, hogy soha nem látott még ilyen kifürkészhetetlen, minden erőfeszítés nélküli önuralomról tanúskodó arcot.

— Jó napot, bíró úr – mondta Munn mély hangján, igen barátságosan. — Nos, mi a helyzet?

— Semmi újság – dünnyögte az öreg. — Ahogy az ügyek haladnak, a gyilkosnak komoly esélye van arra, hogy szabad ember maradjon.

— Az már baj. Nemigen kedveltem ezt a Marcót, de azért nem kívántam, hogy megöljék. Élni, és élni hagyni — ez az én jelszavam. Odalenn, ahonnan én jövök, különben is nyíltan intézik el az ilyesmit, ha arra kerül a sor.

— Argentínában?

— És környékén. Nagyszerű hely az, bíró úr. Azt hiszem, vissza is megyek oda. Magam sem hittem volna, hogy így lesz, de rájöttem, hogy a nagyvárosi élet meg a többi nem az én esetem. Megyek is, mihelyt lehet, és viszem az asszonyt is. Dögleni fognak érte a vaquerók – mondta nevetve.

— Gondolja, hogy Mrs. Munn-nak tetszeni fog az az élet? – kérdezte a bíró szárazon.

A nevetés elhalt.

— Mrs. Munn-nak lesz rá módja – mondta a férfi –, hogy megszokja és megszeresse. — Aztán cigarettára gyújtott és így szólt: — No, viszlát! Maga pedig ne vegye úgy a szívére, Miss Godfrey. Nincs férfi, aki annyit érne — egy olyan lánynak, mint maga... No! Akkor megyek, és úszom egyet. — Barátságosan intett izmos kezével, és a patio kijárata felé indult. Bronzbarna törzse csak úgy csillogott a napfényben, amint Rosa és a bíró utánaéztek. Egy pillanatra megállt, hogy mondjon valamit Cortnak, aki továbbra is mogorván

örkődött a kapunál, aztán vállat vont, és kilépett a patióból. A detektív ásítózva ballagott a nyomában.

— Ha csak látom, futkároz a hátamon a hideg – szólta Rosa borzongva. — Van valami ebben az emberben, ami...

Ellery jelent meg az udvarban; cipősarka hangosan csattogott a kövezeten. A szeme ragyogott, és sovány arca szokatlanul kipirult. A bíró kissé felemelkedett a székén.

— Megtalálták...?

— Hogy? Ja, Moley azért telefonált, mert jelentést kapott Pittsről.

— Pittsről! – kiáltott fel Rosa. — Elfogták?

— No, nem egészen. Az édesanyja komornája nagyon is szakértő módon tűnt el, Miss Godfrey. De a kocsit, amivel megszökött, mégiscsak megtalálták. Úgy ötven mérföldnyire innen, észak felé. A maartensi vasútállomás közelében.

— Marcó kocsija!

— Az bizony. Elhagyatva. A kocsiiban magában semmi nyomot nem letek, de a hely, ahol megtalálták, jó kiindulópont a további nyomozáshoz. — Cigaretára gyújtott, és ragyogó szemmel bámulta a parazsat.

— Ez az egész? – kérdezte a bíró, és visszaült.

— Épp elég ahhoz, hogy egy igen különös gondolatom támadjon tőle. Teljesen mellékes dolog. És – — az arca elsötétült — nagyon zavaró. Jól jegyezd meg, amit mondok, bíró uram, most kezdődik a tánc!

— Miféle tánc?

— Az majd kiderül – mondta Ellery.

11. fejezet Obulus Kháronnak

Pontosan két óra harminc perckor következett be az, amire Ellery Queen várt.

Ellery több mint egy órája őrizte a földszinti hallban levő fülkét, s benne a miniatúr telefonközpontot, amelyben a ház külső és belső telefonvonalai összefutottak. A kapcsolóasztalt szokás szerint az egyik alkomornyik kezelte, akit Ellery habozás nélkül elküldött. Az asztalon pontos kis táblázat mutatta az egyes szobák tulajdonosainak nevét és a szobákhoz tartozó mellékállomásokat. Nem volt mit tenni; várni kellett. És Ellery várt is, fáradhatatlanul, az ismeretlenre való várakozás enyhe izgalmával. A jelző több mint egy óra hosszat néma maradt.

Amikor azonban hirtelen érdesen berregve megszólalt, Ellery máris az asztalnál ült, gyorsan feltette a fejhallgatót, és a fővonal kapcsolójához nyúlt.

— Igen? – kérdezte, azon igyekezve, hogy a hangja igazi háziszolgához

méltó ünnepélyességgel szóljon. — Itt Mr. Walter Godfrey rezidenciája. Kivel óhajt beszélni?

Erősen figyelt. A hang, amely a fülében rezgett, furcsa volt. Rekedt és tompa, mintha tulajdonosa a szájába tömött volna valamit, vagy rongyon keresztül beszélne. Egyben erőltetett és mesterkéltnak volt; nyilvánvaló volt az elváltoztatásra irányuló igyekezet.

— Mrs. Laura Constable-lal szeretnék beszélni – mondta a különös hang.
— Volna szíves kapcsolni?

Kapcsolni! Ellery ajka megfeszült. A hívó tehát tudja, hogy a háznak központja van. Biztos volt abban, hogy ez az a hívás, amire várt. — Azonnal, kérem — válaszolta az előbbi hanghordozással; lenyomta a Mrs. Constable szobáját jelző táblácska alatti kart, és csöngetett. De a kagylót nem vették fel, így hát csengetett és csengetett tovább. Végül meghallotta az asszony készülékének kattanasát, majd a hangját is, amely rekedten és kásásán szólt, mint azé, aki álmából ébredt. — önt keresik, asszonyom — kántálta, és máris összekapcsolta a két vonalat.

Kezével a fejhallgatón összegörnyedt a székből, és erősen összpontosítva figyelt.

Mrs. Constable félig még az álom karjaiban, így szólt:

— Igen, igen? Itt Mrs. Constable. Kivel beszélek?

A fojtott hang megszólalt:

— Az ne érdekelje magát! Egyedül van? Zavartalanul beszélhet?

A kövér asszony olyan hangosan fújta ki a levegőt, hogy Ellery füle csak úgy zúgott tőle. Egy szempillantás alatt eltűnt hangjából az álom utolsó nyoma is.

— Igen! Igen! Ki...

— Ide figyeljen. Maga nem ismer engem. Sose látott. Ha majd leteszem a kagylót, ne próbálja meg lenyomozni a hívást. És nem szól a rendőrségnek sem! Egy kis üzletről van szó, szigorúan kettőnk között.

— Üzletről? — hápogott Mrs. Constable. — Miféle üzletről?

— Tudja azt maga jól. — Itt van előttem egy fénykép. Maga van rajta meg egy bizonyos férfi — aki azóta meghalt –, együtt az ágyban, egy szállodai szobában, Atlantic Cityben, És az a férfi *akkor* még egy cseppet sem volt halott. A képet éjszaka vették fel vakuval, amíg maga aludt. Aztán nálam van egy tekercs nyolc milliméteres mozifilm magáról és arról a bizonyos férfiről: a Central Parkban készült tavaly ősszel. Ezenkívül nálam van annak a szobalánynak a vallomása, aki tavaly ősszel és télen magánál szolgált: azokról a kompromittáló dolgokról, amelyeknek tanúja volt a maga Central Park West-i lakásán, míg a családja távol volt. Van itt továbbá hat levél...

— Az isten szerelmére! – mondta Mrs. Constable különös hangon. — Ki

maga? Hogyan jutott hozzájuk? Hiszen nála voltak! Én nem...

— Hallgasson rám – mondta a torz hang –, és ne törődjön azzal, hogy ki vagyok és hogyan jutottam hozzájuk. Legyen elég annyi, hogy nálam vannak. Szeretné visszakapni őket, nem?

— Igen. Igen – suttogta Mrs. Constable.

— Hát visszakaphatja. Ha megfizeti az árát.

Az asszony olyan sokáig hallgatott, hogy Ellery már aggódni kezdett, mi történhetett vele. De aztán mégis válaszolt, olyannyira megtört, fáradt és reménytelen hangon, hogy Ellery szívét összeszorította a szánalom.

— Nem tudom megfizetni.

A zsaroló habozott. Mintha meglepődött volna.

— Mi az, hogy nem tudja megfizetni? Ha netán azt hiszi, Mrs. Constable, hogy blöffölök, hogy nincsenek is nálam azok a filmek és levelek...

— Elhiszem, hogy magánál vannak – mondta halkán a kövér asszony. — Itt nincsenek. Valakinél lenniük kell.

— Úgy van! És az a valaki én vagyok. Talán attól fél, – hogy fizet, és én mégsem adom oda őket? Nézze, Mrs. Constable...

Furcsa egy zsaroló! — gondolta Ellery komoran. Először hallott olyant, hogy valaki ebben a szakmában vitába bocsátkozzon. Talán mégis rossz nyomon jár?

— Ezreket szedett ki belőlem — nyöszörögte Mrs. Constable. — Ezreket! Amim csak volt. Mindig megígérte, hogy visszaadja a leveleket, de aztán nem adta. Nem adta! Becsapott. Még csaló is volt, amellet hogy...

— Én viszont nem vagyok csaló – mondta buzgón a fojtott hang. — Én tisztességes üzletet ajánlok. Megfizeti, ami jár, és többet nem is hall rólam. Én tudom, mit érez. A szavamat adom, hogy mindent visszakap, ha fizet. Mihelyt eljuttat hozzám ötezer dollárt — mindjárt elmondom, hogyan –, postafordultával megkapja az egészet.

— Ötezer dollárt! — Mrs. Constable felkacagott, de olyan kísértetiesen, hogy Ellerynek még a fejbőre is bizseregni kezdett.

— Csak? Még ötezer centem sincs. Mindenemet elszedte az a gazember. Nincs pénzem, érti? Egy centem sincs!

— Szóval így állunk! — sziszegte a névtelen telefonáló. — A szegénységével próbál meghatni? Ő bezzeg kapott pénzt magától eleget! Maga gazdag asszony, Mrs. Constable. Ne higgye, hogy ilyen könnyen megszabadul tőlem. Gondom lesz magára! Nekem kell az az öt ezres, és maga ide fogja adni, vagy...

— Kérem! — hallotta Ellery az asszony fájdalmas suttogását.

—... vagy nagyon megbánja! Mi van a férjével? Egy vagyont keresett alig két éve. Tőle nem kaphat?

— Nem! – kiáltotta az asszony hirtelen.

— Nem! Tőle sose fogok kérni! — Elcsuklott a hangja. — Kérem, hát nem érti? Oly régóta vagyok férjnél. Hiszen... hiszen, öregasszony vagyok már. Felnőtt gyerekeim vannak, rendes, jó gyerekek. A férjem belehalna, ha megtudná. Súlyos beteg. Mindig bízott bennem, és mindig boldogan éltünk. Inkább... inkább meghalok, de nem mondom el neki!

— Mrs. Constable — a zsaroló hangjából kétségbeesett elszántság érződött —, úgy látszik, maga nem érti, miről van szó. Én mindenre képes vagyok, ezt komolyan mondom! Rossz vége lesz a makacsságának! Megszerzem azt a pénzt, még ha magamnak kell is a férjéhez fordulnom!

— Nem fogja megtalálni. Nem tudja, hol van – mondta Mrs. Constable rekedten.

— Akkor a gyerekeihez megyek!

— Nem sok haszna lesz belőle. Egyiküknek sincs önálló vagyona. A pénzük be van fektetve.

— Hát akkor dögöljön meg! — Ellery még a lefojtott hangban is érezte a vad, szinte őrjöngő dühöt. — Nem mondhatja, hogy nem figyelmeztettem. Majd én megtanítom magát! Azt hiszi, szórakozom? A fotó, a levelek, a film, a vallomás — minden Moley felügyelő kezében lesz, olyan hamar, hogy...

— Csak azt ne! Kérem, nagyon kérem! — sikoltotta Mrs. Constable. — Csak azt ne! Higgye el, tehetetlen vagyok, nincs pénzem...

— Akkor szerezzen!

— De mondom, hogy nem tudok — zokogta az asszony. — Nincs, kihez fordulnom... Ó, hát nem érti? Nem kaphat pénzt valaki mástól? Én megfizettem a bűnömért — ezerszeresen megfizettem. Hogy lehet ilyen szívtelen, ilyen... ilyen...

— Akkor fog majd igazán sírni — sziszegte a hang —, ha Moley felügyelő megkapja a cuccot, és átadja az újságoknak! Megbánja még, hogy nem kaparta össze azt az ötezet! Hülye vén tehén! — és hangos reccsenés jelezte, hogy lecsapta a kagylót.

Ellery ujjai vad izgalommal futkároztak a kapcsolótáblán. Épp hogy csak hallotta Mrs. Constable kétségbeesett nyöszörgését, és máris bontott. A központot hívta.

— Központ? Nyomozza ki, honnan jött a hívás! Most tette le. Itt a rendőrség — a Godfrey házból. Gyorsan!

A körmeit rágva várákozott. "Hülye vén tehén." Meg a többi; Marcó viselt dolgainak közeli ismerete. Itt olyasvalakiről van szó, aki többet tud, mint ami néhány kompromittáló fényképből és iratból kiderülhet, amelyek véletlenül kerültek hozzá. Valakiről, akinek lényeges szerepe volt mindenben. Ebben már biztos volt. Amit hallott, végleg megerősítette eddigi gyanúját. Ha majd eljön

az ideje, a véleménye be fog igazolódni. De addig is, ha egy kicsit siettetni tudná a dolgokat...

— Elnézést, uram — énekelte a telefonos –, de a hívás közvetlen tárcsázással történt. Nem áll módomban kinyomozni. Sajnálom. A viszonthallásra. — És egy halk kattanás.

Ellery elgondolkodva dőlt hátra, és rágyújtott. Csendben üldögélt egy darabig, aztán Moley felügyelő irodáját hívta Poinsettben. Az ügyeletes közölte, hogy Moley eltávozott. Ellery meghagyta, hogy a felügyelő hívja vissza, majd letette a kagylót és fölállt.

A hallban valami észébe juthatott, mert hirtelen elnyomta a cigarettáját egy homokkal teli öntöttvas tartóban, és a lépcsőn Mrs. Constable szobája felé vette az útját. Ott minden szégyenkezés nélkül az ajtóhoz nyomta a fülét, és hallgatózott. Mintha visszafojtott zokogást hallott volna.

Kopogott. A zokogás elhalt. Aztán Mrs. Constable hangja szólt, de valahogy furcsán:

— Ki az?

— Beszélhetnénk egy pillanatra, Mrs. Constable? – kérdezte Ellery barátságosan.

Csend. Majd:

— Maga az, Mr. Queen?

— Igen, én vagyok.

— Nem – mondta a különös hang. — Nem óhajtok beszélni önnel, Mr. Queen. Nem... nem érzem jól magam. Kérem, hagyjon. Talán majd máskor.

— De csak azt akarom mondani, hogy.... — Kérem, Mr. Queen. Igazán rosszul vagyok.

Ellery vállat vont a csukott ajtó előtt. —

Rendben van. Elnézést – mondta, és elsétált.

A szobájába ment, fürdőnadrágba bújt és vászoncipőt húzott, aztán felöltötte a köntösét, és lement az öbölbe. Azért legalább egyszer megmártózik az Atlanti-óceánban, mielőtt ez az átkozott ügy lezárul — gondolta rosszkedvűen, miközben a teraszon őrt álló rendőr felé bólintott. Biztos volt abban, hogy nem érdemes tovább várakozni a telefon mellett. Ez jó lecke lesz... a többieknek. Moley felügyelő úgymint rövidesen jelentkezik.

A víz már elég magasan állt; közeledett a dagály. Ellery a homokba hajította a holmiját, a vízbe vetette magát, és erőteljes karcsapásokkal haladt a nyílt tenger felé.

Valaki — nem éppen gyengéden — megérintette a vállát. Kinyitotta a szemét. Moley felügyelő hajolt fölé. Széles, vörös képén olyan különös kifejezés ült, hogy Ellery egy szempillantás alatt magához tért, és hirtelen felült a homokban. A nap mélyen a látóhatár szélén állt.

— Maga is jókor alszik – mondta Moley felügyelő.

— Hány óra? — Ellery megborzongott; csupasz mellét hűvös fuvallat érte.

— Hét múlt.

— Hmm. Úsztam egy nagyot, és amikor visszaértem, nem tudtam ellenállni ennek a finom, puha homoknak. Mi történt, felügyelő úr? Feldúltnak látszik. Üzenetet hagytam magának az ügyeletésnél, hogy hívjon vissza; tud róla? Ez kora délután volt. Fél három óta nem is volt a hivatalában?

Moley összeszorította a száját, és fürkésző tekintettel nézett körül. De a teraszon nem volt más, csak az őrt álló rendőr, s kétoldalt a sziklák elhagyottan, élesen meredtek az ég felé. Leguggolt Ellery mellé a homokba, és dagadozó zsebében kutatott.

— Ezt nézze meg – mondta csendesen. Kis, lapos csomag volt a kezében.

Ellery a keze fejével megdörzsölte az orrát.

— Máris? – kérdezte sóhajtva, és elvette a Csomagot.

— Hogyan?

— Ne haragudjon, felügyelő úr. Hangosan gondolkodtam.

A csomagot közönséges barna csomagolópapír burkolta, és piszkos, fehér zsineggel kötötték össze. Moley felügyelő nevét és poinsetti címét nagy betűkkel írták az egyik oldalára, híg, kék, gyanúsán postahivatali színű tintával. Ellery kibontotta a zsinórt és a papírt: vékony borítékköteg, egy kis fénykép és egy apró mozifilm-orsó hullott ki belőle. Kinyitotta az egyik levelet, egy pillantást vetett az aláírásra, arcán kelletlen fintorral megnézte a fényképet, letekert néhány lánnyit a filmből, és a fény felé tartotta a celluloid szalagot... aztán szépen visszacsomagolta az egészet, és átnyújtotta Moleynak.

— Nos? — morogta Moley egy kis idő múltán. — Nem látszik meglepettnek. Nem is érdekli?

— Ami az első kérdést illeti: nem. Ami a másodikat: nagyon is. Van egy cigarettája? Elfelejtettem lehozni a magamét. — Ellery bólintott, amikor a felügyelő tüzet adott. — Ezt akartam elmondani magának, amikor felhívtam.

Moley hápogott.

— Maga tudta?

Ellery türelmesen adta elő a Mrs. Constable és a titokzatos telefonáló közti beszélgetés részleteit. Moley elgondolkodva hallgatta.

— Hmm – szólt, amikor Ellery a végére ért. — Szóval ez az alak, bárki legyen is, beváltotta a fenyegetést, és elküldte nekem ezeket a holmikát. De mondja, Mr. Queen — és egyenesen Elleryre bámult –, honnan tudta, hogy valaki telefonálni fog?

— Nem *tudtam*; de valószínűnek tűnt. De most hagyjuk, hogy miképpen jutottam erre a gondolatra; egyszer majd elmesélem. Most inkább maga mondja el *nekem*, hogy mi történt.

Moley a tenyerén egyensúlyozta a csomagot. — Úgy látszott, nyomon vagyunk Pitts önagságát illetően. Kimentem, hogy utánanézzek. A nyom Maartensbe vezetett. Ott azonban elakadtunk, és amikor visszatértem, mondta az emberem, hogy keresett. Éppen vissza akartam hívni — ennek több mint egy órája –, amikor jött a küldönc.

— Küldönc?

— Igen. Tizenkilenc év körüli fiú. Van egy öreg Fordja. Mondta, hogy egy húszasért vette tavaly. Még szinte gyerek. Utánanéztünk, de minden rendben van körülötte.

— Hogy került hozzá a csomag?

— Maartensbe való. Jól ismerik a városban; özvegy édesanyjával él. Ezt hamar megtudtuk, amikor felhívtuk telefonon a maartensi rendőrséget. De a fiú vallomása egybevágott az anyjéval. Ma délután, úgy három óra körül a fiú és az anyja odabenn voltak a házban, amikor valami puffanást hallottak az utcai veranda felől. Kimentek, és ott találták ezt a csomagot. Egy elváltoztatott kézírással írt üzenet és egy tízdolláros volt hozzáerősítve. Az üzenet csak annyi, hogy a csomag azonnal kézbesítendő hozzám. Poinsettbe. Mire a fiú beült az öreg Fordba, és elhozta. Kellett nekik az a tízes.

— És nem látták, hogy ki dobta be a csomagot?

— Mire kiértek, már eltűnt.

— Kár. — Ellery töprengve fújta a füstöt, s a bíborszínű hullámokat nézte.

— De nem ez a legnagyobb baj — dűnynyögte Moley, miközben egy maréknyi homokot vett fel, és lassan kipergette vastag ujjai között. — Mihelyt megkaptam ezt a csomagot és belenéztem, felhívtam Mrs. Constable-t.

— *Mit* csinált? — Ellerybe hirtelen visszatért az élet; a cigaretta kihullt az ujjai közül.

— Mi mást tehettem volna? Nem tudhattam, hogy maga mindent kihallgatott. Kellett valami támpont. Valahogy furcsának tűnt a hangja, amikor beszéltem vele. Elmondtam, hogy...

— Csak nem azt akarja mondani — nyögte Ellery –, hogy beszélt a levelekről és a többi holmiról, amiket kapott?

— Hát... — A felügyelő szerencsétlen képet vágott. — Azt hiszem, céloztam rá. És miután úgy látszott, hogy bőven lesz dolgom a hivatalban — tartanom kellett a kapcsolatot a maartensi rendőrséggel, hogy a nyomában maradjunk annak, aki ezt a csomagot küldte –, megkértem, hogy üljön kocsiba, és jöjjön el hozzám egy kis csevegésre. Felhívtam a fiukat itt, hogy elengedhetik. Ő azt mondta, eljön. Aztán hozzáálltam a telefonáláshoz, és mire észre tértem, már vagy egy óra is eltelt. És a kövér asszonyosság nem jött. Már rég ott kellett volna lennie. Innen Poinsettbe a legrosszabb esetben sem tart tovább az út egy félóránál. Felhívtam az egyik itteni emberemet, aki elmonda,

hogy Mrs. Constable el sem hagyta a házat, így aztán... szóval most itt vagyok. — Lelkiismeret-furdalás érződött a hangján. — Majd kiderítem, hogy miért gondolta meg magát.

Ellery viharzó tekintettel a tengerre pillantott, aztán megragadta köntösét és strandcipőjét, és talpra ugrott.

— Szörnyű bajt kavart, felügyelő úr — vetette oda, miközben magára rántotta a köntöst meg a cipőt. — Gyerünk!

Moley felügyelő engedelmesen felkelt, leporolta a ruháját, és szelíd bárányként követte.

Jorum éppen virágokat ültetett át a patióban.

— Nem látta Mrs. Constable-t? — lihegte Ellery. Alig kapott levegőt, úgy rohantak fel a teraszról.

— Azt a kövéret? — Az öreg a fejét rázta. — Nem én. — Megingathatatlan nyugalommal folytatta a munkát; fel sem nézett. Egyenesen Mrs. Constable szobája felé vették az útjukat. Ellery kopogására nem érkezett válasz. Belökte az ajtót, és belépett. Odabent rendetlenség fogadta őket — gyűrött ágytakaró, padlóra dobott pongyola, az ágy melletti asztalkán csikkekkal teli hamutartó... Némán összenéztek, és kiléptek a szobából.

— Hol a pokolban lehet? — mordult fel Moley, de a szeme elkerülte Ellery tekintetét.

— Ki lehet hol a pokolban? — kérdezte egy szelíd bariton hang. Megfordultak.

Macklin bíró állt a folyosó közepén, szemben a lépcsővel.

— Mrs. Constable! Láttad? — kérdezte Ellery határozottan.

— Hogyne. Valami baj van?

— Remélem, hogy nincs. Hol? Az öregúr szemügyre vette őket.

— A szirt túloldalán. Alig néhány perce. A golfpálya táján kódorogtam az előbb; sétáltam egyet. A szikla peremén üldögélt, lógatta a lábát, és a tengert bámulta. Az északi oldalon. Odamentem, és szóltam hozzá. Szegény, olyan magányosnak látszott! De még csak hátra se fordult; mintha nem is hallott volna. Csak nézte a vizet. Hát hagytam, hadd merengjen, és...

De Ellery már futott is a folyosón, a lépcső felé.

Sietve haladtak felfelé a csupasz sziklafalba vájt meredek lépcsőn, Ellery az élen, mögötte Moley felügyelő szuszogott, s leghátul, komor kifejezéssel az arcán, az öreg Macklin bíró iparkodott. A Spanish Cape kis platójának északi oldalán sokkal ritkábban nőttek a fák és a bokrok, mint a déli oldalon, és az egyenletes, füves talaj emberi kéz munkájáról tanúskodott. Macklin bíró egyenesen előre mutatott, amikor elérték a lépcső csúcsát. Futva igyekeztek arrafelé, és egy facsoporton áttörve ismét a nyílt terepre érkeztek. És itt megálltak.

Nem volt ott senki.

— Különös – mondta a bíró. — Talán elsétált valamerre...

— Utána, gyorsan, ki erre, ki arra — mondta Ellery. — Meg kell találnunk!

— De...

— Tegyük, amit mondtam!

Ibolyaszínű sávok szelték át az eget. Sötétedett.

Tüvé tették a kert északi oldalát, ahol a legsűrűbb volt az erdő. Időnként egyikük vagy másikuk kiszaladt a nyílt fennsíkra, és körülnézett, majd visszatért a fák közé.

Rosa Godfrey golfzsákjával a vállán a tenger felé igyekezett a golfpályáról. Fáradt volt, s a haját a szél kócosra fújta.

Hirtelen megállt. Mintha valami fehéret látott volna felvillanni a távolban, egészen a szirt pereménél. Gondolkodás nélkül megfordult, és a védelmet adó, közeli cserjés felé vette az útját. Egyedül akart lenni. Volt valami ebben az esti égboltban és a tenger közeledő fodraiban, ami elvette a kedvét az emberi társaságtól.

Earle Cort elhaladt a hatodik halom mellett a golfpályán. A szeme kutatva járt fel-alá.

Mrs. Constable a szirt füves peremén ült, vastag lába a mélybe lógott. Lehorgasztotta a fejét, és üveges szemmel bámult lefelé.

Egy kis idő múlva két kövér kezét a szirt szélére helyezte, megtámaszkodott rajta, és a lábával hátrafelé csúszott, aztán talpra állt.

Még mindig a tengert nézte, és előbbre lépett.

Ott állt, arccal a fodrozó víz felé, cipőjének orra egy gondolattal kijebb a szikla pereménél. A szoknyája csattogott a szélben. Nem mozdult, meg sem rezzent. Csak a szoknyáját lebegtette a szél. Ott állt; alakja sötéten, mozdulatlanul rajzolódott az égre. S a következő pillanatban már nem volt ott. Az ég felé lökte karját, valami rekedt hang tört keresztül elszorult torkán, és szinte kettészelte az esti levegőt. Aztán nyomtalanul eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Ellery kicsörtetett a fák közül. És megállt. Női alak feküdt a fűben, arca borulva, majdnem a szirt pereménél. Arcát a kezébe temette, a vállá reszketett. Térdnadrágos férfi állt mellette, tehetetlenül ökölbe szorított kézzel. Nem messze golfütőkkel teli zsák hevert.

Ellery háta mögül zaj hallatszott. Megfordult. Moley felügyelő rontott ki az erdőből.

— Hallotta? – kiáltotta Moley elfulladó hangon. — Hallotta azt a sikolyt?

— Hallottam – mondta Ellery különös sóhajjal.

— Ki lehetett az? — Moley megpillantotta a férfit és a nőt, elkomorult, és dühödten bika módjára rohant feléjük. — Hé! – kiáltotta. A férfi nem fordult

meg, és a nő sem nézett fel.

— Késő? – kérdezte egy reszkető hang. Macklin bíró megérintette Ellery vállát. — Mi történt?

— Szegény bolond – mondta Ellery csendesen, és válasz nélkül elindult a sziklaperem felé.

Moley a földön fekvő nőt nézte; Rosa Godfrey volt. Mellette Earle Cort állt.

— Ki sikoltott?

Egyikük sem adta jelét, hogy hallotta volna.

— Hol van Mrs. Constable? – kérdezte csikorgó, rekedt hangon Moley.

Cort hirtelen összerezzent, és megfordult. Az arca szürke volt és izzadságtól nedves. Térdre ereszkedett Rosa mellett, és a lány fekete haját simogatta.

— Jól van, Rosa — ismételte tompán. — Jól van, Rosa.

A három idősebb férfi a szirt pereméhez lépett. Valami fehér himbálózott lágyan odalent, vagy hatvan lábnyira alattuk. Ellery hasra vetette magát, előrecsúszott, és kinézett a mélység fölé.

Mrs. Constable szétvetett karral-lábbal feküdt a habzó vízben a szirt lábánál, arccal fölfelé, az egyik kiálló, éles sziklán. Hosszú, kibomlott haja lebegett, s körülötte vörös színben játszott a víz.

12. fejezet Egy zsaroló gondjai

Csendben eltávozni a jelentéktelen emberek privilégiuma. Az erőszakos halál egy csapásra fontos személyiséggé teszi a jelentéktelen embert, s alapvető jelképpé a köznapit. A halálban Laura Constable-t éppen az a kétes hírnév érte utol, amelyet oly nagyon szeretett volna elkerülni életében. Összezúzott teste a tolakodó tekintetek kereszttüzébe került. Egyetlen rövid zuhanás a füves szirttetőtől a fekete vízben nyugvó barna szikláig meghozta számára a "halhatatlanságot".

Férfiak jöttek, nők jöttek, kamerák lencsái szegeződtek holttestére. Riporterek tollai szántották a papírt. Telefonok csörögtek, lakonikus üzeneteket küldve ide-oda. A sovány halottkém unott ujjakkal vizsgálta kövér testét. Ruhájának egy foszlánya titokzatos módon eltűnt; letépte valaki, aki mohóbb volt, mint amit megenged a sajtónak kijáró előjogokkal kapcsolatos etika.

Moley felügyelő némán sétált fel-alá ebben a vad nyüzsgésben; a tekintetéből semmit nem lehetett kiolvasni. Hagyta, hogy az újságírók kedvükre nézegessék a hullát, a Spanish Cape északi szegletét és a vérfoltos sziklát. Emberei fejvesztetten szaladgáltak ide-oda; szemlátomást megzavarta

őket az események illetén fordulata. Godfreyék, Cort és Munnék összebújtak a patióban; szédelegve álltak a fáradhatatlan fényképészek kameráinak ösztüzében, és gépiesen válaszolgattak a feltett kérdésekre. Moley egyik embere közben kiderítette Mrs. Constable New York-i címét, és már táviratozott is a fiának; Ellery volt az, aki megrendülten idézte fel emlékezetében a halott asszony hangját, és lebeszélte őket arról, hogy a férjét értesítsék. Minden egyszerre történt, s nem is történt semmi. Rossz álom volt az egész.

A firkászok körülvették a mogorva Moleyt.

— Mi az ábra, felügyelő? Ki tette? Gondolja, hogy Cort volt? Gyilkosság vagy öngyilkosság, főnök? Miféle kapcsolat volt Constable-né és Marcó között? Azt mondják, a szeretője volt; igaz ez? Mondjon már valamit!

Amikor az egész véget ért, és eltávolították az utolsó riportert is, a felügyelő a kivilágított patio ajtajához intette egyik emberét, és a lehető legkönnyedebb társasági hangnemben így szólt:

— Nos, Cort, mi a helyzet?

A fiatalember kivörösödött szemmel bámult Moleyra.

— Nem ő tette. Nem ő!

— Ki nem tett mit?

Most már sötét éjszaka volt, és a ravasz ügyességgel elektromossá alakított spanyol fáklyák hosszú fényfoltokat vetettek a kövezetre. Rosa meglapult egy székben.

— Rosa. Nem ő lökte le. Esküszöm, felügyelő úr!

— Lelőkte?... — Moley nagy szemeket meresztett. — Mondta valaki, hogy Mrs. Constable-t lelőtték, Cort? Egyszerűen csak tudni akarom, mi történt. Ne felejtse el, hogy jelentést kell írnom.

— Szóval — dadogta a fiatalember — nem hiszi azt, hogy... gyilkosság történt?

— Ne azzal törődjék, hogy én mit hiszek. Mi történt? Miss Godfreyval volt, amikor...

— Igen! — vágta rá Cort sietve. — Mindvégig. Azért mondom, hogy...

— Nem volt velem – szólalt meg Rosa fáradt hangja. — Hagyd ezt abba, Earle. Csak rontasz az egészen. Egyedül voltam, amikor... amikor történt.

— Az ég áldja meg, Earle! — mordult fel Godfrey; csúf képe olyan volt, mint az aggodalom gorgófője. — Mondjon igazat. Ez már... ez már... — Az arcát törülgette, pedig hűvös volt.

Cort nagyot nyelt.

— Amíg Rosa... Szóval őt kerestem.

— Már megint? — mosolygott a felügyelő.

— Igen. Nem nagyon volt kedvem semmihez. Valaki — talán Munn volt

— azt mondta, hogy a golfpályán látta, így hát odamentem. Amikor kértem a cserjésből, közel... ahhoz a helyhez, megláttam Rosát.

— És?

— Áthajolt a perem fölött. Nem értettem. Rákiáltottam, és még csak nem is hallotta. Aztán egyszerre csak a fűbe vetette magát, és sírni kezdett. Amikor odaértem, lenéztem, és láttam a holttestet odalent a sziklán. Ennyi az egész.

— És maga, Miss Godfrey? — Moley ismét mosolygott. — Mondom, csak a jelentés kedvéért.

— Úgy volt, ahogy Earle mondja. — A lány megdörzsölte az ajkát a keze fejével, és a rúzsnyomokat bámulta a bőrén. — így talált rám. Hallottam, hogy szól hozzám, de teljesen magamon kívül voltam. — Megborzongott, majd gyorsan folytatta. — Elügettem egy kicsit a golfpályán, csak úgy magamban. Olyan... olyan halotti volt itt minden azóta, hogy... Aztán elfáradtam, és gondoltam, kisétálok a szirtre, lefekszem, és... szóval, csak lefekszem. Egyedül akartam lenni. De alighogy kértem a fák és a bokrok közül, megláttam Mrs. Constable-t.

— Igen, igen – szólt Macklin bíró sűrgetően. — Ez igen fontos, kedvesem. Egyedül volt az az asszony? Mit látott?

— Gondolom, egyedül volt. Én nem láttam senki mást. Csak őt. Háttal állt nekem, a tenger felé nézett. Olyan közel állt a szikla széléhez, hogy... hogy megijedtem. Nem mertem megmozdulni, kiáltani, bármit is tenni. Attól félttem, ha zajt csapok, megijesztem, és elveszíti az egyensúlyát. Csak álltam ott, és néztem. Olyan volt, mint valami... Ó, tudom, hogy ostobaság és merő hisztéria az egész!

— Nem, Miss Godfrey – mondta Ellery komoran. — Folytassa. Mondjon el mindent, amit látott és érzett.

A lány tweedszoknyája szélét tépdeste.

— Hátborzongató volt. Igen! Sötétedett. Úgy állt ott, olyan feketén és mozdulatlanul, mint egy kőszobor! Aztán, azt hiszem, én is megbolondultam egy kicsit, mert emlékszem, arra gondoltam, hogy olyan az egész, mint egy filmjelenet, mintha meg lenne rendezve. Tudják, kiszámítva a fény és az árnyék hatása. Ez persze merő hisztéria volt.

— Jól van, Miss Godfrey – mondta Moley igen barátságosan. — Ez mind nagyon érdekes, de mi volt Mrs. Constable-lal? Egészen pontosan mi történt vele?

Rosa mozdulatlanul ült a helyén.

— Aztán... aztán egyszerre csak eltűnt. Ahogy mondtam, úgy állt ott, mint egy szobor. És mire észbe kaptam, már magasra emelte a karját, és valamiféle... sikollyal előrebukott, a szirt peremén át. Egyszerűen eltűnt. És én... hallottam azt a hangot... amikor a teste a... Úristen, amíg élek, nem

felejttem el! — megborzongott, a szája némán mozgott, és a keze az anyja kezét kereste. Mrs. Godfrey, aki mintha megdermedt volna, merev mozdulatokkal simogatta. Csend volt. Majd Moley megszólalt:

— Más nem látott, nem hallott valamit?

— Nem – mondta Cort. — Akarom mondani, én nem — tette hozzá félig suttogva.

Senki más nem válaszolt. Moley sarkon fordult, s a szája sarkából csak ennyit mondott Ellerynek és a bírónak:

— Gyerünk, uraim!

Szétszóródva, le-lemaradozva mentek fel az emeletre; mindegyikük a maga gondolataiba mélyedt. Mrs. Constable szobája előtt a folyosón két, a Közegészségügyi Hivatal egyenruháját viselő férfi várakozott, a lábuknál az ismerős, kissé ijesztő kosár. Moley felnyögött, és kinyitotta az ajtót. A többiek követték.

A halottkém éppen letakarta a testet. Kiegyenesedett, és savanyú pillantást vetett rájuk. A holttest óriási halomként hevert az ágyon. A lepedőn vérfoltok ütöttek át.

— Nos, Blackie? – kérdezte Moley.

A vézna, csontos férfi az ajtóhoz ment, és kiszólt a várakozó embereknek. Azok bevonultak, letették a kosarat, és az ágyhoz léptek. Ellery és a bíró ösztönösen félrenéztek; mire visszafordították a tekintetüket, az ágy üres volt, a kosár teli, és a két egyenruhás a homlokát törülgette. Senki sem szólt, míg ki nem mentek.

— Mi az, hogy nos? – kérdezte a halottkém. Dühös volt; beesett arcán vörös foltok égtek. — Mi a fenét képzelnek maguk, mi vagyok én, varázsló? Nos! Meghalt, és kész! Meghalt a zuhanás következtében. Kettétört a hátgerince, attól az apróságtól eltekintve, hogy a koponyája és a lába is összeroncsolódott. Nos! Rosszul leszek, ha magukra nézek!

— Magának meg mi baja? — mérgeződött Moley. — Golyó okozta sérülés, késszúrás — semmi ilyesmi?

— Semmi!

— Nagyon jó – mondta Moley lassan, a kezét dörzsölgetve. — Ez remek. Tiszta ügy, uraim. Mrs. Constable élete tönkrement — ami rá várt, az maga a pokol volt a számára. A férje haldoklik, szigorú erkölcsű kispolgári környezetben él és így tovább. A férjéhez nem mehetett a pénzért, hogy megvásárolhassa a zsaroló hallgatását, neki magának nem volt dohányja, így mihelyt megtudta tőlem, hogy megkaptam a leveleket meg a többit — szomorú, de mit tegyünk? –, az egyetlen kiutat választotta, ami megmaradt a számára.

— Azaz öngyilkosságot követett el? – kérdezte a bíró.

— Telitalálat, bíró úr.

— Ez egyszer, úgy látom, észnél van — morogta dühösen a halottkém, és haragos mozdulattal kattintotta be a táskáját. — Én is így gondolom. Bűnténynek semmi jele.

— Lehetséges – dűnnyögte a bíró. —

Érzelmi kiegyensúlyozatlanság, felborult emberi kapcsolatok, s mindez a nők számára veszélyes életkorban... igen, igen, nagyon is lehetséges.

— Továbbá — tette hozzá Moley különös elégedettséggel — ha az a lány, Rosa, igazat mond, márpedig ő minden szempontból tiszta, akkor egyszerűen nem is történhetett más, mint öngyilkosság.

— De igen, történhetett – szólalt meg lassan Ellery.

— Hogy? — Moley megdöbbsent.

— Ha vitatkozni óhajt, felügyelő úr, megismétlem: igen, történhetett, legalábbis elvileg.

— De ember, ötvenlábnyi távolságon belül egy teremtett lélek sem volt, amikor az az asszony levetette magát! Nem lőttek rá, ez holtbiztos, és késsel sem sebeztek meg. Hát mit akar? A mindenségit, öröm ilyen egyszerűen letudni valamit! — De kétely ült az arcán, ahogy Elleryt nézte.

— Kinek-kinek a maga öröme. Doktor úr, az az asszony a hátára zuhant, ugye?

A halottkém fogta a táskáját, és elfintorodott. — Muszáj felelnem ennek az alaknak? – kérdezte panaszosán Moleytól. — Folyton hülyeségeket kérdez. Az első perctől kezdve idegesít.

— Gyerünk, Blackie, ne keresse – magát — morogta a felügyelő.

— Igenis, uram — vicsorogta a halottkém –, a hátára esett.

— Látom, nem kedveli a szókratészi metódust — mosolyodott el Ellery; aztán a mosoly eltűnt, és így szólt: — És mielőtt lezuhant a szirtről, egészen a szélén állt, ugye? Igen. Nem sok kellett volna ahhoz, hogy elveszítse az egyensúlyát, ugyebár? Hát persze hogy nem.

— Hová akarsz kilyukadni, Ellery? – kérdezte a bíró.

— Kedves Szolónom, Moley felügyelő Cézárral együtt úgy véli, hogy “fere libenter homines id, quod volunt, credunt”. Kényelmes megoldásnak találja Mrs. Constable öngyilkosságát, ugye, felügyelő úr?

— Mi az ördögöt beszél?

— “Azt gondoljuk, amit hinni szeretnénk”, mi?

— Na, ide figyeljen.

— Nyugalom, nyugalom – mondta kényelmes lassúsággal Ellery. — Én nem mondom, hogy nem lett öngyilkos. Csupán arra szeretnék rámutatni, hogy még az adott körülmények közt sem lehetetlen, hogy Mrs. Constable-t megölték.

— De hogyan? — vesztette el a türelmét Moley. — Hogyan? Meddig akar itt bűvészkedni? Akkor mondja el...

— Éppen azt akartam. Ó, igen primitív módszerrel, az biztos, amely azonban ez esetben mégis alkalmasabb lett volna, mint valami modern trükk. Véleményem szerint elméletileg lehetséges, hogy valaki a közeli cserjésben állt, akit nem láthattunk sem mi, sem Miss Godfrey, és ez a valaki egyszerűen *megdobta egy kővel* Mrs. Constable hátát, amely — nyilván önök is emlékeznek az áldozat testfelépítésére — meglehetősen kiterjedt célpontot nyújtott.

Ellery szavait halotti csend fogadta. A halottkém elkínzottan és legyőzötten bámult rá. Moley a körmét rágta.

Majd Macklin bíró szólalt meg:

— Feltéve, hogy Rosa nem hallott semmit, és nem is látta a tettest. Csakhogy Rosa végig Mrs. Constable-t nézte. Nem vette észre, amikor eltalálja az a kő?

— Úgy van! — vágta rá azonnal Moley, és az arcáról eltűnt a töprengő kifejezés. — így igaz. bíró úr! Nos, nem vette volna észre, Mr. Queen?

— Szerintem nem — vont a vállát Ellery –, de ez csak az én véleményem. Én nem tudom, hogy így történt-e. Csak azt szeretném, ha nem vonnánk le elhamarkodott következtetéseket.

— No jó – mondta Moley, zsebkendőjével törülgetve arcát. — Én azt hiszem, nemigen férhet kétség az öngyilkossághoz. Ez nagyon érdekes, de nem vezet sehova. Különbösen is, most már az egész dolog összeállt, és a fejemben a megoldás. Olyan elméletem van, amit nem tud megdönteni, Mr. Queen!

— Olyan elmélet, amely minden részletre kiterjed? – dünnyögte Ellery, aki szemmel láthatóan meglepődött. — Ha ez igaz, akkor bocsánatot kell kérnem magától, felügyelő úr. Akkor ugyanis maga rájött valamire, ami az én figyelmemet mindeddig elkerülte. — Egy cseppnyi gúny sem volt a hangjában. — Hát akkor halljuk!

— Gondolja, hogy tudja, ki ölte meg Marcót? – kérdezte a bíró. — őszintén remélem, hogy így van. Nem éppen vakáció ez az én számomra, és egy cseppet sem leszek boldogtalanabb, ha már ma elmehetünk innen.

— Hát persze hogy tudom – mondta Moley; szivart vett elő, és a szájába dugta. — Mrs. Constable!

Ellery mindvégig Moley felügyelőt nézte, amíg kiléptek a hálósobából, lementek a földszintre, az autójához kísérték a halottkémet, és a pátion át kísértáltak a holdfényben fürdő kertbe. A patio kiürült. Moleynak olyan volt az ábrázata, mint egy birkózónak, és úgy tűnt, nincs rendkívüli szellemi képességek birtokában. Ellery azonban a saját kárán tanulta meg, hogy sohase

ítéljen a külső, vagy akár a felületes ismeretség alapján. Lehet, hogy Moley valami használható dologra bukkant. Ellery ebben az ügyben végig úgy érezte, hogy a saját ötletei nem vezetnek sehova; így hát alig várta már, hogy Moley — aki láthatóan élvezte a helyzetet — végre belefogjon a magyarázatba. A detektív nem szólt, amíg egy csendes helyre nem értek, amely fölött sötét levelek alkottak tetőt. Aztán egy hosszú percen át csak a szivarját szívta, és azt figyelte, hogyan viszi a szél a savanykás szagú füstöt.

— Na szóval – mondta végül kihívó lassúsággal –, most már, hogy az az asszony saját kezével véget vetett az életének, az ügyet lezártnak tekinthetjük. Beismerem – folytatta nagylelkű szerénységgel –, hogy eddig nemigen gondoltam őrát. De hát így van ez a mi szakmánkban. Az ember egy ideig csak a sötétben tapogatózik, vár, aztán egyszerre csak: bumm! — valami beugrik, és kész is az egész. Nem kell más, csak türelem.

— Amely — sóhajtott Ellery –, ha túl gyakran teszik próbára, mint Syrus mondta, “végül vad örületbe csap át”. Beszéljen már, ember!

Moley halkán felnevetett.

— Marcó eljátszotta a maga szokásos kis játékát Mrs. Constable-lal. Udvarolt neki, megtörte az ellenállását, és a szeretője lett. Nem lehetett nehéz, az asszony abban a korban volt, amikor a nők már csak a moziban látnak ilyesmit. De hamar felébredt. Alighogy megszerezte a leveleket, a fotót és a filmet, Marcó kiterítette a kártyáit: “Fizess, madaram!” Ő halálra rémült, és fizetett. Gondolom, szenvedett is eleget, de azt hitte, megfizeti, amit Marcó kért, visszaszerzi a bizonyítékokat, aztán az egész ügyre fátylat borítanak. Volt egy kalandja, ami nem sikerült.

— Eddig rendben — dörmögte Ellery. — Semmi meglepő felfedezés, az igaz, de alighanem pontos. Folytassa.

— Csakhogy mi tudjuk abból a beszélgetésből, amit éppen maga hallgatott ki ma délután – folytatta a felügyelő egyenletes hangon –, hogy csalódnia kellett. Fizetett, és mégsem kapta vissza a bizonyítékokat. Aztán újra meg újra fizetett, addig... na meddig? — előrehajolt és a szivarját lengette — ameddig mindenéből kifogyott, és már egy fillért sem tudott adni annak a patkánynak. Mit tegyen? Kétségbe volt esve. Nem tudott vagy nem akart a férjétől kérni, és a forrásai elapadtak. Marcó mégsem hitt neki, ami abból látszik, hogy meghívatta ide. Nem ügyeskedte volna ki, ha nem reméli, hogy még egypár ezrest kifacsarhat belőle. Vagy igen?

— Nem. Ez tökéletesen így van — bólintott Ellery.

— Namármost Marcó egy utolsó, nagy betakarításra készült. Gondolta, egyszerűbb, ha csomóba gyűjti minden áldozatát, rájuk ijeszt, felmarkolja a dohányt, magával viszi Rosát — talán tényleg el akarta venni feleségül –, és ezzel egy életre bebiztosítja magát. Godfreynek minden pénzt megér, hogy

megszabaduljon egy ilyen vőtől, és visszakapja a lányát. De mi történik? Mrs. Constable megjelenik, mert Marcó úgy parancsolta, és ő nem tehet másként. Marcó további pénzt követel, az asszony közli, hogy nincs, mire Marcó begurul és megfenyegeti, hogy elküldi a bizonyítékait valamelyik lapnak vagy a férjének. De Mrs. Constable igazat mondott; eljutott a végsőkhig. Mit tesz hát?

— Aha – mondta Ellery furcsán. — Értem. — Csalódottnak látszott. — Szóval mit is tesz?

— Eltervezi, hogy megöli Marcót – mondta Moley győzedelmes hangon. — Pontosabban azt, hogy megöleti; és ha nála vannak a levelek és a többi bizonyíték, visszalopja és megsemmisíti őket. Felhajtja ezt a Kidd kapitányt, akiről itt hallott, és felbérel, hogy nyírja ki Marcót. Kidd Kummert rabolja el tévedésből, ő azonnal rájön, legépel a hamis üzenetet Marcónak az esti randevúról a teraszon, lemegy, veszi a Kolumbusz-szobrot, és leüti Marcót, aztán megfojtja a magával hozott dróttal, és...

— És levetkőzteti a holttestet? – kérdezte Ellery csendesen.

Moley bosszús képet vágott.

— Ez merő ködösítés! – robbant ki belőle. — Csak hogy minket megzavarjon. Semmi jelentősége. Vagy ha igen, hát örömét lelte abban, hogy... szóval tudják.

Macklin bíró a fejét ingatta.

— Kedves felügyelő úr, nem mondhatom, hogy bármely részletben is egyetértének magával.

— Folytassa – szólta Ellery. — A felügyelő úr még nem fejezte be, bíró uram. Ezt hallanom kell, az utolsó szóig.

— Felőlem hallhatja — vágta oda Moley ingerülten. — Ezzel azt hitte, már biztonságban van. Semmi nyom, az üzenet vagy megsemmisül, vagy Rosára mutat. Ekkor elindul megkeresni a leveleit és a képeket. De nem találja. Azzal a gondolatral tér vissza, hogy a következő éjjel újra keresni fogja — az elmúlt éjjel, amikor maguk rajtakapták, akárcsak Mrs. Munnt és Mrs. Godfreyt. Aztán jön a hívás attól, aki valóban megkaparintotta a bizonyítékokat, és megérti, hogy semminek sincs vége, az egész zsarolást céció kezdődik előlről. Most már azt sem tudja, ki az, akinek a karmaiba került. A játszmának vége. Öngyilkos lesz. Ennyi az egész. Öngyilkossága felér egy beismerő vallomással.

— Szóval ennyi az egész, hm? — dörmögött a bíró.

— Ennyi.

Az öregúr megrázta a fejét.

— Attól eltekintve, hogy az elmélete csupa következtelenség – mondta csendesen –, bizonyára maga is érzi, felügyelő úr, hogy ez az asszony

lélektanilag nem illik a bűnöző szerepébe. Szinte megdermedt a félelemtől, attól a perctől kezdve, hogy a Spanish Cape-re érkezett. Középkorú asszony volt, a kispolgári fajtából — egyszerű, hétköznapi családanya, becsületes környezetből származó, otthonához, férjéhez és gyermekeihez ragaszkodó teremtés. A Marcó-ügy afféle érzelmi robbanás volt, amely szinte azonnal elmúlt, mihelyt kitört. Nos, egy ilyen fajta nőről elképzelhető, hogy felindulásában megöl valakit, ha túlfeszült a húr, de hogy egy ilyen kimódolt, alaposan, előre eltervezett gyilkosságot kövessen el, az aligha, felügyelő úr. Ahhoz nem lehetett elég tiszta az agya. Amellett kétlem, hogy megfelelő intelligenciával rendelkezett volna. — Megrázta nemes, öreg fejét. — Nem, nem, felügyelő úr, nem valószínű ez az egész.

— Ha befejezték az egymás közti vitát, uraim – mondta lassan Ellery –, talán hajlandó volna válaszolni egy-két kérdésemre, felügyelő úr? Ezeket az újságírók is fel fogják tenni magának, ezt ne feledje; azok pedig éles eszű fickók, és gondolom, nem óhajtja, hogy felkészületlenül érje a roham.

— Rajta – mondta Moley, aki már se győzedelmes, se bosszús nem volt. Aggodalmasan rágta a körmét, a fejét kissé félrehajtotta, s úgy figyelt, mint aki fél, hogy elveszít akár egy szót is.

— Először is – mondta Ellery határozottan — maga azt mondja, hogy Mrs. Constable, miután nem tudott fizetni Marcó hallgatásáért, elhatározta, hogy megöli. De úgy tervezte el a gyilkosságot — állítja maga –, hogy *felbérelte* Kidd kapitányt: végezze el az a piszkos munkát! Én csupán azt kérdem: honnan szedte a pénzt, amiből kifizette Kiddet?

A felügyelő némán ült, és nyugtalanul szemlélte a körmeit. Aztán ezt dünnyögte:

— Jól van, elismerem, hogy ez nem egészen világos. Talán egyszerűen megígérte, hogy majd a munka elvégzése után fizet.

A bíró mosolygott, Ellery pedig a fejét rázta.

— És kockáztatja, hogy az a Küklopsz a nyakára lép, amiért nem fizetett? Nem hinném, felügyelő úr. Emellett nem úgy tűnik nekem, hogy Kidd az a fajta gazember, aki előzetes fizetség nélkül gyilkol. Látja, máris van egy alapvetően gyenge pontja az elméletének. Másodszor: honnan tudott Mrs. Constable a Rosa és Marcó közti kapcsolatról — méghozzá olyan jól, hogy biztos csaléteknek tartotta az üzenetet?

— Ez egyszerű. Nyitva tartotta a szemét, és rájött.

— Pedig — mosolygott Ellery — Rosa láthatóan ugyancsak igyekezett titokban tartani. És máris megvan a második gyenge pont.

Moley hallgatott.

— De ezek a dolgok... — kezdte azután.

— És harmadszor – folytatta Ellery sajnálkozó hangon –, semmiféle

magyarázatot nem adott Marcó meztelenségére. Ez a legnagyobb hiányosság, felügyelő úr.

— A pokolba Marcó meztelenségével! — bömbölte Moley talpra ugorva. Ellery is felkelt, és vállat vont.

— Sajnos, nem végezhetünk ezzel az ügygel ilyen könnyen, felügyelő úr. Hígygye el, csak akkor rendelkezünk majd megfelelő elmélettel, ha ésszerű választ tudunk adni arra, hogy miért...

— Csitt! – suttogta a bíró.

Mind a hárman hallották a halk és fojtott női sikolyt; valahonnan a közelből jött, a kertből.

A sűrű fűvön át zajtalanul futva igyekeztek a hang forrása felé. A kiáltás nem ismétlődött meg. Helyette valami furcsa, nyöszörgő női motyogás érkezett a fülükhöz, amely egyre hangosabbá vált, ahogy előre haladtak. Ösztönösen érezték, hogy jobb, ha óvatosan lopakodnak tovább.

Aztán egy tiszafa sövény mögül figyelték, ami a fenyőkkel körülvett tisztáson történik. Egy pillantás elég volt ahhoz, hogy Moley felügyelő izmai megfeszüljenek, készen arra, hogy átvesse magát a sövényen. De Ellery megszorította a karját, és visszatartotta.

Mr. Joseph A. Munn, a faarcú dél-amerikai milliomos egész alakjában őrző harag feszült, ahogy ott állt a tisztáson, kezét szorosan a felesége szájára tapasztva. Az asszony kétségbeesetten küszködött; az ő szájából hallatszott az a furcsa nyöszörgés, amelyet a férfi keze igyekezett elfojtani. Ügyetlenül csapkodott hátrafelé, és hegyes cipősarkaival a férje lába szarát rugdalta. Az azonban annyira sem törődött az ütésekkel és rúgásokkal, mint egy bogár tehetetlen kapálódzásával.

Mr. Joseph A. Munn e pillanatban nem látszott sem milliomosnak, sem kifürkészhetetlen arcú szerencsejátékosnak. A vékony, gondosan ápolat mázat leolvasztotta róla a szenvedély fellobbanó lángja, a hűvös maszk végre lehullott, és mögüle rettenetes harag tűnt elő. Erős állkapcsának izmait durva vicssorgás húzta hátra. Vad, görcsös izomköteg dagadozott a vállán, és karizmának acélos tömege majd szétrepesztette szoros kabátját.

— Első lecke – suttogta Ellery –, “hogyan bánjunk a feleségünkkel”. Szemléltető oktatás...

A bíró hegyes könyökével oldalba vágta.

— Ha befogod a szád — sziszegte Munn –, eleresztlek.

Az asszony válaszul kétszeres erőfeszítéssel kezdett kapálózni, nyüszítése egyre élesebbé vált. A férfi fekete szeme megvillant, s olyan erővel kapta fel az asszonyt, hogy annak elakadt a lélegzete, és elhallgatott. Azután Mr. Munn egyszerűen odavágta, bele a fűbe, és úgy törülte meg a kezét a kabátjában, mintha bepizskolódt volna. Az asszony kapkodó, alig hallható zokogással

sírni kezdett.

— Figyelj rám! – mondta Munn, annyira fojtottan, hogy a szavai szinte elmosódtak. — És válaszolj a kérdéseimre, de tisztességesen. Ne hidd, hogy az a kigyónyelveid most is segíteni fog rajtad. — Baljós tekintetet vetett rá.

— Joe — nyöszörögte az asszony. — Joe, ne! Kérlek, ne ölj meg, Joe...

— Az túl jó lenne a számodra! Hangyabolyra kéne kötözni téged, te ócska, kétszínű kis ribanc!

— Joe!

— Ne lamentálj! Ki vele! Gyorsan!

— De mit... Nem is tudom... — Mrs. Munn reszketett a félelemtől, ahogy felnézett a férjére, védekezően emelve a magasba két csupasz karját.

Mr. Munn pedig hirtelen lehajolt, megfogta a hóna alatt, és egy kerti padra penderítette. Azután előrelépett, felemelte a kezét, és egymás után háromszor pofon vágta. Az ütések úgy csattantak, mint egy-egy pisztolylövés. Mrs. Munn egészen belerázkódott, a feje hátranyaklott, a haja kibomlott, de túlságosan félt ahhoz, hogy kiáltson vagy tiltakozzon, összegörnyedt a padon, fogta az arcát, és úgy nézett a férjére, mintha először látná életében.

Moley felügyelő és a bíró felháborodottan morgott.

— Ne! — súgta Ellery élesen, s a kezével visszatartotta őket.

— Hát beszélj, az isten verjen meg – mondta Munn egyenletes hangon, és hátralépett. Nagy kezét sportzakója zsebébe lökte.

— Mikor történt ez az egész, közted és a között a tetves csirkefogó között?

Az asszony fogai vacogtak, és egy darabig szólni sem tudott. Aztán nagy nehezen megszólalt: — Amikor üzleti úton voltál Arizonában. Azután, hogy... összeházasodtunk.

— Hol ismerkedtetek meg?

— Egy estélyen.

— És meddig... meddig... — A férfi hangja elfulladt, aztán haragtól izzó, durva kifejezéssel fejezte be a kérdést.

— Két hétig. Amíg oda voltál.

Ujabb ütés csattant. Az asszony a kezébe temette kivörösödött arcát.

— Az én lakásomban?

Alig lehetett hallani a választ:

— Igen...

A férfi keze ökölbe szorult. Az asszony lassan, rettegve emelte fel a tekintetét.

— Írtál neki leveleket is? – kérdezte Munn.

— Egyet.

— Szerelmes levelet?

— Igen...

— Új szobalányt vettél fel, amíg oda voltam, igaz?

— Igen – suttogta az asszony egészen furcsa hangon; a férfi éles tekintetet vetett rá. Ellery szeme elkeskenyült.

Munn — az arca mint valami viharfelhő

— hátrább lépett, és fogságba ejtett vadállat módjára kezdett körbejárni a tisztáson. Az asszony nézte, és szinte lihegett a félelemtől. Aztán a férfi hirtelen megállt.

— Szerencséd van – mondta viczorogva. — Nem öllek meg, érted? Ne félj, nem azért, mert megpuhultam, hanem mert túl sok a zsarú errefelé. Ha nyugaton lennék, vagy odalent Rióban, egyszerűen kitekertem volna a nyakadat, ahelyett hogy itt pofozgatlak, mint valami gyereket.

— Ó, Joe, én nem akartam semmi rosszat.,.

— Fogd be a szád! Még meggondolhatom magam! Mennyit facsart ki belőled ez a Marcó?

Az asszony hátrahőkölt.

— Ne... ne üss meg, Joe! Majdnem... majdnem mindent, amit az én számlámra tettél.

— Tízezer dollárt adtam költőpénznek, amíg úton voltam. Mennyit szedett ki belőled?

— Nyolcat. — Az asszony a kezét nézte.

— E miatt a balhé miatt hívtak meg bennünket ide, a Spanish Cape-re?

— Igen.

— Sejtettem, hogy erről van szó. Micsoda balek voltam! – mondta keserűen. — Gondolom, ez a Constable-né meg Mrs. Godfrey ugyanabban a cipőben jártak. Mi másért követett volna el öngyilkosságot az a tehén? Persze, nem kaptad vissza tőle a levelet, igaz?

— Nem, Joe, nem kaptam vissza. Becsapott. Amikor idejöttünk, újabb pénzt követelt, ötezret. Nekem nem volt. Azt mondta, szerezzek tőled, vagy odaadja neked a levelet és a szobalány vallomását. Mondtam, hogy nem merek, ő meg, hogy jobban tenném. Aztán valaki megölte.

— Tisztességes munka volt. Csak az a baj, hogy nem ilyen halált érdemelt volna. Lenn Dél-Amerikában jobban értenek az ilyesmihez. Csodákat tudnak művelni egy szál késsel. *Te* tetted el láb alól?

— Nem, nem, Joe, esküszöm, nem én voltam. Én, én is gondoltam rá, de...

— Nem, nem is hiszem, hogy te voltál. Komoly dolgokhoz nincs neked merszed. Nem mintha érdekelne. Megtaláltad azt a levelet?

— Kerestem, de — az asszony megborzongott — nem volt ott.

— Tehát valaki megelőzött. — Munn töprengve ráncolta a homlokát. — Ezért ugrott le az a nő a szikláról. Nem bírta cérnával.

— Joe! Te honnan... honnan tudod? – suttogta a szóke asszony.

— Pár órával ezelőtt felhívott valaki. Már a hangja se tetszett. Elmondta az egészset. Eladásra kínálta a levelet és a lány írásbeli vallomását. Egy tízesért. Úgy hangzott, mintha le lenne robbanva. Mondtam, hogy majd meggondolom — és most itt vagyunk. — Lassan felemelte a felesége arcát.: — Csakhogy az a lótolvaj nem tudja, kicsoda Joe Munn. Ha egy kis esze van, te hozzád fordul: te még talán loptál is volna. — Az ujjai durván az asszony arcába mélyedtek. — És köztünk ezzel mindennek vége.

— Joe!

— Mihelyt vége ennek a gyilkossági balhénak, elintézem a válást.

— Igen, Joe...

— Elveszem az összes ékszereidet — mindent, amit tőlem kaptál.

— Igen, Joe...

— A kocsid az ócskavastelepre megy. Az új bundát, amit még föl se vettél, elégetem. Máglyát csinálok a gönceidből, az utolsó rongyig.

— Joe!

— Az utolsó centedet is elszedem, és tudod, mit csinálok azután?

— Joe...!

— Visszarúglak a csatornába, a trágya közé, ahová való vagy, és ott aztán...

— Egy ideig szenvtelen hangon folytatta, válogatott trágárságok özönével fejezve be mondókáját. Ujjai mindvégig az asszony arcába mélyedtek, s fekete szeme szinte beleégett a szemébe.

A három hallgatózó beleborzongott ebbe a szóáradatba.

Aztán Mr. Munn egyszerre csak elhallgatott, gyengéd mozdulattal eltolta magától az asszony arcát, sarkon fordult, és szó nélkül elindult az ösvényen a ház felé. Az asszony összegörnyedve ült a padon, és úgy vacogtak a fogai, mintha fázna. A holdfényben sötét csíkok látszottak az arcán. Ugyanakkor valami különös, érthetetlen elégedettség és hála érződött rajta, valami hihetetlen meglepetés afölött, hogy életben maradt.

— Ez az én hibám – mondta komoran Ellery, miközben sietve, de óvatosan haladtak Munn nyomában a ház felé. — Számítanom kellett volna erre a hívásra. De hogy ilyen hamar! Honnan gondoltam volna? Az az alak, úgy látszik, már a végsőig elkeseredett.

— Telefonál még — lihegte Moley. — Munn lényegében ezt mondta. Munn nyilván a pokolba küldi majd — ő nem fizet, az egyszer biztos –, de közben talán megtudjuk, honnan telefonál az a pasas. Még az is lehet, hogy innen a házból. Az a sok mellékállomás...

— Nem! — vágott közbe Ellery. — Nincs okunk abban reménykedni, hogy az újabb hívást könnyebben le tudják nyomozni, mint az első. És mindent elronthatunk. Egyetlen ütőkártyánk maradt — ha még nem késő.

— Mrs. Godfrey? – kérdezte suttogva Macklin bíró.

De Ellery addigra már el is tűnt a mór ívek alatt.

13. fejezet **Gaztettek ára**

Erőteljesen kopogott Mrs. Godfrey nappali szobájának ajtaján. Mindhármuk meglepetésére maga a milliomos nyitott ajtót, aki harciasan tolta eléjük csúf ábrázatát, és fenyegetően morgott.

— Nos?

— Beszelnünk kell Mrs. Godfreyval – mondta Ellery. — Rendkívül fontos dologról van szó...

— Ez a feleségem magánlakosztálya — csattant fel Godfrey. — Már annyit zaklattak minket, hogy elfogyott a türelmem. És nem látom, hogy a sok beszéden és szaladgáláson kívül bármit is elértek volna. Nem várhat ez a “fontos” dolog reggelig?

— Nem várhat – mondta Moley nyersen, noha fogalma sem volt, mit forgat a fejében Ellery, és a milliomos mellett benyomult a szobába.

Mrs. Godfrey lassan felemelkedett egy széles díványról. Valami bő, terjedelmes és egyben vékony ruhadarab volt rajta, és csupasz lábán papucs. Furcsa fény tűnt fel a szemében, ahogy összébb fogta magán a köntösét, s ez a fény valahogy meglepte őket; lágy, álmatag, szinte békés kifejezés ült az arcán.

Godfrey odament az asszonyhoz, és védelmező tartásba helyezkedett előtte. A három férfi meglepett pillantásokat váltott. Végre béke szállt a Godfrey házra — béke és megértés, amelynek azelőtt nyoma sem volt. A kis ember tehát még a hírénel is különösebb és kiszámíthatatlanabb... E pillanatban akaratlanul is megjelent előttük Joseph Munn őrjöngő arca, amint a felesége fölé tornyosul a kertben. Munn a vad, primitív őseMBER volt — egyszerű lélektani képlet —, csupa dühödt birtoklási ösztön, amely kész törni, zúzni és fájdalmat okozni, ha sérelem éri. Walter Godfrey lelki alkata azonban a civilizált, már-már túlfinomult emberé volt. A felesége több mint egy évtizeden át — amíg hű maradt házassági fogadalmához — szinte nem is létezett a számára. Mihelyt azonban vétett e fogadalom ellen, felfedezte a létezését, láthatólag megbocsátott neki, és ismét teljes odaadással kezdte szeretni! Persze lehet, hogy Laura Constable szerencsétlen sorsa volt az, ami visszavezette a feleségéhez; a kövér asszony még életében, hallgatásában is tragikus figura volt, döbbenetes halála pedig az egész házat gyászba borította. Vagy talán a veszély közelsége volt az, a törvény fenyegető jelenléte, a közös félelem összekovácsoló ereje? Akárhogy is, Godfrey-ék megbékélése

ugyanolyan befejezett tény volt, mint Munnék végleges szakítása; e felől nem volt semmi kétség.

— Mrs. Constable-t elvitték? – kérdezte Mrs. Godfrey, s a szeme alatt elmélyültek az árkok.

— Igen – mondta Moley komoran. — öngyilkos lett. Tulajdonképpen hálásak lehetnek, hogy nem bonyolítja a dolgot egy újabb gyilkosság.

— Iszonyú — rázkódott meg Mrs. Godfrey. — Olyan... *magányos* volt.

— Sajnálom, hogy ilyenkor kell zavarnunk – mondta halkán Ellery. — Az erőszak erőszakot teremt, és nem kétséges, hogy maguknak mind jócskán elégük van már belőlünk. Mégis, Mrs. Godfrey, nekünk vannak bizonyos feladataink, és őszintén szólva minél több Segítséget kapunk magától, annál hamarabb szabadul meg tőlünk.

— Mire gondol? – kérdezte az asszony lassan.

— Véleményünk szerint itt az ideje, hogy nyílt lapokkal játszunk tovább. A maga hallgatása nem kevés nehézséget okozott nekünk, de szerencsére az igazság nagy részét megtudtuk más úton. Kérem, higgyen nekem, ha azt mondom, nem szükséges tovább hallgatnia.

A fekete asszony keze a férjéét kereste.

— Rendben van – szólt Godfrey hirtelen. — Ez világos. Mennyit tudnak?

— Ami Marcót és Mrs. Godfreyt illeti — mondta Ellery sajnálkozó hangon – mindent.

Mrs. Godfrey a torkához emelte a kezét.

— Honnan...?

— Kihallgattuk, amikor bevallotta Mr. Godfreynek. Kínos visszaélés a vendégjoggal, de nem volt más választásunk.

Az asszony lesütötte a szemét, s az arcát sötét pír öntötte el. Godfrey hűvös hangon mondta:

— A dolog etikai részét most hagyhatjuk. Remélem, mindez nem a nyilvánosságnak szól.

— Az újságírók egy szót sem tudnak erről – mondta Moley. — Gyerünk, Mr. Queen, bökje ki, mit akar.

— Természetesen mindez szigorúan köztünk marad... Mrs. Godfrey.

— Rendben van. — Az asszony felemelte a fejét, és szembenézett vele.

— Íly már jobb — mosolygott Ellery. — John Marcó ugyebár zsarolta magát?

Figyelmesen nézte a házaspárt. Ha azt várta, hogy az asszonyból rettegést, a milliomosból pedig megdöbbenést vagy haragot vált ki a szavaival, csalódnia kellett. Az asszony szemlátomást megszabadult minden terhétől, miután előző éjszaka kiöntötte a szívét. Ez nagyon megkönnyítette Ellery dolgát.

- Igen — válaszolta az asszony azonnal, Walter Godfrey pedig felcsattant:
- Mrs. Godfrey mindent elmondott nekem, Queen. Mire való ez az egész?
- Hány alkalommal adott neki pénzt, Mrs. Godfrey?
- ötször-hatször. Nem emlékszem. Előbb New Yorkban, aztán itt.
- Komoly összegeket?
- Meglehetősen – felelte az asszony.
- Térjen a tárgyra! — recsegte Walter Godfrey.
- De még nem merült ki az önálló bankszámlája?
- A feleségemnek jelentős vagyona van a saját nevéen! Hajlandó végre a tárgyra térni? – kiáltotta Godfrey.
- Kérem, Mr. Godfrey, elhiheti, hogy nem kíváncsiságból kérdezősködöm. Nos, Mrs. Godfrey, tett ön valakinek említést — természetesen a férjét kivéve — az ön és Marcó közti kapcsolatról és a pénzekről, amit adott neki?
- Nem – suttopta az asszony.
- Egy pillanat, Mr. Queen. — A felügyelő előrehajolt, miközben Ellery arcán némi bosszúság látszott. — Mrs. Godfrey, szeretném, ha végre tisztáznánk a maga szombat éjjeli látogatását Marcónál.
- Ó – mondta az asszony halkán. — Én...
- Mrs. Godfrey mindent elmondott nekem erről — morogta dühösen Godfrey. — Könyörögni ment *hózzá*. Korábban a nap folyamán ultimátumot kapott tőle: igen nagy összeget kellett volna kifizetnie hétfőn. Azért ment a szobájába szombat éjjel, hogy megkérje, ne kívánjon többet. Félt, hogy ha ennyi pénzhez hozzányúl, észreveszem.
- Így volt – suttopta a felesége. — Majdhogynem térden állva könyörögtem neki... Kegyetlen volt. Aztán... aztán Mrs. Constable-ról kérdeztem és Mrs. Munnról. Azt mondta, törődjem a magam dolgával. Az én házamban! — Az arca lángolt. — És azt mondta rám, hogy...
- Persze, persze – szólt közbe sietve Ellery. — Ennyi elég lesz, ugye, felügyelő úr? Tehát, Mrs. Godfrey, ön biztos abban, hogy senki más nem tudott arról, hogy hallgatási díjat fizet Marcónak?
- Senki. Egészen biztos vagyok benne... Rosa feszültséggel teli hangja szólalt meg Mrs. Godfrey lakosztályának nyitott ajtajából:
- Ne haragudj, anya, akaratlanul is végighallgattam a beszélgetést. Ez nem igaz, Mr. Queen. Nem, mintha hazudna anya, csak nem tudja, mennyire átlátszó volt az egész. Mindenki számára, kivéve apát, aki vak volt.
- Ó, Rosa! — nyöszörögte Stella Godfrey; a lány gyorsan hozzálépett, és átölelte. Godfrey összerázkódott és dörmögve félrefordult.
- No de ilyet! — robbant ki Moley. — Azért mégiscsak megtudunk egyet s más!

Csak nem azt akarja mondani, hogy *maga* tudta, mi folyik az édesanyja és Marcó között, Miss Godfrey?

— Jól van, anya — súgta Rosa zokogó anyjának, aztán csendesen így szólt: — De igen. Nem kellett, hogy bárki is elmondja. Én is nő vagyok, és van szemem. Azonkívül anya rossz színésznő. Titokban együtt szenvedtem vele, amióta csak az a vadállat betette ide a lábát. Hát persze hogy tudtam. Mind tudtuk. Biztos vagyok benne, hogy David világosan látta. Azt hiszem, még Earle is — Earle! —, ő is tudta. És persze az egész személyzet... Ó, anya, miért nem tudtál bizalommal lenni hozzám?

— De hát akkor... — hebegte Stella Godfrey — az a kapcsolat közted és...

— Rosa! — kiáltotta a milliomos. Rosa suttozott.

— Tennem kellett valamit. Elvonni a figyelmét. Bármit... Még Davidben sem mertem megbízni, pedig neki mindig mindent elmondtam. Úgy éreztem, hogy... hogy egyedül kell cselekednem. Ő, tudom, hogy buta voltam, és tévedtem; anyához kellett volna fordulnom, apához, kikényszeríteni, hogy mindenki őszintén szembenézzen a dologgal. De én, ostoba módra...

— Hősies ostobaság volt, annyi szent — mondta Macklin bíró kedvesen. A szeme csillogott.

— Hát igen — mondta Ellery, és mély lélegzetet vett. — Ez alighanem megnyugtató újság lesz az ifjú Mr. Cort számára... De folytassuk, mert lehet, hogy kevesebb az időnk, mintsem gondolnánk. Mrs. Godfrey, tett önnek ajánlatot egy titokzatos személy Marcó halála óta — olyan ajánlatot, hogy további összeg ellenében átadja önnek mindazt a tárgyi bizonyítékot, amit Marcó szerzett az önök közti kapcsolatról?

— Nem! — Az asszony még a gondolatra is megrémült, és gyermek módjára kapaszkodott Rosa karjába.

— Mit tenne, ha váratlanul ilyen követeléssel lépnének fel magával szemben?

— Hát...

— Szembeszállunk! — mennydörögte Godfrey. Élénk, apró szeme csillogott. — Harcolni fogunk! Nézze, Queen, én tudom, hogy maga tartogat valamit a számunkra. Egy ideje figyelem magát, és tetszik nekem a stílusa. Arról van szó, hogy működünk együtt magukkal?

— Arról.

— Akkor rendben. Stella, kérlek, nyugodj meg. Józanul fogunk viselkedni. Ezek az emberek többet tudnak az efféle dolgokról, mint mi, és diszkrétek lesznek.

— Kitűnő — mondta Ellery szívélyesen. — Valaki tehát megszerezte a Mrs. Godfrey ellen szóló bizonyítékokat. Ez a személy minden bizonnyal jelentkezni fog magánál, Mrs. Godfrey — ez minden pillanatban várható —, és

egyetlen, végső összeget kér a bizonyítékok visszaszolgáltatása ellenében. Ha pontosan azt teszi, amit mondunk, megvan a lehetősége annak, hogy elfogjuk ezt a zsarolót, és ezzel fontos akadályt távolítunk el az ügy megoldása útjából.

— Jól van, Mr. Queen! Megteszem, amit tudok.

— Nagyszerű; sokkal jobb lesz így, Mrs. Godfrey. Egységben az erő — és erre az egységre a mi zsarolónk nem is gondol...

— Úgy véli – kérdezte ravaszul Godfrey –, hogy ez a zsaroló Marcó gyilkosa?

Ellery mosolygott.

— Moley felügyelő szerint... De mindent a maga idejében, Mr. Godfrey. Most pedig, felügyelő úr, ha volna szíves munkába állítani sokat tapasztalt fejét...

Másnap délelőtt tíz óra volt, s a várt hívás még nem futott be. Egyre idegesebben járkáltak a házban. Különösen Ellery nyugtalankodott. Lehetetlen, hogy a zsaroló megsejtette volna a csapdát. Előző este fél tizenegykor telefonált, és Munn-t kérte; Munn, nyilvánvalóan nem gyanította, hogy lehallgatják a beszélgetést, röviden, de velősen a pokolba küldte, és letette a kagylót. A detektív, aki Moley utasítására — és Ellery tanácsa ellenére — a központban hallgatózott, nem tudta kideríteni a hívás eredetét. De Ellery tudta, hogy bármit tett is a detektív, a hívó nem foghatott gyanút.

A rejtély részben megoldódott, amikor megérkeztek a reggeli lapok. Mind a megyei újság, mind Maartens városának legfőbb pletykalapja ordító szalagcímeikkel jelent meg, amelyek lényegében ugyanarról szóltak: Cecília Ball Munn házasságtörő viszonyáról az elhunyt John Marcóval. Mindkét lap ugyanazokat a leveleket és fényképeket közölte.

— Ezt is sejthettem volna – dűnnyögte Ellery, undorral félredobva a lapokat. — Érthető, hogy az a főreg nem akart még egyszer leégni. Ezúttal csakugyan elküldte az újságokhoz a bizonyítékokat. Úgy látszik, kezd berozsdásodni az agyam.

— Nem kockáztatta, hogy az ügyet megint eltussolják – mondta a bíró töprengő hangon. — A Constable-féle dokumentumokat a rendőrségnek küldte el, a Munn-féle bizonyítékokat viszont a sajtónak, de nem azért, hogy bosszút álljon Mrs. Constable-on és Munnékon, mint inkább hogy figyelmeztesse Mrs. Godfreyt. Szerintem hamarosan jelentkezni fog.

— Minél hamarabb, annál jobb. Kezdek ideges lenni. Szegény Moley! Nem ússza meg élve ezt a sajtókonferenciát. Roush azt mondja, mind a nyakán vannak. — Mindkét újság vezércikke nyíltan arról a lehetőségről spekulál, hogy a “piszmogó” rendőrség talán végre megtalálta a Marcó-féle gyilkosság indítékát. Alternatív elméletként bőven kitérgyalták Mrs. Constable öngyilkosságát is — amit beismerő vallomásnak tekintenek. De semmiféle

jele nem volt annak, hogy ezt hivatalosan is megerősítették volna. Úgy látszik, Moley megváltoztatta a véleményét a “megoldásával” kapcsolatban. Munnékat, akik most az érdeklődés középpontjába kerültek, eldugta az újságírók elől; az asszony közel állt a hisztériához, a férfi néma volt, óvatos — és veszedelmes.

A felügyelő is megérkezett; ingerültség és fáradtság látszott az arcán. A három férfi szótlanul visszavonult az alkóvba, ahol a kapcsolóasztal állt. Nem tehettek mást: vártak. Godfreyék Mrs. Godfrey budoárjában váraoztak; a kapcsolóasztalnál egy detektív ült hallgatóval a fülén, előtte nyitott gyorsírófűzet. A fővonalba külön készülékeket kapcsoltak; mindenki fejhallgatót viselt.

A csengetés tíz óra negyvenöt perckor hangzott fel. Ellery már az első szótag hallatán izgatottan bölintott. A különös, fojtott hang félreismerhetetlen volt. Mrs. Godfreyt kérte; a detektív nagy nyugalommal kapcsolott, majd kézbe vette a ceruzáját, és várt. Ellery azért fohászzkodott, hogy az asszony jól játssza a szerepét.

Nem kellett félnie. Stella Godfrey tökéletesen alakította a döbbsent, megadó áldozatot — szinte lelkesen, boldog megkönnyebbüléssel a szívében.

— Mrs. Stella Godfrey? – kérdezte a hang, amelyben mohó sürgetés érződött.

— Igen.

— Egyedül van?

— Egye... Ki maga? Mit akar?

— Egyedül van?

— Igen. De ki...

— Azzal ne törődjön. Ez sürgős. Látta a ma reggeli *Maartens Daily News-t*

— Igen. De...

— Olvasta azokat a dolgokat Cecília Munnról és John Marcóról?

Stella Godfrey hallgatott. Amikor végre válaszolt, rekedt és fáradt volt a hangja.

— Igen. Mit akar?

A telefonáló különböző tényeket sorolt fel, amire Stella Godfrey csak sóhajtozott... A telefonban a hang mind ingerültebb, erőszakosabb lett. Moley felügyelő és Macklin bíró töprengő arcot vágott...

— Akarja, hogy mindezt eljuttassam az újságokhoz?

— Jaj, nem! Nem.

— Vagy a férjéhez?

— Nem! Mindenre hajlandó vagyok, csak azt ne tegye...

— Akkor jó. Látom, magával lehet beszélni. Huszonötezer dollárt kérek, Mrs. Godfrey. Maga gazdag nő. A mellényzsebéből is kifizetheti, és senki sem

tudja meg....

— De hiszen már... annyiszor fizettem...

— Ez lesz az utolsó alkalom – mondta a hang buzgón. — Én nem vagyok Marcó. Én tisztességes üzletet ajánlok. Maga fizet, és postafordultával megkapja a fényképeket és a papírokat. Ez komoly. Nem csapom be...

— Bármit megteszek, ha visszaszerezhetem őket – mondta sírva Mrs. Godfrey. — Amióta csak... ó, azóta olyan szerencsétlen vagyok...!

— Így igaz – mondta a hang, amely most erőteljesebbé, magabiztossá vált. — Én megértem magát. Marcó aljas csirkefogó volt, és csak azt kapta, amit megérdemelt. De hát bajban vagyok, és kell a pénz... Mikorra tudja megszerezni azt a huszonötezret?

— Még ma! – kiáltotta az asszony. — Nem tudom készpénzben adni, de itt a széfemben...

— Ó! — csattant fel a hang. — Az nem lesz jó. Mrs. Godfrey. Készpénzt kérek, kis címletekben. Nem kockáztathatok.

— De hisz ez éppolyan, mint a készpénz!

— Mrs. Godfreyt erre gondosan kioktatták.

— Szabadon beváltható értékpapírokról van szó. Különben is, hogy szerezhetnék ennyi pénzt kis címletekben? Feltűnő lenne. A ház tele van rendőrökkel. Még csak el sem mehetek.

— Ebben van valami – dűnnyögte a hang. — De ha azt hiszi, hogy így csőbe húzhat...

— Hogy a rendőrség mindenre rájöjjön? Azt hiszi, megőrültem? Hiszen éppen azt nem akarom, hogy bárki is megtudja. De ha akarja, nem is kell, hogy a... a bizonyítékokat átadja, amíg be nem váltotta a kötvényeket. Ó, kérem, segítsen rajtam!

A telefonáló hallgatott, mint aki felméri az esélyeket. Aztán némi elkeseredéssel így szólt:

— Hát jó. Legyen. Amúgy sem akarom, hogy maga jöjjön személyesen. Én meg nem mehetek magához... túl sok ott a rendőr. Fel tudja adni a kötvényeket postán anélkül, hogy rájönnének?

— Persze. Ó, biztos vagyok benne! Hová...

— Ne írja le. Nincs szükség rá, hogy valaki megtalálja. Jegyezze meg a következő címet. — A hang szünetet tartott, és a Godfrey ház egy pillanatra néma sírbolttá vált.

— "J. P. Marcus, poste restante, Központi Postahivatal, Maartens." Ismétlje! — Mrs. Godfrey remegő hangja engedelmeskedett.

— Rendben. Erre a címre küldje a kötvényeket. Közönséges barna csomagolópapírban, lezárva. Levélcsomagként adja fel. Máris. Ha most azonnal elküldi, még ma este zárás előtt megérkezik a maartensi postára.

— Igen. Igen!

— És ne felejtse, ha valami csel lesz a dologban, a fotók és a többi a *Maartens Daily News* szerkesztőjénél kötnek ki, és akkor aztán az isten sem óvja meg attól, hogy az egész történet a címoldalra kerüljön.

— Nem. Higgye el...

— Hát ne is. Ha tisztességesen bánik velem, egy-két nap múlva magánál lesznek a bizonyítékok. Mihelyt beválthatom a kötvényeket.

Egy kattanas, és a vonal megszakadt. Odafenn Mrs. Godfrey a férje karjaiba omlott. Lent a kapcsolóasztalnál a négy férfi levette a fejéről a hallgatót, és összenézett.

— Nos – mondta visszafojtott hangon Moley –, ez jól indul, Mr. Queen.

Mr. Queen egy darabig nem válaszolt; a homlokát ráncolta, és csíptetője szélével ütögette az ajkát. Aztán ezt dörmögte:

— Azt hiszem, be kell szerveznünk Tillert.

— Tillert!

— Ó, ez szinte elkerülhetetlen, ha a dolgok úgy alakulnak, ahogy sejtem. Nem kell semmi lényegbevágót elárulni neki. Tiller az a ritka madár, akinek morzsányi információ is elég.

Moley az állat simogatta.

— Hát ez a maga játszmája; bizonyosan tudja, mit csinál. — Néhány gyors utasítást adott, aztán felment az emeletre, hogy személyesen irányíthassa a döntő fontosságú postai akciót.

— Egyetlen dolog nyugtalanít — vallotta meg Moley felügyelő délután, amint kényelmesen hátradőltek a Maartens felé robogó nagy, fekete rendőrkcosi hátsó ülésén. Egy pillantást vetett Tiller keménykalapos fejére, aki előttük ült a vezető mellett, és ösztönösen lehalkította a hangját. — Mégpedig a fotók, levelek, vallomások, vagy akármi is az, ami Mrs. Godfrey ellen szól, és a zsarolónál van. Honnan tudhatjuk, hogy nem helyezte őket letétbe valahol? Lehet, hogy elkapjuk, de attól még a bizonyítékok kicsúsztatnak a kezünkől.

— Megszólalt a lelkiismerete? – mondta Ellery a cigarettáján át. — Azt hittem, felügyelő úr, inkább azt várja, hogy Marcó gyilkosát foghatja el ma délután. Abból a hihető feltevésből kiindulva, hogy — amennyiben Marcót az iratokért ölték meg — az iratok jelenlegi tulajdonosa a gyilkos. Ne mondja nekem, hogy egyszerre aggódni kezdett háziasszonyunk lelkiállapota miatt.

— Hát — dörmögte Moley –, komoly bajba keveredett szegény, és alapjában véve rendes asszony. Nem szívesen okoznék neki fölösleges fájdalmat.

— Nem nagy a veszélye annak, hogy az iratok kicsússzanak a kezünkől – mondta Macklin bíró a fejét rázva. — Értékesebbek azok annál, mintsem hogy

csak úgy ott hagyja őket valahol ez az illető. Különben is, ha tudja, hogy csapdáról van szó — amit kétélek, abból kiindulva, hogy miképpen reagált a telefonban —, akkor amúgy sem remélheti, hogy megkapja a pénzt. Most, hogy mind Mrs. Constable-nál, mind Munnéknál csődöt mondott, már a végsőkig elkeseredett. Nem, nem, az a fenyegetés csak a hatás kedvéért hangzott el. Ha elcsípi, felügyelő úr, meg fogja találni nála az iratokat.

Minden feltűnés nélkül távoztak a Spanish Cape-ről, a felügyelő ragaszkodott ehhez, és utasítására látszólag csökkent az éberség a házban. Egy közönséges szürkésbarna, ám igen erőteljes kocsi követte őket, teli civil ruhás nyomozókkal, és egy másik hasonló színű és hasonlóképpen gyors autó állt lesben minden eshetőségre készen odakint a főúton, a Spanish Cape előtt. A maartensi rendőrség, amint azt megbeszélték, állandóan szemmel tartotta a városi postahivatalt. A postásokat beavatták, és ellátták utasításokkal. Az álkötvényekkel teli csomagot — amely kívülről teljes mértékben megfelelt a zsaroló utasításainak — Godfreyék egyik alkalmazottjával adatták fel Wye-ban, a legközelebbi városban, hadd járja a postai küldemények szabályszerű útját. Moley felügyelő semmit sem bízott a véletlenre.

A két autó utasai jó néhány sarokkal a maartensi posta előtt szálltak ki. A második kocsi nyomozói egyenként indultak el a nagy márványépület felé, és tíz perc múlva már láthatatlan kordonnal fonták körül. Moley és társai titokban, egy hátsó bejáraton át léptek az épületbe. Tillert, akinek apró szeme kíváncsian csillogott, a nagy, ketrec szerű csomagkiadó egyik sarkában helyezték el, és gondosan kioktatták.

— Ha bárkit meglát, akit *felismer*, abban a pillanatban adjon jelt a hivatalnoknak, aki a csomagokat kiadja. A többit *bizza* rá. Vagy nekünk jelezze. A hivatalnok a nevet is tudja.

— Igen, uram — mormolta Tiller. — Olyasvalakiről van szó, aki kapcsolatban áll az ügyvel?

— De még mennyire. És ne hibázzon, Tiller, ha kedves az élete! Moley felügyelő úr nagyon számít a mai délután sikerére. Bújjon el, de úgy, hogy lássa, ki lép az ablakhoz. Lehet, hogy az, akit keresünk, azonnal elszalad, ha meglátja magát.

— Bízhatnak bennem — mondta Tiller ünnepélyesen, és elfoglalta kijelölt helyét a ketrecben. Moley, a bíró és Ellery az elfüggönyözött hivatali pult mögött bújtak meg, közel az ajtóhoz, székeket húztak oda maguknak, és három használaton kívüli nyíláson át lestek kifelé. A nagy teremben számos detektív állomásozott; különböző blanketták egész sorát töltögették ki véget nem érő, értelmetlen szövegekkel az asztaloknál és a pultoknál. Időnként valamelyikük kísértált az utcára, hogy azonnal egy újabb nyomozó lépjen a helyére az ajtón át. Moley kritikus szemmel mérte fel erőit, de nem talált

hibát. A csapda készen állt, az álcázás tökéletes volt, s már nem volt más teendő, mint várni a vadra.

Egy óra húsz percen át várakoztak; a feszültség nőttön-nőtt, ahányszor csak ugrott egyet az óra mutatója a falon. Közben a postahivatal végezte a munkáját, emberek jöttek és mentek, bélyegek, pénzesutalványok és csomagok cseréltek gazdát az ablakokon át, a takarékpénztári ablaknál állandó volt a forgalom, hosszú sorok alakultak, fogytak el, majd alakultak újra.

Alig tíz perccel zárás előtt, amikor a posta zsúfolásig megtelt hazainduló kereskedőkkel, egy alacsony, sovány, sötét bőrű férfi lépett be az utcáról, és a csomagkiadó ablak felé tartott. A ruhája hétköznapi volt, kis fekete bajuszt viselt, és egy anyajegy volt a bal szeme alatt, az arccsontja legkiugróbb pontján. Beállt a hosszú sorba, és úgy haladt lépésről lépésre előre, mint valami szürke kiséger. Talán egyetlen feltűnő dolog akadt rajta: a mozgása. Valahogy furcsán ringatta a csipőjét járás közben. Ettől eltekintve jellegtelen figura volt, akit bármely tömeg észrevétlenül elnyelt volna.

Amikor az előtte haladó férfi eltávozott az ablak mellől előrelépett, egyik kis barna kezét a pultra tette, és rekedt, hüléses hangon megszólalt:

— Érkezett valami J. P. Marcus névre?

A három férfi a nyíláson át látta, hogy a hivatalnok megvakarja a jobb fülét, és félrefordul. Szinte ugyanabban a pillanatban Tiller dugta ki a fejét a sarok mögül, és ezt suttogetta:

— Semmi kétség, uram. Álruhában van! De ő az.

A hivatalnok jeladására és Tiller szavaira felvillanyozottan ugrottak talpra. Moley az ajtónál termett, zajtalanul belökte, belépett, és felemelte a jobb karját. A hivatalnok ugyanebben a pillanatban fordult vissza az ablakhoz egy kis, lapos, barna csomaggal a kezében. A kis, barna emberke átvette tőle a csomagot, ellépett az ablak mellől, és egy félfordulatot tett.

S ekkor felnézett, és azt látta, hogy a helyiség némán bámuló emberekkel van tele. Komor férfiak tömör fala vette körül, lassan szorosra zárva a gyűrűt. Különös sápadtság futotta el az arcát.

— Mi van ebben a csomagban, Mr. Marcus? – kérdezte barátságosan a felügyelő; bal kezével szorosan megmarkolta a férfi vállát, jobbját pedig mélyen a kabátzsebébe süllyesztette.

A barna csomag kicsúszott a vékony kézről, és a padlóra esett. A férfi megingott és utánazuhant, de mintha apránként, fokozatosan omlott volna össze. Moley gyorsan lehajolt, és megtapogatta a zakója mellső zsebet. Komikus döbbenet ült ki az arcára.

— Hiszen ez az ember elájult! – kiáltott fel Macklin bíró.

— Inkább "asszony", mint "ember", uram – szólalt meg Tiller halk hangja

a háta mögül. — A bajusza hamis. Meg kell mondanom, uram, hogy nőről van szó, amint azt, úgy látom, a felügyelő úr is felfedezte. — Illedelmesen eltakarva a száját kuncogni kezdett.

— Nő? — hápogott a bíró.

— Ez jól becsapott, az biztos – mondta a felügyelő diadalmasan, és felemelkedett. — De itt vannak az iratok a zsebében. A mindenségit, ez sikerült!

— Jó a maszija – dűnyögte Ellery. — De az a jellegzetes csipőmozgás elárulta. Ez Mrs. Godfrey volt komornája, Tiller?

— Az anyajegyeről ismertem fel, uram – mondta halkan Tiller. — Nahát, hogy egyesek milyen könnyen bűnre adják a fejüket! Igen, uram, ez Pitts.

14. fejezet Egy önkéntes szobalány különös vallomása

Hosszú napok óta először volt vígság a poinsetti rendőr-főkapitányságon. Az épület csak úgy zümmögött a szóbeszédétől, riporterek zibongtak a zárt, néma ajtók előtt, más osztályok munkatársai néztek be sorra Moley felügyelő irodájába, ahol egy rendőrorvos ápolta az elfogott nőt, és az összes telefon kórusban csörgött. A felügyelő félresöpört egy halom jelentést, amelyeket Ellery — az egyetlen nyugodt ember az egész épületben — önhatalmúlag átvizsgált. De nem volt bennük semmi új: továbbra sem találták a nyomát sem Hollis Waring motoros hajójának és Kidd kapitánynak, sem David Kummernek, sem pedig — Ellery felnevetett — Pittsnek; és nem volt mit jelenteni Lucius Penfieldről sem, noha váltásban dolgozó detektívek raja járt a sarkában.

Amint többé-kevésbé helyreállt a rend az irodában, és a rendőrorvos felvont szemöldöke jelezte, hogy a nő immár kihallgatható állapotban van, azonnal minden figyelem rá irányult.

Egy széles fotelban ült, és szorosan markolta a karját. A bőre szürke volt és piszkos.

Fekete haját férfi módra rövidre vágta, de kalap és álbajusz nélkül nagyon is nő volt — kis termetű, riadt nő, barátságtalan, barna szemmel és apró, éles vonásokkal. Harminc-harmincegy éves lehetett. Még így is, keménységében és maszatosságában is volt benne valami pajkos, fűs szépség.

— No, kedves lányom, Pitts! – szólt a felügyelő kedélyesen. — Magát rendesen elkaptuk, ugye? — A nő nem válaszolt; a padlóra szögezte tekintetét. — Ugyebár nem tagadja, hogy maga Pitts, Mrs. Walter Godfrey komornája? — Az asztalnál egy gyorsíró ült, a füzete nyitva.

— Nem – felelte a nő ugyanazon a rekedt hangon, amelyet a postahivatalban hallottak. — Nem tagadom.

— Nagyon helyes! Maga hívta fel telefonon Mrs. Laura Constable-t a Spanish Cape-en? Mr. Munnt kétszer? Ma délelőtt pedig Mrs. Godfreyt?

— Szóval lehallgatták a vonalat. — Felnevetett. — Úgy kell nekem. Igen, én voltam.

— Maga küldte hozzám egy fiúval a Mrs. Constable-ra vonatkozó iratokat és egyéb bizonyítékokat?

— Igen.

— Maga juttatta el a Mrs. Munnról szóló anyagot az újságokhoz?

— Igen.

— Maga egész rendes lány. Szépen haladunk. Most pedig mesélje el, mi történt múlt szombaton éjjel és vasárnap hajnalban. Mindent.

A nő most először emelte barna szemét a felügyelőre.

— És ha nem?

Moley állkapcsa megkeményedett.

— Ó, dehogyis nem. De még mennyire, hogy igen, kedves ifjú hölgyem! Maga nagy bajban van. Tudja, mit adnak ebben az államban zsarolásért?

— Tartok tőle – szólt közbe Ellery finoman –, hogy Miss Pittset e pillanatban jobban érdekli, hogy mit adnak gyilkosságért, felügyelő úr.

Moley haragosan nézett rá. A nő megnyalta kiszáradt ajkát, a tekintete Ellery arcára siklott, aztán a padlóra.

— Rám bízna ezt, Mr. Queen? – kérdezte Moley mérgesen.

— Ne haragudjon – mondta halkán Ellery –, de talán jobb lenne, ha megvilágítanám a helyzetet Miss Pitts számára. Biztos vagyok benne, hogy akkor megérti, milyen hiábavaló a hallgatása. Talán hadd kezdjem azzal, hogy szinte egészen biztosan tudtam, hogy Mrs. Godfrey eltűnt szobalánya és a zsaroló egyazon személy, felügyelő úr. Erre akkor jöttem rá, amikor kezdtem felfedezni, hogy túl sok a véletlen egybeesés. Pittset John Marcóval látták — Jorum látta — röviddel a gyilkosság előtt. Azt megelőzően pedig valaki belopózott Marcó szobájába, megtalálta a találgára hívó üzenet darabkáit, és összerakta őket. Pusztán véletlen? Amikor Mrs. Godfrey szombat éjjel a szobájába visszatérve csengetett a komornájáért, az sokáig nem jelentkezett. Amikor végre előkerült, betegnek mondta magát, és izgatottnak látszott. Véletlen? Ez a komorna valamikor a gyilkosság ideje táján eltűnt. Marcó kocsiján szökött meg. Véletlen? — A nő tekintete ide-oda járt. — A Pittshez vezető nyom Maartensben ért véget. A magához küldött bizonyítékokat Maartensből küldték. Véletlen? Az egész zsarolási művelet lényegében közvetlenül Pitts eltűnése után kezdődött. Véletlen? John Marcó ajánlotta Pittset Mrs. Godfreynak, amikor Mrs. Godfrey előző komornája — minden látható ok nélkül — kilépett. Ujabb véletlen? De ami a legfontosabb: mindhárom esetben — Mrs. Constable, Mrs. Munn és Mrs. Godfrey ügyében

egyaránt — a három szerencsétlen asszony ellen szóló legfőbb bizonyítékok egyike... *egy szobalány aláírással ellátott vallomása volt!* — Ellery szomorkásán elmosolyodott. — Véletlen? Nagyon valószínűtlen. Biztos voltam benne, hogy Pitts a zsaroló.

— Nagyon okosnak képzeli magát, mi? — sziszegte a nő, elhúzva keskeny ajkát.

— Nagyjából ismerem a képességeimet, Miss Pitts – mondta Ellery udvarias főbólintással. — De mindezen túlmenően abban is biztos voltam, hogy valami alapvető kapcsolatra bukkantam Pitts és Marcó között. Felügyelő úr, maga mondta nekem a napokban, hogy a maga Leonard barátja — a New York-i magándetektív — gyanította, hogy Marcó egy bűntárs segítségével fonta a hurkot áldozatai nyaka köré, Egy leskelődő, úrnője elleni vallomásra kész komorna három különböző esetben — persze, a vallomásokon aláírt három különböző név csupán álnévnek tekinthető — éppen az a fajta bűntárs, aki egy Marcó-féle emberhez illik. Nem sok képzelőerő kellett ahhoz, hogy belássam: Mrs. Godfrey zsaroló komornája azonos ezzel a bűntárssal.

— Ügyvédet kérek – szólt Pitts hirtelen, félig felemelkedve.

— Leülni! — mordult rá Moley mérgesen.

— Természetesen joga van az alkotmányban biztosított védelemhez, Miss Pitts — bólintott Ellery. — Tud olyan ügyvédet mondani, aki megfelelne magának?

A nő szemébe remény szökött.

— Tudok! Lucius Penfield New Yorkból! Döbönt csend lett. Ellery széttárta a karját.

— Hát tessék. Kell-e további bizonyíték, felügyelő úr? Pitts John Marcó agyafúrt ügyvédjéhez fordul. Ujabb véletlen?

A nő látható riadalommal húzódott vissza, és a szája szélét rágta.

— De...

— Vége a játéknak, kedvesem – mondta Ellery jóságos hangon. — Nyugodtan elmondhat mindent.

A nő tovább rágta az ajkát; barna szemében kétségbeesett számítás fénye villant. Aztán így szólt:

— Kössünk üzletet.

— Még hogy... — robbant Moley. Ellery csitítóan megérintette a felügyelő mellét.

— Tulajdonképpen miért ne? Végül is viselkedhetünk üzletemberek módjára. Az nem árthat, ha legalábbis meghallgatjuk az ajánlatot.

— Nézzék – mondta a nő buzgón. — Tudom, hogy benne vagyok a pácban. De attól még pokoli zúrt tudok kavarni. Nem szeretnék, ha ez a Godfrey-féle botrány kipattana, mi?

— És? — mordult fel Moley.

— És ha rendesek lesznek hozzám, hallgatni fogok. De ha ki akarom nyitni a számat, nem tarthatnak vissza! Beszélhetek az újságírókkal magam, vagy az ügyvédem. Nem tudják megakadályozni. Ha segítenek rajtam, hallgatok.

Moley savanyú pillantást vetett rá, Elleryre nézett, megdörzsölte az ajkát, aztán vagy egy percig fel-alá járkált a szobában.

— Hát jó — morogta végül. — Semmi bajom Godfreyékkel, és nem szívesen ártnék nekik. De nem ígérek semmit, érti? Beszélek az ügyésszel, hogy nem lehet-e enyhíteni a vádat, vagy valami hasonló.

— Feltéve — sürgette Ellery óvatosan –, hogy semmit sem hallgat el.

— Jól van – suttogetta a nő. Eszes arcán megadó kifejezés ült. — Nem tudom, hogy sikerült rájönniük mindenre, de rájöttek. Valóban Marcó helyezett el először Mrs. Constable-nél, aztán Mrs. Munn-nál, és végül Mrs. Godfrey-nél. Én csináltam vakuval a felvételeket Atlantic Cityben. Én lestem és hallgattam ki mindent. Mrs. Constable és Mrs. Munn rögtön felismert, amikor a Spanish Cape-re jöttek. Gondolom, tudták, mi vár Mrs. Godfreyra, de Marcó rájuk parancsolt, hogy tartsák a szájukat. És ezzel mindent hallottak. Most pedig, az ég szerelmére, kerítsék elő Luke Penfieldet!

A felügyelő szeme csillogott. De ravaszul így szólt: — Szóval maga puszta eszköz volt Marcó kezében. Aztán fellázadt. Vasárnap hajnalban ellopta az iratokat meg a többit, és lelépett, hogy egy kis különkeresetre tegyen szert, így van?

A nő sötét arcát eltorzította a szenvedélyes harag.

— És miért ne? — sziszegte. — Még szép! Mindig *megjártszottam*, hogy csak a kémje vagyok, de én fogtam az ostort, és ezt nagyon is jól tudta! — Szünetet tartott, hogy lélegzetet vegyen, aztán valami különös, torz diadallal így kiáltott: — Puszta eszköz, mi? Hát egy frászt! A *felesége* vagyok!

Elképedten hallgattak. A felesége! E pillanatban bontakozott ki előttük a maga teljességében Marcó aljassága. Mindhárman felkavarodott gyomorral gondoltak arra a veszélyre, amitől Rosa Godfrey megmenekült, és ki tudja, hányadszor futott végig az agyukon valami vad, haragos elégedettség, amiért ez az ember nincs többé, és nem fenyegeti már a világot.

— Szóval a felesége, hm? — nyögte ki Moley, amikor valamelyest magához tért.

— Igen, a felesége – mondta az asszony keserű hangon. — Lehet, hogy már nem sokat mutatok, de valamikor jó alakom volt, és az arcomat sem kellett szégyellnem. Négy éve házasodtunk össze Miami-ban, ő valami milliomos özvegyét főzte, és én is pénzre utaztam. Rögtön összeálltunk. Tetszett neki a stílusom. Nekem meg ő tetszett, így aztán elvettem magam vele. Azt hiszem, én voltam az egyetlen nő az életében, aki fölébe kerekedett...

Azóta sok mindent eljátszottunk. Ez a komornabuli az ő ötlete volt, új találmány. Nekem sose tetszett. De kerestünk vele... — Hagyták, hadd beszéljen. A szék karfájába kapaszkodott, és a semmibe bámult. — Egy kis munka, aztán vakációra mentünk, és elvertük a pénzt. Amikor elfogyott, újabb melő, így ment. Amikor Marcó meghalt, kikészültem. Pénz nélkül, nyakig a bajban... Nekem is élnem kell valamiből, vagy nem? Ha nem olyan rámenős, talán még ma is élne. Aki hidegretette — bárki volt is –, rendes munkát végzett. Isten tudja, én sem vagyok angyal, de nála szemetebb alak nem élt a földön. A végén már gyűlöltem. És akármilyen vagyok is, nincs asszony, aki örömmel nézné, hogy a férje mással szűri össze a levet. Mindig azt mondta, hogy ez üzlet, de közben élvezte is, hogy a pokol égesse el a lelkét!

Moley az asszonyhoz lépett, és megállt előtte. Az hirtelen félbeszakította a mondókáját, és ijedten nézett fel rá.

— Ezért aztán szépen a nyakára hurkolta azt a drótot – mondta keményen –, hogy megszabaduljon tőle, és magának szerezze meg a pénzt!

Az asszony sikoltva ugrott talpra.

— Nem én tettem! Tudtam, hogy ezt fogja gondolni. Pont ettől félttem! Hogy is remélhettem, hogy egy tökfajú zsarú megértse! — Megragadta Ellery karját. — Ide figyeljen. Magának mintha lenne ész a fejében. Mondja meg neki, hogy téved! Lehet, hogy szívesen megöltem volna Marcót, de nem én tettem! Esküszöm, hogy nem! De nem maradhattam ott, hogy minden kiderüljön. Ha nem törődöm a pénzzel, megúsztam volna. Ó, már azt sem tudom, mit beszélek...

Minden bátorságát elvesztette. Ellery gyengéden karon fogta, és erővel visszaültette. Reszketve, zokogva húzódott a szék sarkába. — Azt hiszem – mondta Ellery vigasztaló hangon –, garantálhatjuk, hogy legalábbis komoly esélyt kap arra, hogy bebizonyítsa az ártatlanságát.— ha *valóban* ártatlan, Mrs. Marcó.

— Az vagyok, az...

— Majd kiderül. Mi okból ment Marcó szobájába szombat éjjel?

Az asszony azon a fojtott, tompa hangon válaszolt, amelyet a telefonból ismertek.

— Láttam Mrs. Godfreyt bemenni. Talán egy kicsit féltékeny voltam. Aztán napok óta nem volt módom arra, hogy négyszemközt beszéljek Marcóval, és tudni szerettem volna, hogy halad a három nővel. Arról volt szó, hogy nagy betakarítást rendezünk.

Szipogva elhallgatott. A bíró suttogva szólt Elleryhez.

— Úy látszik, nem tudta, hogy Marcó szökni készül Rosával. Lehet, hogy bigámiát forgatott a fejében? A gazember!

— Nem hiszem — sügta vissza Ellery. — Az túl kockázatos lett volna, ő

alami egész másra gondolt, nem házasságra... Folytassa, Mrs. Marcó!

— Szóval leskelődtem, és néhány perccel egy óra előtt láttam kijönni Mrs. Godfreyt. — Levette a kezét az arcáról, felegyenesedett, és üres tekintettel nézte Elleryt. — Éppen be akartam osonni a szobájába, amikor láttam, hogy kijön. Nem mertem megállítani, vagy szólni hozzá, mert féltem, hogy valaki meglátna bennünket. Úy nézett ki, mintha készülne valahová. Kiöltözött. Nem értettem... A szobájába mentem, hogy ott várjam meg, amíg visszatér. Aztán észrevettem a papírszeleteket a kandallóban, és kihalásztam őket. A fürdőszobába mentem velük, nehogy rajtakapjanak, ha valaki belépne. Amikor elolvastam azt az üzenetet, vöröset láttam. Erről a Rosa-ügyről nem tudtam semmit. Úgy állapodtunk meg, hogy őt békén hagyja. Megértettem, hogy összekötötte a hasznosat a kellemessel... — A keze ökölbe szorult.

— Hát így volt? — kérdezte Moley felügyelő hirtelen gyengéddé vált hangon. — Megértjük, mit érzett, amikor felfedezte, hogy magával is kettős játékot űz. Szóval lement a teraszra, hogy kilesse, ugye?

— Igen – suttogta a nő. — Amikor Mrs. Godfrey elengedett — azt mondtam, rosszul vagyok –, a saját szememmel akartam látni. A ház csendes volt. Elég késő volt már...

— Hány óraker történt ez?

— Amikor leértem a teraszra vezető lépcsőhöz, egy óra húsz perc körül lehetett. És... — Nagyot nyelt. — Halott volt. Azonnal láttam. Olyan mozdulatlanul ült ott, háttal nekem. A hold éppen a nyakára sütött; láttam a vörös csíkot a haja alatt. — Megborzongott. — De nem az volt a szörnyű. Nem az. Me... meztelen volt. *Meztelen!* — Újra zokogni kezdett.

Ellery megdöbbsent.

— Mit beszél? Amikor meglátta? Gyorsan! Hogy érti ezt?

De az asszony úgy folytatta, mintha nem is hallotta volna.

— Lementem a lépcsőn a teraszra, az asztalhoz. Azt hiszem, nem voltam eszemnél. Mintha úgy emlékeznék, hogy egy papírlap volt előtte, és az egyik keze, amiben toll volt, a földre lógott. De úgy féltem, hogy... hogy... Aztán hirtelen lépéseket hallottam. A kavicsúton közeledtek lefelé. Rájöttem, mibe keveredtem. Nem mehettem el anélkül, hogy észre ne vegyen, aki a terasz felé közeledik. Gyorsan kellett döntenem. A holdfényben volt egy esélyem, hogy... Beleraktam a botot a másik kezébe, a fejére tettem a kalapot, a vállára terítettem a köpenyt, és összekapcsoltam a nyakán, hogy elrejtse... azt a vörös vonalat. — Megbabonázott, rémült szeme keresztülnézett rajtuk, s a holdfényben úszó színhelyen járt. — Biztos voltam abban, hogy a köpeny majd eltakarja a meztelenségét. Vártam, amíg a lépések közelebb érnek, aztán beszélni kezdtem — ami éppen eszembe jutott –, azt a látszatot akartam kelteni, hogy molesztált, és én, ahogy illik, megsértődtem. Tudtam, hogy az,

aki jött, hallgatózik. Aztán felrohantam a lépcsőn... Láttam, hogy elbújik odafent, a lépcső közelében, de úgy tettem, mintha nem vettem volna észre. Jorum volt. Tudtam, hogy az után, amit hallott, Jorum nem megy le a teraszra, de nem akartam kockáztatni. Visszafutottam a házba, kihoztam Marcó szobájából az iratokat és a fotókat — a ruhásszekrényében rejtette el őket —, szobámba mentem, összecsomagoltam, aztán leszöktem a garázsba, kihoztam a kocsiját, és elhajtottam. Volt kulcsom a kocsihoz. Miért ne lett volna? Végül is... végül is a felesége voltam, nem?

— Ha ártatlan volt – szólt Moley szigorúan –, nem gondolt arra, hogy a szökése olyan látszatot kelt, ami maga ellen szól?

— El kellett tűnnöm – mondta a nő kétségbeesetten. — Féltem, hogy mindenre rájönnek. Rögtön elmenekültem, mert ha Jorum felfedezni, hogy Marcó halott, azonnal riadót fúj. Aztán meg ott voltak azok az iratok.

Moley elmélyülten vakargatta a fülét. Az igazság félreismerhetetlen csengését hallotta az asszony hangjában és abban, amit elmondott. Tény, hogy a közvetett bizonyítékok tökéletesen elegendők lennének ahhoz, hogy vádat emeljenek ellene, és a gyorsírási jegyzőkönyv készen áll, de... Elleryre nézett, éppen abban a pillanatban, amikor az hirtelen elfordult. Moley elképedt.

Ellery úgy megragadta a nő karját, hogy az riadtan felkiáltott.

— Világosabban beszéljen! – mondta Ellery. — Azt mondja, hogy amikor meglátta Marcót a teraszon, meztelen volt?

— Igen. — Az asszony reszketett.

— Hol volt a kalapja?

— Az asztalon. A botja is.

— És a köpeny?

— A köpeny? — Az asszony tágra nyílt szemében őszinte meglepetés tükröződött. — Nem azt mondtam, hogy a köpenye is az asztalon volt? Úgy összezavarodtam...

Ellery lassan elengedte a karját. Szürke szemében kín és reménység égett.

— Nem, nem volt az asztalon – mondta olyan hangon, mintha fojtogatná valami. — Hát hol volt? A terasz kövezetén? Persze. Ott kellett lennie, amikor a gyilkos ledobta, hogy levetköztesse. — Az asszony ajkára szegeződött.

A nő teljesen összezavarodott.

— Nem. Egyáltalán nem volt a teraszon. De hát... miért olyan fontos ez az egész? Jaj, én nem, nem akartam semmi rosszat azzal, hogy... Nem akartam semmit! Látom, azt hiszi... — A hangja kétségbeesetten megemelkedett.

— Ne azzal törődjön, hogy én mit hiszek — lihegte Ellery, és újból megragadta a karját, és vadul megrázta. Az asszony levegő után kapkodott, a feje hátracsuklott. — Gyerünk! Hol volt? Hogy került oda?

— Amikor elolvastam azt az üzenetet Marcó szobájában – suttogta hamuszürke arccal az asszony —, nem akartam megkockáztatni, hogy üres kézzel menjek le a teraszra. Ürügyet kerestem arra az esetre, ha valaki meglátna. Láttam, hogy a köpeny az ágyon hever; gondolom, otffelejtette — Ellery arcát valami vad forróság öntötte el. —

Fogtam, és magammal vittem, hogy azt mondhassam, ő küldött érte — ha valaki megállítana. De senki sem tette. Amikor láttam, hogy meztelen, megörültem, hogy lehoztam, és ráteríthetem...

Ellery visszalökte az asszony karját, hátralépett, és mélységesen nagy lélegzetet vett. Moley, a bíró és az írnök döbbsent tekintettel nézte. Hirtelen mintha felfűvódott vagy megdagadt volna.

Mozdulatlanul állt, és az asszony feje fölött Moley irodájának csupasz falára szegezte tekintetét. Aztán a keze egészen lassan a kabátzsebébe süllyedt, és egy cigarettát halászott ki belőle.

— A köpeny – mondta olyan halkán, hogy szinte alig hallották. — Igen, a köpeny... A hiányzó láncszem. — Szétmorzsolta a cigarettát a kezében, és hirtelen, vadul csillogó szemmel megfordult. — *Istenemre, uraim! Megvan!*

KIHÍVÁS Az olvasóhoz

Úgy megmászni egy hegyet, hogy a lábánál állunk, és azt kívánjuk, bárcsak odafönn lennénk, még senkinek sem sikerült, legfeljebb a mesékben. Kegyetlen világban élünk, amelyben erőfeszítés nélkül nincs eredmény. Mindig is az volt az érzésem, hogy a detektívirodalom akkor nyújt teljes értékű élvezetet, ha az olvasó legalábbis megpróbálja nyomon követni a detektív lépéseit. Minél alaposabban vizsgálja meg a visszafelé vezető ösvényt, annál közelebb jut a végső igazsághoz, és annál mélyebb lesz az öröme.

Évek óta rendszeresen felszólítom olvasóimat, hogy megfigyelőképességük, a tényrendszerező logika és az egyes következtetések egybevetése révén oldják meg eseteimet. Számos meleg hangú levél biztatott arra, hogy tartsam fenn ezt a gyakorlatot. Azoknak, akik még sohasem tettek ilyesmit, komolyan javaslom: próbálják meg. Lehet, hogy valahol zátonyra futnak, sőt az is lehet, hogy hosszas gondolkodás után sem jutnak sehová; mégis, ezrek tapasztalták, hogy akár sikerül, akár nem, a fokozott élvezet bőven megéri az erőfeszítést.

Technikailag nincs hibás láncszem. A tények — John Marcó halála történetének ezen a pontján — mind előttünk vannak. Képesek-e önök arra, hogy összeállítsák ezeket a tényeket, és logikai úton kimutassák az egyetlen lehetséges gyilkost?

Ellery Queen

15. fejezet Valami közbeszól

Elektromossággal teli csendben telt el az út visszafelé a Spanish Cape-re. Ellery Queen összekuporodva ült a hátsó ülésen, és mélyen gondolataiba temetkezve rágt a ajkát. Macklin bíró időnként kíváncsi pillantásokat vetett a fiatalember töprengő arcára, és az elöl ülő Tiller sem tudta megállni, hogy időnként hátra ne fordítsa a fejét. Egy szót sem szójt senki; nem hallatszott más, csak az erősödő szél süvítése.

Ellery megingathatatlan nyugalommal állt ellen Moley felügyelő kétségbeesett, sürgető kérdéseinek. Szegény felügyelő egészen magánkívvül volt az izgalomtól.

— Korai – mondta Ellery. — Sajnálom, ha azt a benyomást keltem, hogy a kezemben van e rendkívüli feladvány teljes megoldása. Az, amit Pitts mondott Marcó köpenyéről... megmutatta az utat. Még hozzá egészen határozottan. Már látom, hol tévedtem, és hol siklott félre a gyilkos terve; és esetünkben ez már fél győzelem. De még nem gondoltam végig, felügyelő úr. Ehhez idő kell.

Moley felügyelőt a gutaütés kerülgette, amikor zavart és kimerült foglyával magárahagyták. Mrs. Marcót — alias Pittset — zsarolási kísérlet alapos gyanúja címén hivatalosan is letartóztatás alá helyezték, és a megyei börtönbe szállították. Közben szomorú közjátéokra került sor, amikor két kisírt szemű fiatal jelentkezett a megyei hullaházban, hogy törvényesen átvegyék Laura Constable holttestét. Elleryt detektívek és újságírók raja faggatta. Ő azonban megőrizte nyugalmát a nagy zűrzavarban is, és az első adandó alkalommal elszöktek Poinsettből.

Csak akkor tört meg a csend, amikor Harry Stebbins benzinkútjánál letértek az országútról, és a kocsit a parkon át a Spanish Cape-re vezető útra fordult.

— Pocsék vihar lesz – mondta a rendőrségi sofőr gondterhelten. — Láttam már ilyen szelet errefelé. Nézzék, milyen az ég!

A park fái vadul hajladoztak az erősödő szélviharban. Kiertek a fák közül, rátértek a földnyelven átvezető útra, és az eget nézték. Ólomszürke volt, és hatalmasra duzzadt, fekete felhők rohantak rajta a nyugtalan látóhatár széle felől. Kint a földnyelven telibe kapták a szelet, és a vezető csak nagy erőfeszítéssel tudta az úton tartani a kocsit.

Amikor aztán minden baj nélkül elérték a védelmet nyújtó szirtfalakat, Ellery előrehajolt, és megérintette a vezető vállát.

— Álljon meg, kérem, még mielőtt felhajt a házhoz. — Az autó lefékezett.

— Hova a csudába... — kezdte mondani a bíró, magasra húzva bozontos

szemöldökét.

Ellery kinyitotta az ajtót, és kilépett az útra. Még most is összeráncolta a homlokát, és a szeme lázasan csillogott. — Rögtön feljövök. Azt hiszem, most alaposan ráharaptam. Talán a tett színhelyén... — Ezzel vállat vont, búcsúzóul rájuk mosolygott, és lassan elindult lefelé a teraszra vezető úton.

Az ég gyorsan sötétedett. Villámfény világította meg az ösvényt; még látták, hogy Ellery eléri a teraszra vezető lépcső kezdetét, aztán lefelé indul.

Macklin bíró sóhajtott egyet.

— Nyugodtan felmehetünk a házba. Mindjárt esni fog, és Ellery is siet majd vissza.

Mr. Ellery Queen lassan lesétált a lépcsőn a teraszra, egy pillanatra megállt a tarka kövezeten, aztán odament ahhoz az asztalhoz, amelynél John Marcót utolérte a halál, és leült. A több mint negyvenlábnyi mélységben, meredek sziklafalak közt nyugvó terasz békés menedéket nyújtott a szél erősebb lökéseivel szemben. Ellery kényelmesen elhelyezkedett a széken, felvette kedvenc, görnyedt testtartását, és a szoros bejáratán át kibámult a nyílt tenger felé. Egyetlen hajó vagy csónak sem tartózkodott látótávolságon belül; mind a kikötők védelmébe menekültek a vihar elől. A szorosban már szinte forrt a tenger.

Aztán — ahogy távolibb és kevésbé kézzelfogható dolgok felé irányult a tekintete — a tenger elhalványult a szeme előtt.

A teraszon egyre sötétebb lett, s ez végül magához térítette; sóhajtott egyet, felállt, a lépcsőhöz ment, és felgyújtotta a lámpát. A napernyők himbálózva libegtek. Ellery visszaült, papírt tett maga elé, tollat fogott, aztán bemártotta a tintatartóba, és írni kezdett.

Az egyik ernyő tetején esőcsepp puffant, a hangja után ítélve óriási. Ellery abbahagyta az írást, és körülnézett. Aztán tünődő pillantással a szemében felállt, a legalsó lépcsőfok bal oldalánál álló hatalmas spanyol korsóhoz sétált, és mögéje lesett. Aztán mögé is lépett. Majd bólogatva előjött, és a jobb oldalon álló korsóval is megismételte ezt a műveletet. Végül visszatért az asztalhoz, és folytatta az írást, miközben a haját csak úgy vitte a szél.

Sokáig írt. Az esőcseppek mérete, ereje és sűrűsége egyaránt növekedett. Az egyik éppen a papírra pottyant, és elnyelt egy szót. Ellery gyorsabban kezdett írni.

Éppen akkor fejezte be, amikor az első tömör esőhullám lezúdult. A lapokat a zsebébe gyömöszölve felugrott, eloltotta a villanyt, és máris sietve igyekezett az ösvényen a házhoz vezető kőlépcső felé. Mire a patio védelmébe ért, a válla csuromvizes volt.

A pocakos komornyik a főfolyosón fogadta.

— A vacsorát melegen tartották az ön számára, uram. Mrs. Godfrey

utasítására...

— Köszönöm – felelte szórakozottan Ellery, és szabadkozóan intett. Az alkóvhöz sietett, amelyben a kapcsolóasztal állt, tárcsázott, és nyugodt arckifejezéssel várakozott.

— Moley felügyelőt... Ó, felügyelő úr, reméltem, hogy még odabent találom... De igen. Pontosan. Sőt, ha hajlandó most rögtön idejönni a Spanish Cape-re, azt hiszem, még ma este egyszer s mindenkorra végezhetünk ezzel a szomorú ügygel!

A meghitt társalgót itt is, ott is barátságos hangulatlámpák világosították meg. Odakünn a patióban és a tetőkön sistergett, dübörgött az eső. A szél dühöngve rázta az ablakokat. De a Spanish Cape szikláit korbácsoló hullámok zaja még az eső csattogását is túlharsogta. Olyan éjszaka volt, amikor jó odabenn, és mindannyian hálás tekintettel nézték a kandallóban lobogó lángokat.

— Mind itt vagyunk – mondta Ellery csendesen –, csak Tiller hiányzik. Tillerre feltétlenül szükségem van. Ő jelentette az egyetlen fényfoltot ebben a sötét ügyben, és megérdemli a jutalmát.

Walter Godfrey vállat vont; most először volt rajta olyan ruha, amit többekévé elfogadhatónak lehetett tekinteni, mintha csak társadalmi felelősségérzete is helyreállt volna azzal, hogy a feleségét visszanyerte. Megrántotta a csengő zsinórját, rövid utasítást adott a komornyiknak, aztán visszaült Stella Godfrey mellé.

Mind itt voltak: Godfrey-ék, Munn-nék és Earle Cort, Macklin bíró és Moley felügyelő — mind a kettő különösen csendes volt ma este — valamivel távolabb ültek a többiektől; és feltűnő volt, hogy Moley széke állt legközelebb az ajtóhoz. Kilencük közül az ifjú Cort volt az egyetlen, aki boldognak látszott. Már-már együgyű öröm és elégedettség ült az arcán, ahogy Rosa Godfrey lábánál gubbasztott; de Rosa kék szemének ellágyult tekintete is arról tanúskodott, hogy John Marcó árnyéka eltávozott kettejük közül. Munn hosszú barna szivart szívott, csak úgy tépdeste a fogával, Mrs. Munn pedig halotti csendben ült. Stella Godfrey nyugodt volt, de látszott rajta a feszültség; a zsebkendőjét gyömöszölte. Az apró termetű milliomos éberén figyelt. A hangulat kimondottan nyomasztó volt.

— Hívatni méltóztatott, uram? – kérdezte Tiller tisztelettudóan az ajtóban.

— Jöjjön, Tiller, jöjjön! – mondta Ellery. — üljön le; most nincs szükség a ceremóniára. — Tiller kissé feszengve helyezkedett el egy szék peremén a többiek háta mögött, és Godfrey arcára lesett. A milliomos azonban Elleryt nézte tűnődve.

Ellery a kandallóhoz lépett, és nekitámaszkodott; az arca árnyékban maradt, és alakja fekete, tagolatlan tömegként rajzolódott a lángok hátterére. A

tűz különös, borzongató fényt vetett az arcokra. Ellery elővette a zsebéből a jegyzeteit, és egy zsúrasztal szélére helyezte, hogy bármikor belenézhesen. Aztán égő gyufát tartott a cigarettájához, és belekezdett a mondókájába.

— Ez az ügy – mondta csendesen — több szempontból is szomorú. Ma este többször is úgy éreztem, legjobb lenne annyiban hagyni az egészet, és szednem a sátorfámat. John Marcó gazember volt, a legsötétebb fajtából. Az ő esetében a jelek szerint nem volt középút a „mala mens” és a „malus animus”, a gyenge jellem és a gonoszság között. Kétségkívül bűnözői lelki alkat volt, nem ismerte a lelkiismeret legcsekélyebb visszatartó erejét sem. A mi — korlátozott — tudomásunk szerint is súlyosan veszélyeztette egy asszony boldogságát, tervszerűen készült tönkretenni egy másikat, szétzúzta egy harmadiknak az életét, a negyediknek pedig a halálát okozta. Ha megtalálnánk a könyvelését, alighanem számos további hasonló esetre bukkanánk. Röviden: gazember volt, aki bőségesen rászolgált a halálra. Miként ön mondta néhány napja, Mr. Godfrey — bárki ölte is meg, nagy szolgálatot tett az emberiségnek. — Szünetet tartott, és elgondolkozva pöfékelt.

— Akkor miért nem hagyja annyiban az egészet? – kérdezte Godfrey élesen. — Látni való, hogy valamiféle következtetésre jutott. Azt az embert meg kellett ölni; a világ csak nyert a halálával.

— Azért nem hagyom annyiban — sóhajtott Ellery –, mert én, Mr. Godfrey, matematikai jelekkel dolgozom, nem emberi lényekkel. Továbbá tartozom is ezzel Moley felügyelő úrnak, aki hagyta, hogy belekontárkodjam a dolgába. Azt hiszem, ha a tények mind ismeretessé válnak majd, Marcó gyilkosának minden esélye meglesz arra, hogy megnyerje az esküdtek együttérzését. Előre megfontolt bűncselekményről van szó, de ez a bűncselekmény olyan volt, amelyet — bizonyos értelemben, ahogy ön is mondja — el kellett követni. Végül is úgy döntöttem, hogy kizárom az agyamból az emberi tényezőket, és az ügyet matematikai feladványként kezelem. A gyilkos sorsát azokra bízom, akik az ilyen ügyekben határozni szoktak.

Feszült csönd borult a teremre, mikor Ellery felemelte a legfelső papírlapot az asztalkáról, átfutotta a lángok meg-megrebbenő fényénél, aztán visszatette.

— El sem tudom mondani, mennyire zavarodottan álltam az ügy előtt egészen ma estig. Éreztem és tudtam, hogy a rendelkezésünkre álló tényeket logikus rendbe lehet rakni, de sehogyan sem voltam képes rá. Korábbi számításaim során egy ordító hibát is elkövettem. Amíg az általunk Pitts néven megismert asszony — aki, mint tudják, nem más, mint Mrs. Marcó — rá nem világított egy bizonyos tényre, a szó szoros értelmében ködben botorkáltam. De amikor elmondta, hogy a köpenyt, amelyben Marcót megtalálták, ő vitte le a teraszra Marcó halála után — más szóval, hogy a *köpeny nem, is volt a tett*

színhelyén, amikor a gyilkosságot elkövették –, felcsillant a fény, méghozzá élesen; a többi már csupán idő kérdése volt, időé és logikáé.

— Mi köze az egészhez a köpenynek? – kérdezte Moley felügyelő.

— Rengeteg, felügyelő úr, amint majd látni fogja. Most azonban, miután már tudjuk, hogy Marcón nem volt köpeny, amikor megölték, induljanak ki abból, hogy *mi* volt rajta. Teljes öltözékben volt, annak minden tartozékával együtt. Tudjuk, hogy a gyilkos levetkőztette Marcót, és egész ruházatát — vagy majdnem az egész ruházatát — elvitte; zakót, nadrágot, a cipőt és zoknit, az alsóneműket, inget és nyakkendőt, továbbá mindazt, ami a zsebekben volt. Tehát az első probléma, amelyet meg kell oldanunk, a következő: *miért* vetkőztette le a gyilkos a halottat, és vitte el a ruháját? Hogy ennek a látszólag esztelen cselekedetnek valami észszerű, nagyon is ésszerű oka van — azt tudtam; azt pedig, hogy a megoldás teljes egészében ezen a válaszon múlik, ösztönösen sejtettem.

— Addig rágódtam ezen a problémán, amíg sikerült alkotóelemeire bontanom. És végül oda jutottam, hogy mindössze öt lehetséges feltevés létezik annak a magyarázatára, hogy egy gyilkosság áldozatának ellopják a ruháit — és ezt most általánosságban, bármely gyilkosságra értem.

— Az első lehetséges magyarázat – folytatta Ellery, miután gyors pillantást vetett a jegyzeteire — az lenne, hogy a gyilkos a ruhák *tartalmáért* cselekszi ezt. Ez különösen fontos volt, minthogy az ügyben szerepeltek bizonyos iratok, amelyek több, Marcóval kapcsolatban álló személy békéjét fenyegették, és nem volt elképzelhetetlen, hogy ezek az iratok Marcónál voltak. Igen ám, de ha a gyilkos az iratokat akarta megszerezni, és azok az áldozat ruhájában voltak, miért nem vette ki az iratokat, és hagyta ott a ruhákat érintetlenül? Egyébiránt, ha *bármi* is lett volna a ruhákban, a gyilkos kiüríthette volna a zsebeket, felszakíthatta volna a bélést, és megszerezhetette volna azt, amit keres, anélkül hogy levetkőztesse a holttestet. Ez tehát nyilvánvalóan téves feltevés lett volna.

— A második egy kézenfekvő gondolat. Moley felügyelő megerősítheti, hogy gyakran fognak ki a folyóból vagy találnak az erdőben holttesteket, amelyek ruházata megrongálódott, vagy teljes egészében hiányzik. Az ok az ilyen esetek nagy százalékában egyszerű: elrejteni az áldozat személyazonosságát. A ruházat megrongálása vagy eltávolítása az azonosítás megakadályozását célozza. Ez azonban Marcó esetére semmiképpen sem illett; Marcó — Marcó volt; soha senki nem vonta kétségbe, hogy az, és nyilván a ruhája sem mutathatott volna arra, hogy valaki más. Ebben az esetben nem volt és nem is lehet semmiféle kétség a holttest személyazonosságát illetően, akár volt rajta ruha, akár nem.

— Ezzel szemben mindig fennáll egy harmadik lehetőség, mégpedig az,

hogy Marcó ruháinak eltávolítása valamilyen módon *a gyilkos* kilétét volt hivatott elrejteni. Látom, meglepődtek. Pedig egyszerűen csak arra gondolok, hogy Marcó viselhetett valamit — vagy csupa olyasmit –, ami a gyilkosé volt, s aminek a felfedezése végzetes lehet a gyilkos számára. Ám világos volt, hogy ez is teljességgel lehetetlen, mivel Tiller, aki felbecsülhetetlen szolgálatot tett nekünk — Tiller összekulcsolta a kezét, és szerényen lesütötte a szemét, de úgy hegyezte a fülét, mint egy terrier –, tanúsította, hogy azok a ruhaneműk, amelyeket szombat éjjel kikészített Marcó számára, amikor az átöltözött, Marcó tulajdonát képezték. Emellett Marcó szekrényéből csak ezek a holmik hiányoztak, tehát Marcó ezeket hordta azon az éjszakán, és nem hordhatott semmi olyat, ami a gyilkosé.

Mindenki mély csöndben figyelt, a fahasábok ropogása pisztolytűzként visszhangzott a teremben, s kintről olyan erősen behallatszott az eső zaja, mintha vízesés dübörögne.

— A negyedik felvonás az lehetne – folytatta Ellery –, hogy a ruhák vérfoltosak lettek, és ezek a foltok valamiképpen veszélyeztették a gyilkost vagy a tervét. — Moley vaskos képére döbbenet ült ki. — Nem, nem, felügyelő úr, nem ilyen elemi dologról van szó. Amennyiben a “vér Marcóé lett volna, a feltevés két szempontból is hibás. Marcó *minden* ruhadarabja — és a gyilkos mindent elvitt — nem lehetett vérfoltos. A cipő, a zokni, a fehérnemű... És ami még fontosabb: ennek a bűnténynek az áldozata *nem is vérzett*. Marcót fejbe verték és ezzel elkábították — vér nem folyt eközben –, majd megfojtották, ami szintén vértelen művelet.

— De tegyük fel — tudom, hogy ezt akarod kérdezni, bíró uram –, hogy a *gyilkos* véréről van szó. *Azaz*, hogy — bármilyen valószínűtlennek is látszik a hulla testhelyezete alapján — Marcó és gyilkosa dulakodtak; a dulakodás során a gyilkos megsérült, és vérével beszennyezte Marcó ruháját. Itt ismét két ellenvetés merül fel. Az első megint az, hogy nem szennyeződhetett be Marcó minden ruhadarabja. Akkor hát miért vitte el a gyilkos mindet? A második ellenvetés pedig — abból kiindulva, hogy a gyilkos netán azért titkolta volna el, hogy vérzett, hogy a rendőrség ne keressen egy sérült személyt — egyszerűen az, hogy az ügyben szereplő személyek közül senki sem sebesült meg. Csak Rosa, ő viszont tökéletesen kielégítő magyarázatot tud adni erre, és nem volna szüksége ilyen körmönfont csalásra, így hát a vérfolt-elmélet elesik.

— Végül is - folytatta Ellery csendesén, rövid szünet után — *egyetlen lehetséges feltevés maradt*.

Az eső zúgott, a tűz ropogott. A homlokok ráncba futottak, a szemekben töprengés ült. Szinte biztos volt, hogy egyikük sem — még Macklin bíró sem — tudja elképzelni a választ. Ellery a lángok közé pöckölte a cigarettáját.

Aztán visszafordult, és szóra nyitotta a száját...

Ekkor robbanásszerű zajjal kitárult az ajtó; Moley azonnal talpra ugrott, a többiek riadtan fordultak hátra. Roush, a nyomozó állt ott, és lihegve kapkodott levegő után. Bőrig ázott. Háromszor is nyelt, mielőtt az első értelmes szót ki tudta mondani.

— Főnök! Ebben a pillanatban... A teraszról futottam ideig... Kidd kapitány a markunkban van!

Egy pillanatig szóhoz sem jutottak a meglepetéstől; mindenki csak a száját tátotta.

— Micsoda? – kérdezte Moley rekedten.

— Elkapta a vihar! – kiáltotta Roush, és izgatottan hadonászott csuromvizes karjával. — A partórség most jelentette, hogy látják Waring hajóját. A fickó a part felé tart... a Spanish Cape felé! Úgy látszik, bajban van...

— Kidd kapitány – dűnnyögte Ellery. — Én nem...

— Gyerünk már! – ordította Moley, és már ki is rohant, az ajtón. — Roush, szerezzen... — A hangja elhalt, és döngő lépései egyre távolabbról hallatszottak. A többiek a szobában egy darabig haboztak, aztán szinte egyszerre rohantak utána.

Csak Macklin bíró maradt ott, aki tágra nyílt szemmel bámult Elleryre. — De hát mi történt?

— Nem tudom. Ez a legkülönösebb... *Nem* tudom! — És e rejtélyes szavakkal a többiek után eredt.

Az izgatott, zajos csapat a terasz felé tartott; ügyet sem vetettek a zuhogó esőre, amely egy pillanat alatt bőrig áztatta mindannyiukat, az arcuk felélenkült, s a szemükben remény és izgalom fénylett. Moley haladt az élen, a cipője csak úgy cuppogott a sárban. Macklin bíró volt az egyetlen, aki gondolt a vihar elleni védekezésre. Ő jött utolsónak, valamivel lassabban, mint a többiek; hosszú alakját egy hirtelen előkapott viharkábat fedte.

Szakasznyi detektív egyensúlyozott billegve a pergola fehér tetőgerendán. A két nagy fényszóró csuklószerkezetével küszködtek, miközben a kabátjukról folyt a víz. Jorum is ott volt; kissé oldalt állt, és közömbös, szinte fenséges nyugalommal szemlélődött. A rendőrök ruhái vadul, csapkodva lebegtek a szélben.

Moley a teraszra ugrott, és máris harsogva osztotta az utasításokat. Szinte csoda volt, hogy a fejük fölött dülő zűrzavarban senki sem csúszott meg a nedves gerendán, és törte ki a nyakát a kövezeten. Végül aztán megkerültek a kapcsolók, és egyszerre két, egy-egy lábnyi szélességű, vakító fehér fénysugár szökött a magasba, egyenesen az égnek. Az ömlő eső sűrű pokolként tombolt a sugarak útjában.

— Egyenesítsék már ki! — bömbölte Moley, aki hadonászva ugrált odalenn. — Irányítsák a nyílásra!

A sugarak nagy nehezen odataláltak, s a teraszra merőlegesen, mintegy tizenöt lábnyira, a szoros bejáratánál forrongó víz fölött keresztezték egymást és összeolvadtak.

Mindannyian nyújtogatták a nyakukat, és erőlködve nézték a tengert. Először nem láttak mást, csak a fekete vízre zúduló eső áttetsző falát. Aztán, amint az egyik kutató fénysugár egy kissé odább mozdult, hirtelen vadul bukdácsoló kis folt tűnt fel messze kint a tengeren.

Ebben a pillanatban egy harmadik fénysugár jelent meg a tenger felől. Körültáncolta a foltot.

— A partórség! — sikította Mrs. Godfrey. — Ó, fogják el, fogják el! — A keze ökölbe szorult, nedves haja csikokban tapadt az arcára.

Lassan előtűnt az őrhajó hegyes orra; Hollis Waring hajója felé tartott.

A motoros láthatóan bajban volt. Ijesztően dobálták a hullámok, és a tatja veszélyesen mélyre süllyedt. Ahogy közelebb ért, már ki lehetett rajta venni a fedélzeten bukdácsoló ember figuráját. Túlságosan messze, volt még ahhoz, hogy felismerjék, de a mozgásából látszott, hogy kétségbeesetten küzd. És ekkor — oly hirtelen, hogy szinte megdermedtek és a lélegzetük is elakadt — a hajó orra az ég felé lendült, megremegett egy hatalmas hullám csapása alatt, amely egy pillanatig eltakarta... Aztán, amikor a hullám elült, a hajó nem volt sehohol.

Kórusban szakadt ki belőlük a kiáltás. A fényszórók ide-oda rohangáltak, kétségbeesetten pásztázva a vizet.

— Ott van! — sikoltotta Rosa. — Ott úszik!

Az egyik fénysugár rátalált a fel-le bukdácsoló sötét fejre a vízben. A karjai ki-kiemelkedtek a hullámok közül. A férfi erőteljesen úszott, de hevesen dobálta a tenger, s ezért igen lassan közeledett az öböl bejárata felé. A partórség hajója már nagyobbnak látszott, de óvatosan távol maradt, attól tartva, hogy legázolja az úszót. Mentőkötél kígyózott és csillogott a víz felszínén, de nem ért el odáig, ameddig kellett volna. De már olyan közel volt a sziklás part, hogy a hajó számára veszélyes lett volna közelebb menni.

— Mindjárt ideér! — kiáltotta Moley. — Hozzanak takarókat, azonnal! És tartsák őket szárazon!

Az úszó lassuló karcsapásokkal közeledett a szoros bejáratához. Gyengült. Már csak a feje búbja látszott.

Nem tehettek mást, csak nézték tehetetlenül. Aztán egyszerre csak véget ért az egész, oly hamar, mint egy rossz álom. Ahogy az úszó elérte a bejáratot, hatalmas erővel elkapta az áramlat. Karokat és lábakat láttak, semmi mást, amint — veszélyesen közel a jobb oldali szirtfalhoz — úgy repült be az öböl

viszonylagos védelmet nyújtó belsejébe, mint egy kilőtt dugó.

A detektívek alig tudták a fényszóró fókuszába fogni a csapkodó, félholt alakot. Hárman a teraszra ugrottak, majd onnan Moley felügyelő nyomában a homoksávon át a vízhez rohantak, és a kimerültén kapálódzó ember után vetették magukat. És Moley már fogta is hátul a nyakát, úgy húzta kifelé a partra gördülő hullámok karmai közül, emberei segítségével küzdve le a tenger szívóerejét.

Ellery, aki Macklin bíró mellől figyelt, semmit sem látott a vízből kimentett férfiből. De mindketten látták az előttük csoportosuló emberek arcát, és ezeken az arcokon valami olyasmit fedezhettek fel, amitől legalábbis Macklin bíró összehúzta a szemét. Merő döbbenet volt az, amit láttak, mintha mindenkit sokk ért volna.

Valaki, vitorlavászonba burkolt pokróccal a kezében, félrelökte őket, majd a megmentett férfi mellé térdelt a homokba, és eltűnt a szemük elől. Aztán Mrs. Godfrey felsikoltott, és előrevetette magát. Közelebb nyomultak, hogy láthassák.

Meghallották a férfi mély, kimerült hangját. — Hála... Istennek. Igen. Én... fogságban tartott... valahol a part mentén. És... — A hang elhallgatott. A férfi hatalmas kortyokban itta be a levegőt. — Ma éjjel kiszabadultam... verekedtünk... a hajót nem lehetett irányítani... megöltem egy... A holttest a vízbe... a hajó felborult a viharban...

Ellery a vállával félretolta Munnt és Walter Godfreyt. A detektív szorosan a fekvő ember köré tekerte a takarót. Magas férfi volt. A szeme vörös, az arca piszkos, borostás és elkínzott, mintha szörnyű szenvedéseken ment volna keresztül. A ruhája — ami az egykor fehér vászonöltönyből megmaradt — csuromvizes ronggyá foszlott.

Rosa és az anyja mellette térdeltek, és sírva szorongatták.

Ellery vonásain gyötrődő kifejezés ült. Lehajolt, és felemelte a férfi fáradt arcát.

Rokonszenves arc volt, elkínzott és kimerülten is erős, határozott.

— Ön David Kummer? – kérdezte Ellery fuldokló hangon, mintha nehezeire esnék a beszéd.

Kummer levegő után kapott.

— Igen... igen. Ki maga?

Ellery felegyenesedett, és vizes kezét átázott kabátzsebébe dugta. — Pokolian sajnálom – mondta az előbbi, vonakodó hangon. — Jó volt a terve, és derekasan küzdött, David Kummer. De sajnós, kénytelen vagyok azzal vádolni, hogy megölte John Marcót.

16. fejezet A póre valóság

— Ilyen nehéz dolgom még sohasem volt — dörmögte Mr. Ellery Queen. Rosszkedvűen görnyedt a Duesenberg kormánya fölé, és a tovarohanó betonutat nézte. Északnak tartottak, hazafelé.

Macklin bíró felsóhajtott.

— Most legalább megtanultad, miféle problémákkal kell a bírónak időnként szembenéznie. Bármennyit magasztaljuk is a mi nagyszerű civilizációnkat, fiam, máig sem tudtuk megoldani a valódi méltányosság problémáját.

— De hát mi mást tehettem volna? – kiáltotta Ellery. — Gyakran hencegtem azzal, hogy engem az emberi egyenlet egy szemernyit sem érdekel. De a fene egye meg, mégiscsak érdekel, sőt nagyon is érdekel!

— Ha csak nem akart volna olyan ördögien ügyes lenni! – mondta szomorúan a bíró. — Azt mondja, pontosan tudta, hogyan tette tönkre az a csirkefogó a nővére, Stella életét, hogyan rabolta el a nyugalmát. Aztán látta — legalábbis azt hitte –, hogy az unokahúga, Rosa lesz a következő. Az egész társaságnak az volt a baja, hogy egyikük sem volt bizalommal a másik iránt. De ha már jogos haragot táplált a gazemberrel szemben, és elhatározta, hogy végez vele, miért nem fogott egyszerűen pisztolyt és lőtte le? Nem lett volna esküdtszék, amely elítéli, különösen, ha azt vallja, hogy felindulásában ölt. Az adott körülmények között...

Mérföldeken át csak hallgattak. Valahogy elment a kedvük a Spanish Cape hatalmas szirtjeitől; szinte lopva távoztak, mintha maguk is bűnösök lennének. Az egyetlen bizakodó szó Harry Stebbins szájából hangzott el, amikor megálltak nála, hogy benzint vegyenek fel.

— Én ismerem Mr. Kummert – mondta csendesen Stebbins. — Rendes ember. Ha mindaz, amit erről a Marcóról hallottam, úgy igaz, ahogy mondják, nincs esküdtszék ebben a megyében, amely bűnösnek mondaná. Vegyék olybá, hogy már ki is szabadult.

David Kummer a viharban elszenvedett megrázkódtatástól kimerülten, de csendesen és komoran pihent a megyei fogházban, Poinsettben. Godfrey a keleti partvidék legjobb ügyvédjét bízta meg a védelmével.

— Még nem mondtad el — jegyezte meg a bíró, ahogy tovasiklottak az úton –, hogy miként hajtottad végre ezt a lenyűgöző szellemi mutatványt?

— Hol a csudába is tartottam, amikor közbejött az a hajótörés? – kérdezte Ellery.

— Éppen arra a következtetésre jutottál, hogy az öt feltevés közül csak az utolsó lehet igaz.

— Ja igen. — Ellery az útra szegezte a tekintetét. — És ez úgy szólt, hogy a gyilkos egyszerűen azért vitte el Marcó ruháit, mert szüksége volt rájuk. —

Az öregúr szeme tágra nyílt a következtetés döbbenetes egyszerűségétől. — De miért lehetett szüksége a tettesnek Marcó ruháira? Azért, hogy maga öltse fel őket. Nyilvánvaló hát, hogy a gyilkosnak magának nem volt ruhája. Ez megdöbbenő, ha szükségszerű. Miért volt szüksége a tettesnek ruhákra a bűntény után? Ez megint csak világos: hogy elmenekülhessen.

Ellery kissé keserűen legyintett.

— Ezt a feltevést eredetileg elvettem, mert nem értettem, miért vitte volna el a tettes Marcó minden ruháját, *miközben ott hagyja a köpenyét*. Éppen a köpeny volt az a ruhadarab, amelyik a legjobb védelmet nyújtotta volna. A gyilkos aligha hagyta volna ott ezt az egész testet beborító ruhaneműt — amely maga is fekete, mint az éjszaka, és nyaktól bokáig ér –, hogyha a ruhákra mint olyanra van szüksége a meneküléshez. Sőt, miután sürgette az idő, a többi ruhadarabot akár mind ott hagyhatta volna, elég lett volna, ha csak a köpenyt viszi magával. Elvihette volna, mondjuk, még a cipőt, hogy a lábán is legyen valami. Ehelyett fáradságos munkával lefejté Marcó minden egyes ruhadarabját, és éppen a köpenyt hagyja ott! Mindebből csupán azt a következtetést, vonhattam le, hogy mind az öt feltevésem téves, és kell lennie még egy hatodiknak is. Sokáig nem is tértem vissza ehhez a gondolathoz — ez elég baj volt –, hanem a sötétben botorkáltam tovább. Csak tegnap délután jöttem rá — amikor Mrs. Marcó vallomásából kiderült, hogy a köpeny nem volt Marcón, és nem is volt a teraszon a gyilkosság idején –, hogy mégiscsak az ötödik feltevés volt a helyes; azaz maguk a ruhák kellettek a gyilkos szökéséhez. A köpenyt nem vihette el, mert az nem is volt ott. Ezért mondom, hogy ebben az egész ügyben a köpeny volt a legfontosabb tényező. E nélkül a döntő fontosságú információ nélkül ezt az ügyet soha nem sikerült volna megoldani.

— Ezt most már értem – mondta a bíró töprengő hangon — de hogy ez miként vezetett el David Kummerhez, az továbbra is rejtély előtttem.

Ellery vadul dudálva megelőzött egy meglepett Pierce Arrowt.

— Várj csak. Már utaltam arra, hogy a gyilkosnak magának nem volt ruhája. De ezt még meg kellett vizsgálnom. Vajon milyen mértékben volt a gyilkos ruhátlan — kérdeztem magamtól –, azaz mennyire volt hiányos az öltözéke, amikor az eltervezett tett színhelyére lépett? Nos, azt pontosan tudjuk, hogy mit távolított el a testről a gyilkosság után. Ebből pedig világosan következik, hogy nem viselhetett érkezésekor semmi olyasmit, ami megegyezett a Marcó testéről leszedett holmikkal, mert különben nem vitte volna el azokat. Tehát amikor megérkezett, nem lehetett rajta ing, nyakkendő, zakó, nadrág, cipő, zokni és alsónemű. Igaz, hogy ott hagyta Marcó kalapját és botját. Az azonban, hogy az előbb felsorolt ruhaneműk hiányában, viszont kalapban és bottal a kezében érkezett volna, enyhén szólva nevetséges

feltételezés. Botra és kalapra nyilván nem volt szüksége, tehát ezeket egyszerűen ott hagyta. Mindenesetre érkezésekor sem volt se kalapja, se botja. Nos, ezek után miféle ruházatot viselhetett, amikor a teraszra érkezett, hogy elkövesse a bűncselekményt?

— Hmmm – mondta a bíró. — Szerintem nem mellőzhetjük azt a feltevést, hogy – mondjuk – fürdőruhában érkezett.

— Úgy van. Nem is mellőztem. Ami azt illeti, jöhetett fürdőruhában, fürdőruhában és köntösben, vagy csupán köntösben.

Ellery fáradtan mondta: — Nos, azt már megállapítottuk, hogy Marcó ruházata a meneküléshez volt szüksége. Vajon elmenekülhetett volna, ha eredetileg fürdőruhát, fürdőruhát és köntöst, vagy csupán köntöst visel? *Természetesen.*

— Ezt nem hiszem — tiltakozott az öregúr. — Semmi esetre sem, ha...

— Tudom, mit akarsz mondani. De ezt addig elemeztem, amíg nem maradt felőle kétség. Ha a teraszról a házba menekül, az előbbi holmik bármelyike — fürdőruha, köntös, vagy mindkettő — elegendő lett volna a számára, és nem kell elvinnie Marcó ruháit. Semmi meglepő nem lett volna abban, ha kora hajnalban valaki így tér vissza a házba — egyszerűen csak “úszott egyet” –, már amennyiben észreveszik. Ezt akartad kérdezni: Mi van akkor, ha nem a házba menekült, hanem valami távolabbi helyre, az országúton át? A válasz erre az, hogy mind a fürdőruha, mind a köntös — ha ezek bármelyikét viseli — elegendő lett volna ahhoz, hogy ezen az útvonalon elmenekülhessen. Harry Stebbins barátunk említette múlt vasárnap reggel — talán te is emlékszel –, hogy a helyi rendelkezések szerint a fürdőzőknek jogukban áll fürdőruhában közlekedni a két strand közötti útszakaszon, és a Spanish Cape kijárata éppen erre a szakaszra esik. Ő maga is éppen fürdőruhában fogadott bennünket, mert akkor érkezett vissza a strandról. És ha ez általános szokás, akkor a gyilkos nyugodtan menekülhetett volna efféle ruházatban; senki sem állíthatta volna meg emiatt. Egyetlen lehetséges útvonal marad — a ház és az országút után

– és ez a tenger. Ahhoz azonban, hogy a tengeren át meneküljön, *nem lett volna szüksége ruhákra*, azonkívül pedig egyetlen lábnyom sem volt a homokban, tehát nem szökhett a szoroson át.

— De hát ha ez mind helyes – mondta a bíró értetlenül –, akkor egyszerűen nem...

— Hát nem világos? – kiáltotta Ellery. — Ha a gyilkos eredetileg fürdőruhát, fürdőruhát és köntöst, vagy akár csak köntöst viselt volna, *nem lett volna szüksége Marcó ruháira a szökéshez*. De amint bebizonyítottam, *szüksége volt* Marcó ruháira. Mindebből arra kellett következtetnem, hogy a gyilkos *nem viselt* fürdőruhát vagy köntöst, amikor a tett színhelyére érkezett.

— De hát eszerint... – mondta megdöbbenően az öregúr.

— Pontosan. Ez azt jelenti – mondta Ellery nyugodtan –, hogy a gyilkos eredetileg *semmit sem* viselt. Más szóval akkor, amikor Marcó mögé lopózott és fejbe vágta, *a gyilkos anyaszült meztelen volt!*

Mindketten hallgattak; csak a Duesenberg erős motorja bögött.

Aztán, egy pillanat múlva, a bíró megszólalt:

— Értem már. A gyilkos meztelenségéből John Marcó meztelensége lett. Ügyes. Nagyon ügyes! Folytasd, fiam, ez egyszerűen fantasztikus!

Ellery hunyorgott. Nagyon fáradt volt.

Szép kis vakáció! — gondolta. De azért csak folytatta.

— Abból, hogy a gyilkos meztelenül jött, logikusan következett a kérdés: merről jött? Ez volt a dolog legkönnyebb része. A házból nyilván nem jöhetett csupaszon. Az országútról még kevésbé. A három lehetséges útvonal közül csak az egyiken jöhetett meztelenül: a *tenger felől*.

Macklin bíró lassan és megfontoltan kinyújtotta hosszú lábát, és egészen Ellery felé fordult, úgy vette szemügyre.

— Hmmm! – mondta kissé gunyorosan. — Lehetséges volna, hogy te sem vagy tévedhetetlen? Alig hiszek a fülemnek. Most bebizonyítottad, hogy a gyilkos csak a tenger felől jöhetett; csak hogy múlt vasárnap ugyanilyen meggyőzően bizonyítottad be, hogy a gyilkos *nem jöhetett a tenger felől!*

Ellery elpirult.

— Jól van, kritizálj csak! Emlékezz vissza, éppen tegnap este mondtam, hogy egy alapvető hibát követtem el korábbi vizsgálódásaim során. Igen, ez volt az, amit "bebizonyítottam", és ez is csak azt mutatja, hogy minden következtetésbe becsúszhat tévedés. Ez volt a legnagyobb hiba, amit ebben az egész átkozott ügyben elkövettem. Talán emlékszel arra, hogy a "bizonyítékom" két gondolatsoron alapult. Az első az volt, hogy úgy véltem, Marcónak — aki levelet kezdett írni, amelyben a dátum mellett feltüntette a pontos időpontot, az egy órát, azt is jelezte, hogy egyedül van –, Marcónak már *a gyilkos érkezése előtt* ott kellett lennie a teraszon. Ha azonban előbb volt ott, mint a gyilkos, akkor a gyilkos *egy óra után érkezett*. De egy órakor a vízszint igen alacsony, a partból legalább tizennyolc lábnyi marad szabadon, és a homokban nem voltak lábnyomok. Ebből arra következtettem, hogy a gyilkos nem jöhetett a tenger felől, csak a szárazföldről, az ösvényen át. Látod már, hol tévedtem?

— Öszintén szólva, nem.

Ellery felsóhajtott. — Egyszerű, de ravasz dolog. A tévedés abban állt, hogy egyszerűen *elfogadtuk Marcó levelét bizonyítéku*l arra, *hogy egyedül volt a teraszon egy órakor*. Ő azt írta, hogy egyedül van; de ez a tény — még ha biztosak vagyunk is abban, hogy nem hazudott, mert nem volt oka rá, ez a tény önmagában még nem bizonyíték. Ő csupán gondolta, hogy egyedül van.

S akár úgy *gondolja*, hogy egyedül van, akár valóban egyedül van, egyre megy: leül, és elkezdi levelet írni. Én pedig ostobán nem vettem figyelembe azt a lehetőséget, hogy pusztá illúzióról is szó lehetett.

— Egek!

— Most már nyilvánvaló volt, mennyiben volt téves az első “bizonyítás”. Ha Marcó csak gondolta, hogy egyedül van, akkor lehet, hogy *nem volt* egyedül a levél írásakor; azaz, nem is ő érkezett elsőnek, hanem a gyilkos jött előbb, és Marcó tudtán kívül ott rejtőzött a teraszon, lesben állva.

— De hol?

— Hol másutt, mint valamelyik spanyol korsó mögött? Ez a legalkalmasabb rejtekhely. Mindegyik ember nagyságú; könnyen mögé bújhat akárki. Emellett biztosan emlékszel, hogy Marcót azzal a Kolumbusz mellszoborral ütötték le, amely egy falbeli mélyedésben állt, éppen az egyik ilyen korsó közelében. A gyilkos egyszerűen csak odanyúlt, megfogta, lábujjhegyen — mezítláb — Marcó mögé lopózott, mialatt az írt, és fejbe verte a gazembert. Majd fogta a drótot, amelyet a saját nyakán, csuklóján vagy bokáján viselt, és megfojtotta az eszméletlen embert. Maga a tény, hogy drótot használt, és nem valami megszokott fegyvert, arra utal, hogy a gyilkos a tengerből jött. A drót nem akadályoz az úszásban, könnyű és nem mond csütörtököt, mint a pisztoly; de nem is kényelmetlen vinni, mint a kést, amelyet alighanem a foga között kellett volna tartania úszás közben, ami nehezíti a lélegzést. Persze, ez az utóbbi kockázat jelentéktelen, lényeg az, hogy ez az elképzelés az összes feltételeknek eleget tett.

— De hát a homok, fiam! – szolt a bíró. — Nem voltak benne lábnyomok! Hogy állíthatod, hogy...

— Jobban szokott fogni az agyad — dörmögte Ellery. — Ha a gyilkos érkezett előbb, akkor jöhetett bármikor *egy óra előtt*, amikor még nem vonult le a dagály, és még nem maradt szárazon tizennyolc lábnyi homok.

— De az üzenet! — ellenkezett makacsul az öregúr. — Nem jöhetett sokkal egy óra előtt. Az a hamisított üzenet egy órára hívta Marcót a teraszra. Miért tette volna ezt a gyilkos, miért kényszerítette volna önmagát arra, hogy annyival korábban kelljen jönnie? Hiszen ugyanolyan könnyen odaérhetett volna, ha...

Ellery sóhajtott.

— Az állt az üzenetben, hogy *egy óra*kor?

— Hát persze!

— No-no, ne siess annyira! Emlékezz vissza, hogy közvetlenül az 1-es számjegy után hiányzott a gépelt levél egy darabkája. Az a szám valójában csak 12-es lehetett. A 2-es elveszett a hiányzó szeletkével együtt!

— Hmm. De honnan tudod, hogy *valóban* 12-es volt?

— Csak az lehetett. Ha 11 vagy 10 lett volna, Marcó nem marad a bridszasztalnál fél tizenkettőig. Korábban abbahagyta volna a játékot, hogy el ne késsen a találkáról. Nyilvánvaló, hogy a találka arra az órára szólt, amely a legközelebb volt fél tizenkettőhöz, és így könnyen el lehetett érní — vagyis tizenkettőre.

— Értem már – mondta a bíró. — Ez balszerencse volt Kummer számára. Kummer valamivel éjfél előtt érkezett a teraszra, és arra számított, hogy Marcó azonnal megjelenik. Gondolom, azért úszott oda csupaszon, mert így mozoghatott a legkönnyebben, másrészt pedig minél kevesebb ruhát visel — így gondolkodhatott –, annál kisebb a veszélye annak, hogy valamit elveszít, és ezzel nyomot hagy maga után. Marcót azonban egy teljes órán át feltartotta Mrs. Godfrey váratlan látogatása a szobájában. Képzeld csak el: egy óra hosszat várni csupaszon a szabadban, az éjszaka kellős közepén!

— Az, ami történt, Kummer szempontjából sokkal szörnyűbb volt ennél – mondta Ellery szárazon. — Úgy látszik, nem érted a dolog lényegét. *Ez a váratlan, egyórás késés volt az, ami arra kényszerítette, hogy elvigye Marcó ruháit!* Ha Marcó időben érkezik, semmiféle nyom nem utalt volna Kummerre.

— Ez nem egészen világos — morogta a bíró.

— Hát nem érted, hogy a gyilkos *számolt* a dagálllyal és apálllyal? – kiáltotta Ellery. — Ha valamivel éjfél előtt érkezett, akkor a tenger magasan állt; éppen tetőzött a dagály. Szinte a vízből léphetett a teraszra vezető lépcső legalsó fokára. Egyetlen lábnyomot sem hagyott a homokban. Ha Marcó pontos, megölhette volna, és távozatott volna a tenger felé — és *még mindig* nem hagyott volna nyomot a parton. Hiszen a víz még elég magasan állt volna ahhoz — a bűncselekmény nem tartott volna tovább egy-két percnél –, hogy a közben szárazra került partsávot átugorva egyenesen a hullámokba vesse magát. Ehelyett tehetetlenül várakozott a teraszon, és nézte, hogyan vonul le a dagály, hogy nő percről percre a part, és Marcó még mindig nem jött. Bizony, bizony; Kummer ugyancsak nehéz helyzetbe került! Úgy döntött, hogy marad, és a menekülés nehezebb útját választja, várakozás közben eszelve ki új tervét. Nyilván úgy gondolta, hogy nem lesz még egyszer módja Marcót olyan helyre csalni, ahol büntetlenül végezhet vele. Az ötlet, hogy felvegye Marcó ruháit, bizonyára abból a felismerésből származott, hogy kettejük méretei megegyeztek.

— Szóval tudtam, hogy a gyilkos a tenger felől jött, éjfél előtt, és csupaszon. Felmerül a kérdés, hogy a gyilkosság éjszakáján vajon a Godfrey házban tartózkodott-e. Ha igen, akkor miért a tenger felől, úszva közelítette meg a teraszt — a hosszabb és nehezebb utat választva –, amikor a házból, az ösvényen — azaz szárazföldi úton — ezerszer könnyebben odajuthatott

volna?

Az öregúr az állat vakargatta.

— Nos, ha azon az éjszakán a házban tartózkodott, és mégis a tenger felől, úszva jutott az öbölbe, akkor ezt csak azért tehetted, mert olyan látszatot akart kelteni, hogy a gyilkos kívülálló, *aki kénytelen* volt víziúton jönni. Azaz, hogy *elkendőz*ze a tényt, hogy a Godfrey házhoz tartozik.

— Kitűnő! — helyeselt Ellery. — De ha ez lett volna az indoka, mindenki számára láthatóvá kellett volna tennie, hogy a tenger felől jött, nem igaz?

— Ha ez lett volna az indoka, természetesen.

— Hát persze. Ki kellett volna hangsúlyoznia ezt a tényt, jól látható nyomokat kellett volna hagynia, hadd higgyük azt, amit ő akar velünk elhitetni. Csakhogy épp ellenkezőleg történt: a gyilkos mindent elkövetett, hogy eltitkolja azt a tényt, hogy a tenger felől érkezett!

— Én is valami ilyesmit sejtek. De hogy érted ezt?

— Hát először is nem a legkézenfekvőbb útvonalat választotta a menekülésre; vagyis azt az utat, amelyiken jött: a homokon át a vízhez. Ha ezt az utat választja, akkor a tenger felé vezető lábnyomokat hagyott volna a homokban, és ez azonnal elárult volna mindent. Ó nem, egy cseppet sem bánta volna, hogy ott hagyja a lábnyomait — ha az adott időben a házban tartózkodott volna. De mit tett a gyilkos ehelyett? Kétségbeesetten igyekezett *elkerülni* azt, hogy lábnyomokat hagyjon. Levetkőztette a halottat, és fölvette a ruháit — és mindezt abból a célból, hogy elmenekülhessen, de nem a házba, hanem valahova *máshova*. Más szóval a gyilkos nyilvánvalóan komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy ne hagyjon lábnyomokat a homokban, és hogy eltitkolja a tényt, hogy a tenger felől jött. De ha a Godfrey házban tartózkodik azon az éjszakán, akkor *nem akarta volna* eltitkolni. A gyilkos tehát nem tartózkodott a Godfrey házban a gyilkosság éjszakáján. És kész.

— Kész — nevetett a bíró –, de csak egy bizonyos pontig. Hogyan haladtál tovább?

— Nos – mondta Ellery rosszkedvűen –, amikor már tudtam, hogy a gyilkos nem volt a házban a gyilkosság időszakában, gyerekjáték lett az egész. Azok közül, akik a gyilkosság éjszakáján a házban tartózkodtak, senki sem lehetett a gyilkos, így kiesett a Godfrey házaspár, Mrs. Constable, Cecília Munn és az a drágalátos férje, Cort, Tiller, Pitts, Jorum — az egész díszes társaság, kivéve Rosa Godfreyt, Kummert és Kiddet.

— De hogyan jutottál el éppen Kummerhez? Végül is nem volt okod feltételezni, hogy nem halt meg. Vagy igen?

— Nyugalom, nyugalom — kántálta Ellery. — Bizonyítható volt. Végül is mik voltak a gyilkos jellemzői — a bűntényből következtetve? Hat pontban

állítottam ezeket össze. Egy: Ismerte Marcót, és Marcó kapcsolatait, méghozzá közelről. Hiszen eleget tudott a Marcó és Rosa közti, állítólag titkos viszonyról, ahhoz, hogy egy látszólag Rosa által írt üzenettel csalja Marcót az álrandevúra.

— Kettő: Tudta, hogy Mrs. Godfrey szinte minden hajnalban úszni megy. Ha ezt nem tudta volna, arrafelé távozik, amerről jött — a tenger felé –, és a homokban ott hagyta volna a lábnyomait. Tudniillik a dagály később, a reggel folyamán elmosta volna a nyomokat. Az, hogy nem ezt az utat választotta, arra mutat, hogy számított Mrs. – Godfreyra, *még mielőtt a dagály eltüntetné a nyomait*; tehát tudta, hogy jönni fog.

— Három: Olyan jól ismerte a helyszínt, hogy tudta, hogyan, milyen időközönként jár az árapály az öbölben.

— Négy: Kítűnő úszó volt. Miután eredetileg a tenger felől jött, nyilván egy hajóról indult, amely a parttól távol horgonyzott le, nehogy magára vonja a figyelmet. De ha erről a hajóról indult, oda is kellett visszatérnie a gyilkosság után. Amint azonban kimutattam, kénytelen volt az országút felé menekülni...

— Várj...

— Hadd folytassam. Hogy az országúton át szökhessen el, ruhára volt szüksége, tekintettel arra, hogy nem volt rajta se fürdőruha, se köntös. Stebbins benzinkútja pontosan szemben van a Spanish Cape kijáratával — ez az egyetlen hely, ahol a szárazföld felé, elhagyhatja a birtokot –, és nem kockáztathatta, hogy meglássák, amint csupaszon távozik ezen a jól megvilágított kijáraton át, így hát Marcó holmijaiba öltözve sétált végig az országúton az egyik nyilvános strandig. Mindkét strand, amint azt magunk is láttuk, körülbelül egy-egy mérföldnyire van a szorostól. Mit tett hát? A nyilvános strandon levetkőzött — egy lélek sem volt ott hajnali fél kettő után –, csomóba kötötte a ruhákat (nem kockáztathatta meg, hogy ott hagyja őket), és a ruhákkal a nyakában *legkevesebb egy mérföldet* úszott vissza a hajóhoz. Logikus tehát, hogy a gyilkosnak kítűnő úszónak kell lennie.

— Nem egészen így van – szolt közbe a bíró, amíg Ellery lélegzetvételnymi szünetet tartott. — Azt mondd, hogy ha a hajóról jött, oda is kellett visszatérnie. Ez nem szükségszerű...

— De még mennyire, hogy; szükségszerű — vágott vissza Ellery. — Először is meztelenül jött, nem? Tervezhette-e azt, hogy a szárazföldön át menekül el — meztelenül? Nem, úgy tervezte, hogy visszaúszik a hajóhoz. Ha pedig ezt tervezte — és várt rá a hajó –, akkor ezt is tette. De hadd folytassam.

— öt: A testalkatának Marcóéhoz hasonlóan kellett lennie. Miért? Azért, hogy ha Stebbins vagy valaki más meglátja, amint a nyilvános strand felé megy, ne találhasson a ruházatán semmi feltűnőt Ez ugyanis azonnal bajba

keverhette volna, arról nem is beszélve, hogy kitörülhetetlen nyomot hagyott volna egy esetleges tanú emlékezetében. Jól megtermett férfi volt; az alakja nagyjából Marcóéval azonos.

— És hat: A gyilkosnak korábban bejárása volt a Godfrey házba. Ez igen fontos volt.

— Az üzenetre gondolsz?

— Természetesen. A hamis üzenetet Godfreyék írógépén írta. Az írógép pedig nem hagyta el a házat. Az üzenet írójának tehát meg kellett fordulnia a házban, vagy ott kellett laknia ahhoz, hogy használhassa az írógépet.

Ellery lassított egy tilosat jelző forgalmi lámpánál.

— Nos — sóhajtotta –, hát így állt a dolog. Ha feltételezzük is, hogy nem volt igaz Rosa Godfrey vallomása arról, hogy egész éjjel összekötözve hevert Waring házában — lehet-e ő a gyilkos? Kizárt dolog. Nem tud úszni. Nem tud gépelni. És bár elvben elképzelhető, hogy felvegye Marcó ruháit, ez esetben azonban feltétlenül elvitte volna a kalapját is, hogy eltakarja a haját. De Marcó kalapját nem vitték el. Tehát legalább három érv szól ellene.

— Kidd? Lehetetlen, mert a személyleírások szerint Kidd valóságos óriás, aki sohasem lett volna képes magára húzni Marcó ruháját. Hát meg a cipőjét! Nyilván emlékszel, milyen megdöbbenéssel írta le Rosa ennek az embernek a lábát. Nem, Kidd semmiképpen sem lehetett.

— Felmerülhetett néhány bizarr lehetőség is – folytatta Ellery fáradtan, tűnődő mosollyal az arcán. — Például Mr. Constable, a szerencsétlen Laura beteg férje. De még őt is ki lehetett zárni logikai úton. Sohasem találkozott Godfreyékkel, és így nem ismerhette Mrs. Godfrey fürdőzési szokásait; sohasem volt a Godfrey házban, tehát nem gépelhette le a “Rosa” aláírású üzenetet.

— Vagy Waring. A nyaraló és a motoros hajó tulajdonosa. Ő miért nem? Nos, azért, mert Rosa leírása szerint igen kistermetű ember; azonkívül — a te tanúvallomásod szerint, kedves Szolónom — Waring sohasem járt a Godfrey házban.

— Csak Kummer maradt. Nem *tudtam*, hogy halott, és ezért számításba kellett vennem őt is. És ekkor megdöbbenően fedeztem fel, hogy Kummer *mind a hat feltételnek megfelel*. Rosának célzást tett arra, hogy tudja, mi van közte és Marcó között. Azt nagyon is jól tudta, hogy a nővére, Stella minden reggel úszik, sőt Mrs. Godfrey maga mondta, hogy gyakran el is kísérté őt! Igazi sportember, szereti a Spanish Cape-et, sokat vitorlázik; kétségkívül ismernie kellett a tenger járását. Úszik-e? Kitűnően, a nővére szerint. Ráillettek-e Marcó ruhái? De még mennyire. Rosa szerint a termete szinte megegyezett a halottéval. És végül: minden akadály nélkül hozzájuthatott Godfrey írógépéhez, hiszen a házban lakott. Tehát Kummer volt az, aki mind a

hat feltételnek megfelelt, és ezen kívül — Kidd kivételével — *egyedül ő volt a tengeren a gyilkosság éjszakáján*, így hát csak Kummer lehetett a gyilkos. És ezzel vége.

— Gondoltam – mondta rövid szünet után a bíró –, miután megbizonyosodtál arról, hogy Kummer az egyetlen lehetséges gyilkos, már nem volt nehéz rekonstruálni a történeteket.

Ellery vadul nyomta a gázpedált. Elsüvítettek egy lánctalpas traktor mellett.

— Hát persze. A napnál is világosabb volt. Ha Kummer a gyilkos, nyilvánvaló, hogy az egész emberrablás színjáték csak szemfényvesztés. Kummer cselfogása, hogy számára előnyös, rokonszenvet keltő körülmények között eltüntesse magát a színhelyről, hogy azt higgyék, fizikailag is lehetetlen, hogy ő legyen a tettes. Nagyon ügyes — túlságosan is ügyes!

— Világos volt, hogy csak ő bérelhette fel titokban ezt a Kidd nevezetű csirkefogót, hogy rabolja el. Az óriásnak alighanem azt mondta, hogy valamiféle viccről van szó. Vagy ha az igazat mondta, akkor eleget fizetett neki ahhoz, hogy Kidd legalábbis egy ideig hallgasson az egészről. Rosát pedig azért keverte bele a dologba, mert tanút akart — megbízható tanút, aki majd elmondja a rendőrségnek, hogy milyen bátran viselkedett és mennyire tehetetlen volt egy olyan gorillával szemben, mint Kidd. Azon kívül jobb is volt Rosát eltávolítani az útból, nehogy valamiképpen lelepleződjék a Marcót találkára hívó hamis üzenet.

— Az egész színjátékot alaposan begyakorolhatták Kidd-del; még azt is, hogy miképp fogja Kummer gyomorba vágni az óriást, és miképpen üti majd az le őt, hogy “elveszítse az eszméletét”. Mindezt csupán Rosa kedvéért. Az ötlet, hogy Kidd látszólag összetéveszti Kummert Marcóval, azért született, hogy kellőképpen előkészítse a rendőrséget arra, hogy Kummer ártatlan, és a gyilkos vagy kívülálló személy, vagy pedig valaki a házból. Kummer elég okos volt ahhoz, hogy felismerje: a rendőrség nem fogadja majd el, hogy Kidd Marcó igazi gyilkosa; nem volt semmi kapcsolat kettejük között. Ezért “telefonáltatott” Kidd-del valakinek — lehetőleg Rosa füle hallatára (ezt nyilván gondosan kitervelte) –, mintha volna valaki — persze Kummeren kívül –, akitől utasításokat kap. Mintha Kummer a hívás idején “eszméletlenül” hevert a homokban, a csalás tökéletes volt. Gondolom, a valóságban az történt, hogy Kidd feltárcsázta Godfreyék egyik számát, várt, amíg meg nem hallotta a kattanást a másik oldalon — amiből tudta, hogy a kagylót felvették –, azonnal lenyomta a maga készülékének billentyűjét, és ezzel bontott, aztán szépen lefolytatta a maga egyoldalú beszélgetését. Nem, nem; ami ezt a csodálatos Kidd kapitányt illeti, mindannyian alaposan tévedtünk, még hozzá éppen úgy, ahogy azt Kummer — aki nyilván jót

nevetett a markába — várta tőlünk. Ez az ember minden, csak nem ostoba, ha képes volt ilyen pontosan követni az utasításokat, és ennyire tökéletesen alakította a szerepét. Ez egy tengeri amatőr színész!

— De hogyan hajtotta végre Kummer a gépelt üzenettel kapcsolatos trükköt? Hiszen nem volt a házban, amikor...

— Amikor megtalálták? Nem hát. De ott volt, amikor elhelyezte. Közvetlenül vacsora után hagyta Tiller ruhásszekrényében, röviddel azelőtt, hogy Rosát sétálni hívta. Tudta, hogy Tiller nem találhatja meg az üzenetet kilenc óra harminc előtt, és úgy tűnik majd, hogy az üzenetet *Kidd telefonhívása után* írták és hagyták ott. S íme újabb adat: ismernie kellett Tiller szokásait. Nyilván arra is emlékszel, hogy azon a reggelen, amikor mi egy ifjú hölgyre bukkantunk Waring nyaralójában, Cortot valaki névtelenül felhívta, és közölte vele, hol találja Rosát. Ez természetesen Kummer volt. Bárhol bujkált is a part mentén, e hívás kedvéért megkockáztatta, hogy meglássák. Gondolom, inkább feladta volna magát, mintsem hogy a lánynak akár a haja szála is meggörbüljön. Gondoskodni akart arról, hogy mielőbb megtalálják.

— No de gondolj csak arra, milyen bajba keverte a lányt azzal, hogy az ő nevét hamisította az üzenet alá!

Ellery megrázta a fejét.

— Tudta, hogy Rosának erős alibije lesz: nem tud gépelni, és azonkívül összekötözve találják majd a Waring nyaralóban. Egy cseppet sem bánta, hogy a rendőrség hamisnak találja az üzenetet; sőt a lány érdekében éppen ezt akarta. És ne feledd: ha Marcó gondosabban semmisíti meg az üzenetet, úgy azt sohasem találták volna meg, és Rosa neve fel sem merül.

Nagyobb városhoz közeledtek, és a forgalom kellemetlenül sűrűsödött. Macklin bíró az állat simogatta, és a gondolataiba mélyedt.

— Szerinted mennyi az igazság Kummer vallomásából? — kérdezte hirtelen.

— Hogyan? Nem értem, mire gondolsz. Araszolva haladtak a forgalmas főutcán.

— Azon töröm a fejem, amit Kidről mondott az éjszaka. Miután elmagyarázta, hogy felhasználta a vihart arra, hogy minél drámaibb módon térhessen vissza, szándékosan süllyesztette el a hajót és úszott ki a partra életveszélyes körülmények között. Beismerte, hogy az első meséje — arról, hogy verekedés közben megölte Kiddet — nem volt igaz: hanem vasárnap éjszaka az "emberrablás" után kellekppen eltávolodtak a Spanish Cape-től, kikötöttek egy elhagyott helyen, és ott kifizette Kiddet, és útjára bocsátotta. Szándékosan azt a benyomást keltette bennünk, hogy Kidd él, és ismeretlen helyre távozott. De valahogy nem hangzott igaznak.

— De még mennyire, hogy nem — mondta Ellery. — Amikor kiokoskodtam, hogy Kummer Marcó gyilkosa, természetesen én is feltettem magamnak a kérdést: mi lett Kidd-del? Nyilvánvaló, hogy ő csak eszköz volt. Kérdés, hogy tudta-e az igazat, vagy Kummer becsapta őt az egész “emberrablási” hókuszpókusz célját illetően. Rögtön láttam, hogy két dolog is szól a “kettős gyilkosság” feltételezése ellen... Arra gyanakszol, hogy Kummer Kiddet is megölte, ugye?

— Bevallom, megfordult ilyesmi a fejemben – mondta a bíró elkomorodva.

— Nem – mondta Ellery. — Biztos, hogy nem tette. Először is, Kummernek nem volt szüksége arra, hogy közölje Kidd-del, mit is tervez valójában. Továbbá Kummer józan, épelméjű ember, és tiszteli annyira a törvényt, mint bárki más. Nem az a fajta, aki elveszti a fejét. Nem az a fajta, aki elveszi egy embertársa életét csupán a gyilkolás örömeért, vagy azért, mert halvány esély mutatkozik arra, hogy az irgalom megbosszulja magát. Nem kétséges, hogy az a csirkefogó Kidd szép fizetséget kapott. Még ha olvasott is valahol a gyilkosságról, és megfordul a fejében a gondolat, hogy megszarolhatja Kummert, visszatartja ettől az a felismerés, hogy maga is bűnrészes. Ez volt Kummer biztosítéka a bérencével szemben. Nem, nem. Kummer igazat mondott.

Egyikük sem *szólt* többet, amíg el nem hagyták a várost és a nyílt országútra nem értek. A levegőben már érezhető volt a közelgő őszi csipős hűvöse, és az öregúr megborzongott.

— No, mi baj? – kérdezte aggódva Ellery. — Fázol?

— Nem tudom — nevetett a bíró –, hogy gyilkosság-e az oka vagy a szél, de azt hiem, igen.

Ellery hirtelen megállította a kocsit. Kiugrott, kinyitotta a zsúfolt csomagtartót, kotorászni kezdett benne, majd valami összegöngyölt, puha, fekete anyagot vett elő.

— Hát ez meg mi? – kérdezte gyanakodva az Öregúr. — Honnan szedted? Nem emlékszem, hogy...

— Terítsd a válladra, papa – mondta Ellery; beszállt a kocsiba, és az öregúr térdére dobta a göngyöleget. — Egy kis emlék.

— Mi az ördög! – szólt meglepetten a bíró, amint kirázta az összegöngyölt ruhadarabot.

— Íme a főbűnös, az igazságszolgáltatás legfőbb ellenfele, a kátyú a logika útján! — szónokolta harsányan Ellery, miközben kiengedte a kéziféket. — Nem tudtam neki ellenállni. Az az igazság, hogy Moley orra előtt fújtam meg ma reggel.

Macklin bíró a magasba tartotta. John Marcó fekete köpenye volt az.

Az öregúr ismét megborzongott, mély lélegzetet vett, aztán hősies

mozdulattal a vállára vetette a köpenyt. Ellery széles mosollyal lépett a gázpedálra. És egy kis idő múlva az öregúr érces baritonján felhangzott a "Horgonyt fel!" véget nem érő refrénje.